DEN KOSTELIGE PERLE

ELENHEFTE

RELIGION 327

DEN KOSTELIGE PERLE

E L E V H E F T E

RELIGION 327

Utarbeidet av
Kirkens skoleverk

Utgitt av
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

© 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Ettertrykk forbudt
Printed in the United States of America

Engelsk original godkjent: 4/00
Godkjent for oversettelse: 4/00

Oversettelse av
The Pearl of Great Price Student Manual

ISBN 82–7084–302–2

35852 170
Norwegian

INNHOLDSFORTEGNELSE

Innledning **1**

Den kostelige perle **2**

Mose bok **3**

Moses 1:1–11	Gud åpenbarte seg for Moses	4
Moses 1:12–23	Satan befalte at Moses skulle tilbe ham	5
Moses 1:24–42	Moses lærte mer om Guds gjerning	6
Moses 2:1–25	Den fysiske skapelse av himmel og jord	7
Moses 2:26–31	Den fysiske skapelse av mann og kvinne	8
Moses 3:1–7	Alle ting ble først skapt åndelig	8
Moses 3:8–17	Gud plasserte Adam i Edens have	10
Moses 3:18–25	Adam og Eva var mann og hustru	10
Moses 4:1–6	Hvordan Lucifer ble djevelen	11
Moses 4:7–19	Adams og Evas fall	12
Moses 4:20–32	Fallets konsekvenser	13
Moses 5:1–15	Adam og Eva ble undervist i evangeliet	15
Moses 5:16–54	Kain elsket Satan mer enn Gud	17
Moses 5:55–59	Evangeliet ble forkynt fra begynnelsen av	19
Moses 6:1–25	Adams generasjoner	19
Moses 6:26–47	Enoks kall og virke	20
Moses 6:48–56	Enok forkynte frelsesplanen	20
Moses 6:57–68	Enok så at Adam og Eva ble døpt	21
Moses 7:1–20	Enok ledet Guds folk	22
Moses 7:21–41	Enok så hva som ville skje i hans egen tid	22
Moses 7:42–57	Enok så Noahs og Jesu Kristi dager	23
Moses 7:58–69	Enok så dagen da jorden ville hvile	24
Moses 8:1–30	Verden ble fylt med ugudelighet	26

Abrahams bok **28**

Abraham 1:1–4	Abraham søkte etter fedrenes velsignelser	29
Abraham 1:5–19	Faksimile 1 Jehova reddet Abraham	30
Abraham 1:20–31	Farao, konge i Egypt	32
Abraham 2:1–13	Pakten med Abraham	33
Abraham 2:14–25	Abraham reiste videre	34

Abraham 3:1–17	Herren viste Abraham stjernene	36
Abraham 3:18–28	Herren underviste Abraham om foruttilværelsen	37
Faksimile 2–3	Abraham underviste egypterne	39
Abraham 4–5	Abrahams syn om hvordan jorden ble skapt	40
Joseph Smith – Matteus		**42**
Joseph Smith – Matteus 1.1–21	Jesus Kristus profeterte om Jerusalems ødeleggelse	43
Joseph Smith – Matteus 1:22–37	Jesus Kristus profeterte om verdens ende	46
Joseph Smith – Matteus 1:38–55	Jesus Kristus lærte oss å være forberedt til hans annet komme	49
Joseph Smith – Historie		**52**
Joseph Smith – Historie 1:1–10	En uvanlig vekkelse	53
Joseph Smith – Historie 1:11–20	Det første syn	55
Joseph Smith – Historie 1:21–26	Joseph Smith begynner å bli forfulgt	56
Joseph Smith – Historie 1:27–54	Engelen Moroni viste seg for Joseph Smith	57
Joseph Smith – Historie 1:55–65	Joseph Smith mottok gullplatene	61
Joseph Smith – Historie 1:66–75	Joseph Smith mottok Guds prestedømme	63
Trosartiklene		**66**
Trosartiklene 1:1–4	Gud og hans frelsesplan	69
Trosartiklene 1:5–13	Den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke	72
En harmonisering av skapelsesberetningene		**82**
Pakten med Abraham		**93**

INNLEDNING

Den kostelige perle er en bok med hellig skrift, og Herren vil velsigne deg når du leser den grundig og fordyper deg i den hellige teksten du finner i denne boken. I dette elevheftet vil du finne sitater og kommentarer som vil supplere og berike ditt studium av Den kostelige perle.

Eldste Milton R. Hunter, som var et medlem av De sytti, sa at Den kostelige perle er "litt av en juvel". Deretter forklarte han hvorfor bokens hellige innhold er så særegent:

"Den er konsentrert på omtrent 60 sider, men hver eneste side er dynamisk og kraftfull. Det er en fantastisk bok.

Den kostelige perle ... inneholder åpenbaringer om bestemte emner som overgår all annen hellig skrift eller noe annet som er skrevet i verden om disse emnene. Det gjelder f.eks. Abrahams syn om det førjordiske liv hvor han lærte om alle tings evige natur, om det store råd i himmelen og om frelsesplanen som, slik den blir presentert der, utgjør en av de største åpenbaringer Gud har gitt til sine hellige profeter. Og den kunnskap Moses fikk i sitt syn om Lucifer og den rolle han spilte i det store råd, ga Abraham større vidsyn og gir oss den mest fullstendige forståelse som finnes i noen litteratur om menneskets førjordiske liv og hvilke hensikter Gud har til beste for mennesket.

Den kostelige perle hjelper oss dessuten med å klargjøre noen av de vanskelige skriftsteder i annen hellig skrift." (*Conference Report*, okt. 1955, 67).

Eldste Mark E. Petersen, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, bar vitnesbyrd om at Den kostelige perle "inneholder noen av de største åpenbaringer Gud har gitt til mennesket" (*Conference Report*, april 1952, 107).

Hvis du søker å bli påvirket av Den hellige ånd når du studerer denne utsøkte boken med hellig skrift, vil du få større forståelse og bli mer takknemlig for Herrens arbeid med sine barn – fra det førjordiske liv, de store evangelieutdelinger i Det gamle testamente, Frelserens læresetninger, og frem til denne evangelieutdelingen i tidenes fylde. Etter hvert som din kunnskap og ditt vitnesbyrd vokser, vil du også få større kjærlighet til Herren og bli mer forpliktet overfor hans store verk i de siste dager.

DEN KOSTELIGE PERLE

Tittelsiden. Hvorfor blir den kalt "Den kostelige perle"?

"En kjøpmann … søkte etter vakre perler… Da han så fant en meget verdifull perle, gikk han bort og solgte alt han eide, og kjøpte den" (Matteus 13:45–46).

I 1851 hadde kirken over 32 000 medlemmer i England. Eldste Franklin D. Richards, et medlem av De tolv apostlers quorum som presiderte over misjonen og kirken der, utga en samling med flere åpenbaringer og tekster med hellig skrift av profeten Joseph Smith, og kalte denne samlingen Den kostelige perle. Han sa at den ville være "en kilde til god undervisning og til oppbyggelse for mange tusen av de hellige som, ved å bli kjent med bokens dyrebare innhold, ville bli mye bedre kvalifisert til å fremlegge og forsvare prinsippene i vår hellige tro for alle mennesker" (*Millennial Star*, 15. juli 1851, 217).

Den 10. oktober 1880 ble Den kostelige perle, etter initiativ fra Det første presidentskap og generalkonferansen, et av kirkens standardverker. "Flere revisjoner av innholdet er blitt foretatt etter hvert som kirkens behov har gjort det nødvendig. I 1878 ble deler av Mose bok som ikke sto i førsteutgaven, lagt til. I 1902 ble enkelte deler av Den kostelige perle utelatt fordi disse tekstene også var utgitt i Lære og pakter … [I 1976] ble to åpenbaringer lagt til. I 1979 ble disse to åpenbaringene tatt ut av Den kostelige perle og satt inn i Lære og pakter, hvor de i dag utgjør kapittel 137 og 138." (Pearl of Great Price, innledning). Innholdet i dag omfatter et utvalg fra Mose bok, Abrahams bok (med 3 faksimiler), Joseph Smith – Matteus, Joseph Smith – Historie og Trosartiklene.

MOSE BOK

Innhold:

- *Gud åpenbarer seg for Moses*
- *Moses møter Satan*
- *Skapelsen av denne jord og alle former for liv på den*
- *Adam og Eva i Edens have*
- *Fallet innleder dødeligheten på denne jorden*
- *Adam og Eva lærer frelsesplanen*
- *Folk velger mellom godt og ondt*
- *Enoks virke*
- *Enok og hans folk blir forvandlet og tatt opp til himmelen*
- *Metusalah og Noah*

Tittelsiden. Et utdrag fra oversettelsen av Bibelen.

Like etter at kirken var organisert 6. april 1830, befalte Herren profeten Joseph Smith å begynne en inspirert oversettelse, eller revisjon, av den engelske utgaven av kong Jakobs versjon av Bibelen. I dag er denne inspirerte revisjonen, som profeten arbeidet med helt til sin død, kjent under navnet Joseph Smiths oversettelse. Profeten Joseph Smith brakte tilbake til Bibelen "meget som er tydelig og meget viktig, og mange av Herrens pakter [som var blitt] tatt bort" (1. Nephi 13:26, se også 1. Nephi 13:39–40). Fra juni 1830 til februar 1831 fullførte profeten 1. Mosebok 1:1–6:13 som vi i dag har i Den kostelige perle som Moses 1–8.

Mose bok kan deles i to hovedavsnitt: Moses 1 som forteller om erfaringer fra Moses' liv som ikke står i 1. Mosebok, og Moses 2–8 som inneholder den inspirerte og gjengitte beretningen om begivenheter som er beskrevet i Bibelen, herunder skapelsen av jorden, Adam og Evas fall, historien om Kain og Abel, Enoks virke, læresetninger og syner, og Noahs historie frem til det tidspunkt da Herren bestemte at alt kjød skulle utryddes av vannflommen. Etter dette må man gå tilbake til 1. Mosebok 6:14 hvor Skriftens beretning fortsetter.

I en innledning til Moses 1 skrev profeten Joseph Smith: "Herren, som var godt kjent med vår svakhet og vanskelige situasjon, ga oss et forråd av styrke, og han ga oss 'linje på linje med kunnskap – litt nå og litt da' og det følgende var en dyrebar bit av dette" (*History of the Church*, 1:98).

MOSES 1:1–11
GUD ÅPENBARTE SEG FOR MOSES

Moses 1:1. "Moses ble ført opp på et meget høyt fjell"

Det syn som er gjengitt i Moses 1, fant sted etter at Jehova talte til Moses i den brennende tornebusken, men før Moses førte Israels barn ut av Egypt og gjennom Rødehavet (se Moses 1:17, 25–26).

Moses 1:2, 9–11. Hvorfor kunne Moses tåle Guds nærvær?

Moses kunne tåle Guds nærvær fordi "Guds herlighet hvilte på Moses" (Moses 1:2), han ble forvandlet (se v.11, se også L&p 67:10–12). Eldste Bruce R. McConkie, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet:

"Forvandling (transfiguration) er en spesiell forandring av utseende og natur som en person eller en ting gjennomgår ved Guds kraft. Denne guddommelige forvandling skjer fra en lavere til en høyere tilstand, og den fører til en mer opphøyet, storslagen og strålende tilstand…

Ved Den hellige ånds kraft er mange profeter blitt forvandlet så de kan oppholde seg i Guds nærvær og skue inn i evigheten" (*Mormon Doctrine*, 2. utg. [1966], 803).

Moses 1:3–8. Hvem talte til Moses?

Den person som talte til Moses, var den førjordiske Jesus Kristus, som er Jehova, Det gamle testamentes Gud. Fordi han er ett med vår himmelske Fader, taler Jesus av og til som om han er Gud Faderen (se Moses 1:6). Dette kalles guddommelig innsettelse, som betyr at Kristus ikler seg myndighet til å tale for og på vegne av Faderen (se også L&p 29:1, 42, 46).

President Joseph Fielding Smith har skrevet: "Helt siden fallet har all åpenbaring kommet gjennom Jesus Kristus som er Det gamle testamentes Jehova… Han er Israels Gud, Israels Hellige, og det var han som førte Israel ut av fangenskap i Egypt, som ga og som oppfylte Moseloven. Etter at fallet fant sted, har Faderen aldri hatt med mennesket å gjøre direkte og personlig, og han har aldri vist seg med mindre han ønsket å presentere og bære vitnesbyrd om Sønnen." (*Frelsende læresetninger*, 1:33.)

Flere eksempler om Faderen som bærer vitnesbyrd om Sønnen, finner du i Matteus 3:16–17, 17:5, Johannes 12:28, 3. Nephi 11:6–7, Joseph Smith – Historie 1:17.

Moses 1:4–6. Moses var en sønn av Gud.

©1992 Robert T. Barrett

Alle mennesker på jorden er åndebarn av Gud vår himmelske Fader. I en redegjørelse med tittelen "Menneskets opprinnelse" skrev Det første presidentskap i 1909: "Mennesket er barn av Gud, dannet i det guddommelige bilde og utrustet med guddommelige egenskaper, og på samme måte som et nyfødt guttebarn av en jordisk far og en jordisk mor i tidens løp er i stand til å bli en mann, er også det uutviklede avkom av celestiale foreldre, gjennom erfaring i tid og evighet, i stand til å utvikle seg til å bli en Gud." (*Improvement Era*, nov. 1909, 81, se også Apostlenes gjerninger 17:27–28, Hebreerbrevet 12:9, Marion G. Romney: *Learning for the Eternities*, red. George J. Romney [1977], 31–32.)

Moses 1:6. "Det er ingen Gud foruten meg"

Uttrykket "det er ingen Gud foruten meg", skulle ikke tolkes slik at menneskeheten ikke har et evig potensial til å bli Gud lik. I en redegjørelse i 1912 om Moses 1:6, ga Det første presidentskap den historiske sammenheng som kan hjelpe oss til å forstå dette uttrykket:

"Moses vokste opp i en atmosfære med avgudsdyrkelse. Blant egypterne fantes det en rekke guder. Da Moses skulle ta fatt på det arbeidet Herren sa han ville han skulle utføre, var det nødvendig at han konsentrerte sine tanker og sin tro om Gud den evige Fader, og at han var den eneste han skulle tilbe…

…Den eneste som er gjenstand for tilbedelse, Gud den evige Fader, rager høyest og står alene, og som Kristus alltid lærte, er det i den Enbårnes navn vi således

henvender oss til ham." ("Only One God to Worship", (*Improvement Era*, april 1912, 484–85.)

Eldste Boyd K. Packer, et medlem av De tolv apostlers quorum, har forklart: "Faderen *er* den eneste sanne Gud. Og *dette* er sikkert: Ingen vil noensinne overgå ham, og ingen vil noensinne overta hans plass. Heller ikke vil noe noensinne forandre det slektskapsforhold som vi, som bokstavelig talt er hans avkom, har til ham. Han er Elohim, Faderen. Han er Gud. Av ham *er* det bare en. Vi har ærefrykt for vår Fader og vår Gud, vi tilber ham." (*Lys over Norge*, jan. 1985, s. 54.)

Moses 1:6. "Alle ting er for mitt åsyn"

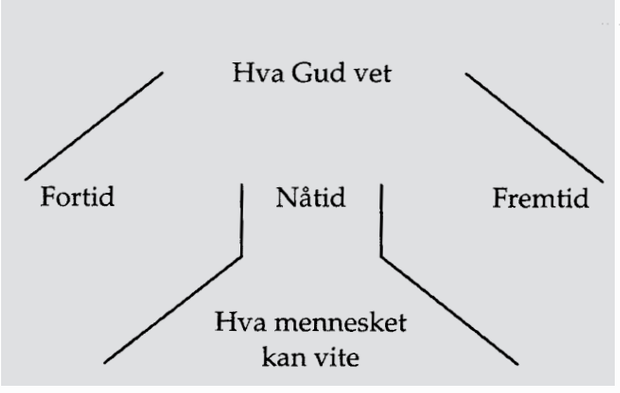

Eldste Neal A. Maxwell, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Gud er ikke underlagt tidsbegrepet slik vi er. Ikke bare er vi hemmet av våre fysiske og mentale begrensninger, men også av å være underlagt tidsbegrepet. Ettersom 'alle ting er for Guds åsyn', er ikke Guds forutsigelser utelukkende basert på fortiden. På måter som ikke er klare for oss, *ser* han mer enn han *forutser* fremtiden, fordi alle ting står samtidig for hans åsyn." (*Things As They Really Are* [1978], 29, se også Alma 40:8, L&p 130:4–7.)

Når det gjelder Guds kunnskap om alle ting, sa profeten Joseph Smith: "Uten sin kunnskap om alle ting ville ikke Gud være i stand til å frelse noen av sine skapninger, for det er på grunn av den kunnskap han har om alle ting fra begynnelsen til enden at han er i stand til å gi den forståelse til sine skapninger som gjør det mulig for dem å få del i evig liv, og hvis menneskene i sin tankeverden ikke kunne forestille seg at Gud har all kunnskap, ville det være umulig for dem å utøve tro på ham." (*Lectures on Faith* [1985], 51–52, se også L&p 88:41, 93:8–36.)

Guds forutkunnskap om alle ting hindrer eller begrenser ikke vår frihet til å velge godt eller ondt. Eldste James E. Talmage, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet: "Mange mennesker er blitt ledet til å betrakte Guds forutkunnskap som en forutbestemmelse hvorved sjeler er utvalgt til herlighet eller fordømmelse før de blir født i kjødet, og uten hensyn til hva de selv gjør eller ikke gjør. Denne kjetterske lære forsøker å frarøve Gud barmhjertighet, rettferdighet og kjærlighet, den vil få det til å se ut som Gud er impulsiv og egoistisk, og at han leder og skaper alle ting utelukkende for å ivareta sin egen herlighet uten å bry seg om sine ofres lidelser. Hvor forferdelig og inkonsekvent er ikke en slik tanke om Gud! Den leder til den meningsløse konklusjon at den blotte kunnskap om kommende begivenheter må ha en bestemmende innvirkning på at disse hendelser går i oppfyllelse. Guds kunnskap om det åndelige og om menneskets natur gjør det mulig for ham å konkludere med full visshet hvordan alle hans barn vil handle under gitte betingelser, men denne kunnskapen virker likevel ikke som noen tvingende kraft over skapningen. (*The Articles of Faith*, 12. utg. [1924], 191.)

Moses 1:10. "Mennesket er intet"

Moses hadde levd i 40 år som prins i Egypt, og han var aktet som en kjent militær leder. Men etter at han hadde opplevd Guds makt og herlighet, erkjente han ydmykt at sammenlignet med dette, var "menneskete intet." Eldste Neal A. Maxwell skrev at Moses' uttalelse "avgjort ikke var en betraktning om mennesket, 'Guds største mirakel', men en plassering av mennesket i det enorme perspektivet av Guds skaperverk, og en oppfatning av at vi likevel er Guds særegne gjerning og hans største herlighet." (*Notwithstanding My Weakness* [1981], 75.) Hellig skrift i de siste dager bekrefter den sannhet at med og gjennom Gud kan mennesket oppfylle sitt guddommelige potensial om virkelig å bli slik som Gud er (se L&p 76:55–59, 92–95, 88:107, 121:29, 132:20).

MOSES 1:12–23
SATAN BEFALTE AT MOSES SKULLE TILBE HAM

Moses 1:19. Hvorfor hevdet Satan at han var "den Enbårne"?

Satans arrogante krav avslører hans grunnleggende motivasjon: å bedra menneskeheten så de tilber ham slik at de, likhet med ham selv, vil bli ulykkelige i all evighet (se 2. Nephi 2:17–18, Moses 4:1–4). Det avslører også Satans grunnleggende formål: å søke vår himmelske Faders makt og herlighet og dessuten trenge seg inn og bemektige seg den rolle Jesus Kristus har. I virkeligheten forsøker Satan å avsette Faderen.

Moses 1:20. "Moses begynte å frykte meget"

Da han følte redsel i Satans nærvær, så Moses helvetes bitterhet. Å være i konstant opprør mot Gud, er virkelig et levende helvete, og det er på denne måten Satan ønsker vi skal leve. Hvis vi er trofaste, er det likevel ingen grunn til å frykte, for vi vet at Guds visdom er større enn djevelens list (se L&p 10:43). Vi vet også at Satan til slutt vil bli bundet (se L&p 45:55, 88:110), at han vil skjelve av frykt (se L&p 35:24), og bli kastet ut fra denne jord og ut fra dens folk (se L&p 76:33, 36). Ved rettferdig livsførsel kan

vi allerede nå binde Satan slik at han ikke har noen makt over oss (se 1. Nephi 22:26).

Moses 1:12–22. Satans fristelser

Eldste Spencer W. Kimball, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, ga følgende forslag til hvordan vi kan motstå Satans fristelser:

"Frelseren viser ved sitt eksempel hvor viktig det er ikke å gi plass for den minste form for fristelse. Forsto han ikke faren da han befant seg på fjellet sammen med sin falne broder Lucifer og ble intenst fristet av denne Mesteren blant fristere? [se Matteus 4:1–11]. Han kunne ha åpnet døren, han kunne ha lekt med faren og sagt: 'Vel, vel, Satan, jeg skal lytte til hva du har å si. Jeg behøver ikke å gå med på det du sier – men jeg skal lytte.'

Kristus resonnerte ikke slik. Øyeblikkelig og resolutt avsluttet han diskusjonen og sa: 'Vik bort fra meg Satan', hvilket sannsynligvis betydde: 'Forsvinn fra mine øyne, gå vekk fra min nærhet, jeg vil ikke lytte, jeg vil ikke ha noe med deg å gjøre.' Og deretter leser vi at 'djevelen forlot ham.'

Dette er den riktige oppskrift å følge dersom vi vil forhindre at synden får innpass istedenfor at vi må ta fatt på den oppgave som er langt vanskeligere, nemlig å helbrede den. Når jeg studerer historien om Forløseren og hans fristelser, er jeg sikker på han brukte sine krefter på å styrke seg mot fristelser fremfor å kjempe for å overvinne dem." (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 201.)

MOSES 1:24–42
MOSES LÆRTE MER OM GUDS GJERNING

Moses 1:24. Den hellige ånd var på jorden i Det gamle testamentes tid

Fra Adams tid har Den hellige ånd vært på jorden og inspirert og båret vitnesbyrd for Guds barn. President Joseph Fielding Smith har sagt: "Sannheten er at alle profetene hadde Den hellige ånd. De ble ledet og veiledet av ham, og uten denne kraft kunne de ikke ha vært profeter. Peter sa at 'profetier i fordums tid fremkom ikke ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den hellige ånd' (2. Peters brev 1:21). Mose bok i Den kostelige perle, som er den opprinnelige og fullkomne opptegnelse av en del av 1. Mosebok, taler om Den hellige ånd, og det samme gjør nephittenes profeter, også de som levde før Kristus." (*Frelsende læresetninger*, 1:50.)

Moses 1:35–38. "Det er mange verdener"

President Brigham Young sa: "Hvor mange jordkloder finnes det? Jeg sa i morges at dere kan ta alle partikler i den materie som denne jord består av, og hvis de kunne telles, ville de bare utgjøre en begynnelse av det antall Guds skaperverk består av, og de skapes fortsatt uavlatelig, undergår forandringer og gjør de samme erfaringer som vi gjør" (i *Journal of Discourses*, 14:71).

Moses 1:35–39. Jesus Kristus forløste alt Gud hadde skapt

Eldste Marion G. Romney, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, sa:

"I den betydning at han er universets skaper og Forløser, er Jesus Kristus hele universets Herre. Bortsett fra den gjerning han utførte i dødeligheten her på denne jord, er hans tjenestegjerning og hans forhold til andre verdener og deres innbyggere det samme som hans tjenestegjerning og forhold til denne jord og dens innbyggere...

...Kort for talt ble Jesus Kristus, ved hvem Gud skapte universet, utvalgt til å iverksette gjennom hele universet Elohims store plan, som besto i å 'tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv' – Jesu Kristi evangelium – den eneste måte hvorved det er mulig for mennesket å arve evig liv." ("Jesus Christ: Lord of the Universe", *Improvement Era*, nov. 1968, 46, 48, se også L&p 76:19–24).

Moses 1:39. Udødelighet og evig liv

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet: "*Udødelighet* vil si å leve for bestandig i den oppstandne tilstand hvor legeme og ånd er uatskillelig forenet" (*Mormon Doctrine*, 376). Alle Guds barn som får dødelige legemer, vil til slutt oppstå og motta udødelige, fysiske legemer (se 1. Korinterbrev 15:22).

President Joseph Fielding Smith har sagt: "Evig liv vil si å få del i det liv Gud har. Alle som blir tjenere, vil være udødelige, men de som blir sønner og døtre av Gud, vil få en gave i tillegg, nemlig evig liv, som er den største av alle Guds gaver" (*Frelsende læresetninger*, 2:16–17). President Spencer W. Kimball har sagt at "evig liv vil si opphøyelse i den høyeste himmel" (*Lys over Norge*, april 1979, s. 127).

Moses 1:39. Den uselviske Gud

Etter å ha sitert Moses 1:39, sa president Marion G. Romney, som var rådgiver i Det første presidentskap: "Følgelig ser vi hvor fullstendig uselvisk vår himmelske Fader er. Hele hans gjerning og herlighet er å tilveiebringe evig liv og lykke for sine barn. Skulle derfor ikke hele vår hensikt i dette liv være å gjøre rettferdige tjenestegjerninger for hverandre? Hvordan kan vi ellers noensinne håpe på å bli slik som han er?" (*Lys over Norge*, april 1982, s. 168–69).

Moses 1:40–41. Moses fikk i oppdrag å skrive om denne jorden

Foruten å bli kalt til å befri Israels barn fra egyptisk trelldom, fikk Moses i oppdrag å skrive om de begivenheter som hadde funnet sted fra denne jord ble skapt og ned til de siste dager av hans egen misjon. De fem første bøkene i Bibelen inneholder det Moses har skrevet. Imid-

lertid ble noen av de sannheter Moses skrev ned i disse fem bøkene, fjernet fra Bibelen av ugudelige mennesker som forandret bibelteksten (se 1. Nephi 13:24–28, Moses 1:23). Ved åpenbaring ble mange av de sannheter som hadde gått tapt, brakt tilbake av profeten Joseph Smith (se 2. Nephi 3:6–15, Moses 1:41).

MOSES 2:1–25
DEN FYSISKE SKAPELSE AV HIMMEL OG JORD

Moses 2. En beretning om den fysiske skapelse

President Joseph Fielding Smith har sagt: "Den beretning om jordens skapelse som er gjengitt i 1. Mosebok, i Mose bok i Den kostelige perle og slik vi hører den i templet, er skapelsen av den fysiske jord og av de fysiske planter og dyr" (*Frelsende læresetninger*, 1:75).

Moses 2:1. Hvem skapte jorden?

Jesus Kristus skapte himmelen og jorden under Faderens ledelse (se Moses 1:31–33, 2:1). Andre fikk anledning til å hjelpe ham med skapelsen, deriblant Mikael, eller Adam. President Joseph Fielding Smith har sagt: "Det er riktig at Adam hjalp til med å danne denne jord, og han arbeidet sammen med vår Frelser, Jesus Kristus. Jeg tror meget bestemt, og er overbevist om at det også var andre som assisterte dem. Kanskje har Noah og Enok medvirket, og hvorfor ikke Joseph Smith og alle som ble utpekt til å være herskere før denne jord ble dannet? (*Frelsende læresetninger*, 1:74).

Moses 2:1. Jorden ble ikke dannet helt tilfeldig eller ved et slumpetreff

Eldste John A. Widtsoe, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Jorden ble til ved Guds vilje og kraft... Tilfeldigheter er utelukket. Siste-dagers-hellige tror at jorden og himmelen og alle de mange forskjellige drivkrefter i universet er et produkt av intelligent handling fra Guds side." (*Evidences and Reconciliations*, red. G. Homer Duram [1960], 150.)

Moses 2:3. Gud arbeider ved troens kraft

Profeten Joseph Smith har sagt:

"Når et menneske virker ved tro, virker det ved mental utfoldelse i stedet for fysisk styrke. Det er ved ord i stedet for ved utøvelse av sine fysiske krefter ethvert vesen virker når det virker ved tro. Gud sa: 'Bli lys! Og det ble lys.' ... Og Frelseren sier: 'Om dere har tro som et sennepskorn, da kunne dere si til dette fjellet: "Flytt deg", og det vil flytte seg, eller dere kunne si til dette morbærtreet: "Rykk deg opp med rot og plant deg i havet!" Og det skulle adlyde dere.' Tro virker derfor ved ord, og ved slike ord er de mektigste gjerninger blitt og vil bli utført...

... Hele det synlige skaperverk slik det nå eksisterer, er et resultat av tro. Det var ved tro det ble utformet, og det er ved troens kraft det fortsetter i sin organiserte form og ved hvilken planetene beveger seg rundt i sine baner og utstråler sin herlighet." (*Lectures on Faith*, 72–73, se også Matteus 17:20, Jakobs bok 4:6, 9.)

Moses 2:3–4. "Det ble lys"

Eldste John Taylor, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, forklarte at Gud "fikk lyset til å skinne over [jorden] før solen viste seg på himmelhvelvingen [se Moses 2:3–4, 14–19], for Gud er lys, og i ham finnes det ikke noe mørke. Han er solens lys og den kraft hvorved den ble skapt, således som han også er månens lys og den kraft hvorved den ble skapt, og også stjernenes lys og den kraft hvorved de ble skapt" (i *Journal of Discourses*, 18:327, se også Johannes åpenbaring 21:23–25, L&p 88:7–13).

Moses 2:5. Hvor lang var en dag av skapelsen?

President Brigham Young sa en gang han omtalte de seks dagene i skapelsen at seks dager "bare er et uttrykk, men det spiller ingen rolle om det tok seks dager, seks måneder, seks år eller seks tusen år. Skapelsen varte bestemte tidsperioder. Vi har ikke anledning til å si hvor lang tid disse dagene varte og om Moses skrev ned disse ordene slik vi har dem, eller om de som oversatte Bibelen, har gitt ordene en tilsiktet mening. Men Gud skapte verden. Gud frembrakte materien som han dannet denne lille, tørre jord av som vi bor på. Hvor lenge har denne materien eksistert? Evindelig og alltid i en eller annen form eller i en eller annen tilstand." (*Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe [1971], 100, se også Alma 40:8.)

Eldste Bruce R. McConkie har sagt at en dag i skapelsesberetningen "er en bestemt tidsperiode, det er en tidsalder, en aeon, en avdeling av evigheten, det er tiden

mellom to identifiserbare begivenheter. Og hver dag, uavhengig av lengden, varer så lenge som det er nødvendig for dens formål...

Det er ingen åpenbart beretning som fastslår at hver av de 'seks dager' av skapelsen var av samme varighet" ("Kristus og skapelsen", *Lys over Norge*, sept. 1983, s. 28–29).

Moses 2:6–8. Hvelvingen delte vannene

Eldste Bruce R. McConkie har sagt: "'Vannet' ble 'delt' mellom jordens overflate og himmelen som omga den. En 'hvelving' eller en 'himmelhvelving' som ble kalt 'himmelen', ble skapt for å skille 'vannet som var under hvelvingen fra vannet som var over hvelvingen'. Etter hvert som skapelsesbegivenhetene finner sted, ser det således ut for at det ble sørget for skyer og regn og stormer som skal gi liv til det som skulle vokse og bo på jorden (se Moses 2:6–8, Abraham 4:6–8)." (*Lys over Norge*, sept 1983, s. 29.)

Moses 2:11–12, 21, 24–25. "Etter sitt slag"

Eldste Boyd K. Packer har sagt: "Det er ikke noe vi lærer tidligere i naturen enn at alt som har liv, gjør som Herren befalte det i skapelsen. De formerer seg 'etter sitt eget slag.' (se Moses 2:12, 24.) De følger sine foreldres mønster... En fugl blir ikke et dyr eller en fisk. Et pattedyr føder ikke krypdyr, og heller ikke 'sanker en ... fiken av tistler' (Matteus 7:16)." (Se *Lys over Norge*, jan. 1985, s. 52).

MOSES 2:26–31
DEN FYSISKE SKAPELSE AV MANN OG KVINNE

Moses 2:26–27. Gud har et legeme av kjøtt og ben

Åpenbaring i nyere tid forteller at vår himmelske Fader "har et legeme av kjøtt og ben like følbart som menneskets" (L&p 130:22). Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige godtar helt bokstavelig 1. Mosebok 1:26 og Moses 2:26. Som barn av vår himmelske Fader er våre fysiske legemer og våre ånde- legemer i hans bilde.

Moses 2:26–27. "Til mann og kvinne skapte jeg dem"

Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har slått fast: "Alle mennesker – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordiske, jordiske og evige identitet og hensikt." ("Familien, en erklæring til verden", *Lys over Norge*, okt. 1998, s. 24.)

Moses 2:28. Hva vil det si *å fylle*?

Hvis vi analyserer den hebraiske tekst til 1. Mosebok 1:28, vil vi lettere kunne forstå instruksjonene Gud ga til mannen og kvinnen da han sa: "Vær fruktbare og bli mange og fyll jorden." Det ord som er oversatt til "fruktbare", er på hebraisk *parah*, og betyr "å øke, føde, eller bære frukt." Det ord som er oversatt til "bli mange", er *rabah*, som betyr "å bli mange". Det hebraiske ord *male* er her oversatt til "fylle", og betyr "å fylle eller bli full". Herren ber menn og kvinner om å føde barn (bli mange, være fruktbare).

I 1942 sa Det første presidentskap: "Herren har fortalt oss at hver mann og hustru er forpliktet til å adlyde den befaling som ble gitt til Adam om å bli mange og fylle jorden, slik at de store skarer av utvalgte ånder som venter på å motta sine kjødelige tabernakler, kan komme hit og utvikle seg i henhold til Guds store plan som tar sikte på at vi skal bli fullkomne sjeler, for uten sine kjødelige tabernakler kan de ikke fortsette videre mot den fremtid Gud har planlagt for dem. Derfor skulle enhver mann og hustru bli en far og en mor i Israel til barn som blir født i den hellige, evige pakt." (*Conference Report*, okt. 1942, 12.)

Moses 2:28. Mennesket ble gitt herredømme

Eldste Joseph Fielding Smith, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, skrev at å ha "herredømme" vil si å ha ansvar (se *The Way to Perfection*, 6. utg. [1946], 221). Å ha herredømme over alt som lever, er et hellig ansvar som ikke skulle misbrukes (se L&p 49:19–21, 59:17–20, 104:13–18, 121:39–46).

Eldste Sterling W. Sill, som den gang var en assistent til De tolv apostlers quorum, sa: "Et av de mest inspirerte budskap i hele den hellige skrift er historien om den sjette dag under skapelsen da Gud skapte mennesket i sitt eget bilde. Han utrustet ham også med et sett av sine egne egenskaper. Og deretter, som høydepunktet på skapelsen, ga Gud mennesket herredømme over alle ting på jorden, også over mennesket selv. Ordboken forteller at 'herredømme' betyr kontroll eller makt til å styre. Den viktigste del av det herredømme som ble gitt til mennesket, var herredømmet over seg selv." (*Conference Report*, okt. 1963, 77–78.)

MOSES 3:1–7
ALLE TING BLE FØRST SKAPT ÅNDELIG

Moses 3:1. Hva vet vi om menneskehetens førjordiske tilstand?

Noen av de viktige begivenheter som fant sted i foruttilværelsen, var:

1. Hele menneskeheten ble født som ånder som var sønner og døtre av Gud Faderen (se L&p 93:29, 38, Moses 6:51).
2. Vår himmelske Faders barn var tilstede i et råd og valgte å følge hans plan eller gjøre opprør sammen med Lucifer (se L&p 29:36, Moses 4:1–3).

3. De som valgte å følge vår himmelske Faders plan, valgte å følge Kristus, og fortsatte å vokse og ha fremgang. Noen av dem deltok i skapelsen av jorden (se L&p 138:55–56, Abraham 3:22–24, 4:1).

4. En paradisisk jord ble skapt og udødelige paradisiske legemer ble forberedt for Adam og Eva, som var de første av alle Guds ånder – sønner og døtre – som kom til denne jord.

Moses 3:1. Hvem er "alle hærskarer"?

Profeten Joseph Smith har sagt: "Enhver som har et kall til å betjene denne verdens innbyggere, ble utpekt til denne oppgave i det store råd i himmelen før denne verden ble til. Jeg går ut fra at jeg ble utpekt til dette selvsamme embede i det store råd." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 275.)

President Joseph Fielding Smith har sagt:

"Herren fortalte Abraham at han hadde utvalgt fyrster (herskere) blant de intelligenser som var organisert for å bli gitt forskjellige oppgaver ned igjennom tidene, og Abraham var en av dem som ble utvalgt på denne måten [se Abraham 3:22–23].

Det er rimelig å anta at i begynnelsen, før jorden var forberedt, hadde Herren alle ting organisert fra tidenes begynnelse til dens ende. I Skriften står det skrevet: 'Således ble himmelen og jorden og alle deres hærskarer fullendt.' Dette er det samme som at Herren sier at alt var forberedt for å bli plassert på jorden når tiden var inne til at menneskene skulle bli plassert på den." (*Answers to Gospel Questions*, red. Joseph Fielding Smith jr., 5 bind [1957–66], 5:182.)

Moses 3:2–3. Hva betyr det at Gud "hvilte"?

Eldste Dallin H Oaks har sagt:

"Sabbaten ble velsignet og helliggjort som en hellig dag, en dag til hvile (1. Mosebok 2:3, Moses 3:3, 2. Mosebok 20:9–11). Men det var en hensikt med helliggjørelsen og budet om å hvile – ikke at man skulle unnlate å arbeide for å kunne gjøre det man hadde lyst til – men at man skulle tjene Gud og tilbe ham...

President Spencer W. Kimball har foretatt en oppsummering av hva det vil si å holde sabbaten hellig når han sier at vi 'skulle gjøre det på sabbatsdagen som viser vår hengivenhet til Gud' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, Edward L. Kimball, red. [Salt Lake City: Bookcraft, 1982], s. 219)" (*Pure in Heart* [1988], 27–29, se også Jesaja 58:13–14, JSO, Markus 2:26–27, og L&p 59:9).

Moses 3:4. Hva henviser "himmelens og jordens slekter" til?

Det hebraiske ordet for "slekter" er *towldah*, som i dette verset ganske enkelt betyr "beretning" eller "historie".

Moses 3:5. Et innskutt setning som viser at alle ting først ble skapt åndelig

President Joseph Fielding Smith har forklart:

"Vi har ingen beretning som forteller om at mennesket eller andre former for liv ble skapt som ånder. Det eneste vi har er en enkel uttalelse om at de ble skapt som ånder før den fysiske skapelse fant sted. Uttalelsen i Moses 3:5 og i 1. Mosebok 2:5 er 'innskutte bisetninger' i beretningen om den fysiske skapelse, og det heter her at alt først ble skapt i åndenes tilværelse i himmelen før det ble anbrakt her på denne jord.

Vi ble alle skapt usigelig lenge før vi ble anbrakt her på denne jord. Av Abraham 3:22–28 fremgår det at det var før denne jord ble dannet at frelsesplanen ble lagt frem for åndene eller 'intelligensene'. Og når det forholder seg slik, ble altså mennesket, dyr og planter ikke skapt som ånder da jorden ble skapt, men lenge før." (*Frelsende læresetninger*, 1:75.)

I 1925 sa Det første presidentskap: "Mennesket som en ånd ble unnfanget og født av himmelske foreldre og oppdratt til modenhet i Faderens evige boliger før det kom hit til jorden med et timelig legeme for å tilegne seg en erfaring i dødeligheten." ("'Mormon' View of Evolution", *Improvement Era*, sept. 1925, 1090, se også L&p 77:2.)

Moses 3:6–7. Hvordan skapte Gud legemer til Adam og Eva?

President Spencer W. Kimball har sagt: "Mennesket ble en levende sjel – menneskeheten, mann og kvinne. Skaperne blåste livets ånde i deres neser, og mannen og kvinnen ble levende sjeler. Vi vet ikke nøyaktig hvordan det skjedde at de kom inn i denne verden, og når vi er i stand til å forstå det, vil Herren fortelle oss det." ("The Blessing and Responsibilities of Womanhood," *Ensign*, mars 1976, 72.)

Moses 3:7. Ble mennesket dannet "av jordens støv"?

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet: De naturlige grunnstoffer som den fysiske jord består av, kalles i Skriften av og til for *støv*. Således ble Adam skapt av jordens støv, hvilket betyr at det fysiske legeme han mottok, ble skapt av jordens grunnstoffer (1. Mosebok 2:7, Moses 3:7, Abraham 5:7, L&p 77:12). På samme måte er alle mennesker skapt av jordens støv, hvilket betyr at de grunnstoffer som ble organisert til et dødelig legeme, blir satt sammen gjennom fødselsprosessen (Moses 6:69)" (*Mormon Doctrine*, 209).

I den fysiske skapelse ble mennesket en "levende sjel" (se Moses 2:26–27, se også L&p 88:15). Dette betyr at menneskets ånde- legeme fikk et fysisk legeme av kjøtt og ben. President Joseph Fielding Smith forklarte at Adams og Evas legemer først ble "levendegjort av ånd og ikke av blod... Etter fallet, som skyldtes at Adam overtrådte den lov han levde under, hadde den forbudne frukt kraft til å skape blod slik at udødelighet måtte vike plassen for

dødelighet, og alle ting som ble gjenstand for denne forandring, ble dødelige" (*Frelsende læresetninger*, 1:76). Ved fallet ble Adam og Eva således de første skapninger på jorden som var dødelig kjød, eller underlagt døden.

Moses 3:7. "Også det første menneske"

I 1909 sa Det første presidentskap: "Enkelte hevder at Adam ikke var det første menneske her på denne jord og at det opprinnelige (første) menneske var utviklet fra lavere ordener i dyreverdenen. Dette er imidlertid menneskers teorier. Herrens ord forteller at Adam var "det første menneske av alle mennesker" (Moses 1:34), og vi er derfor forpliktet til å betrakte ham som den første av vår rases foreldre." ("The Origin of Man", *Improvement Era*, nov. 1909, 80.)

MOSES 3:8–17
GUD PLASSERTE ADAM I EDENS HAVE

Moses 3:8. Hvor var Edens have?

President Brigham Young har sagt: "I begynnelsen, etter at denne jord var beredt for mennesket, begynte Herren sin gjerning på det som nå kalles det amerikanske kontinent, der Edens have ble anlagt" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter, Brigham Young*, s. 94).

President Heber C. Kimball, som var en rådgiver i Det første presidentskap, har sagt: "Stedet som ble valgt til Edens have var Jackson County i delstaten Missouri hvor [byen] Independence nå ligger, og i skapelsens morgen oppholdt Adam seg der." (i *Journal of Discourses*, 10:235.)

Moses 3:9. Trærne ble levende sjeler

Moses 3:9 forteller at "hvert tre ... ble også en levende sjel". Mennesket, dyr og fugler "ble også levende sjeler" (se Moses 3:7, 19). L&p 88:15 lærer oss at en sjel består av en ånd og et legeme. I en redegjørelse om at alt levende har sjel har president Joseph Fielding Smith skrevet: "I den religiøse verden hvor evangeliet blir misforstått, er den gjengse oppfatning så vidt jeg kan forstå den, at mennesket er den eneste skapning på jorden som har det man kaller for en sjel eller en ånd. Vi vet at dette ikke er riktig, for Herren har sagt at ikke bare mennesket har en ånd slik at det blir til en levende sjel, men også dyrene på marken, fuglene under himmelen og fiskene i havet har ånder og er følgelig levende sjeler." (*Frelsende læresetninger*, 1:64.)

Moses 3:9. Hva forestiller de to trærne?

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet: "Skriften forteller at i Edens have var det to trær. Det ene var livets tre, som billedlig henviser til evig liv, mens det andre var treet til kunnskap om godt og ondt som billedlig sett henviser til hvordan, hvorfor og på hvilken måte dødelighet og alt som henhører til det, ble til." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 86.)

Moses 3:16–17. "Ikke desto mindre kan du selv velge"

Da Gud plasserte Adam i Edens have, befalte han ham å ikke spise av frukten på treet til kunnskap om godt og ondt. Han fortalte også Adam at han selv kunne velge, "for det [evne til å velge] er deg gitt" (Moses 3:17). Men hvis Adam spiste av den, ville han "visselig dø". President David O. McKay forklarte at mennesket "er utrustet med noe spesielt som ikke er gitt til noe annet levende. Da Skaperen 'blåste livets ånde i hans nese og mennesket ble en levende sjel', ga Gud ham makt til å velge ([1. Mosebok] 2:7.) Bare til mennesket sa Skaperen: '... du kan selv velge, for det er deg gitt...' (Moses 3:17). Fordi Gud ville at mennesket skulle bli som ham, var det nødvendig at Han først gjorde ham fri.

Mennesket ble således gitt den største velsignelse som kan gis til dødelige mennesker – *handlefrihetens gave*. Uten denne guddommelige makt til å velge, kan menneskeheten ikke ha fremgang." (I *Conference Report*, okt. 1963, 5, se også 2. Nephi 2:11–16.)

Moses 3:16–17. Adam gjør sine valg i haven

President Joseph Fielding Smith sa: "Slik tolker jeg [Moses 3:16–17]: Herren sa til Adam at her er treet til kunnskap om godt og ondt. Hvis du ønsker å bli her, da kan du ikke spise av denne frukten. Hvis du ønsker å bli her, forbyr jeg deg å spise av den. Men du kan selv bestemme, og du kan spise av den hvis du ønsker å gjøre det. Og hvis du spiser av den, da vil du dø." ("Fall – Atonement – Resurrection – Sacrament", i *Charge to Religious Educators*, 2. utg. [1982], 124.)

MOSES 3:18–25
ADAM OG EVA VAR MANN OG HUSTRU

Moses 3:18. Det er ikke godt for en mann eller en kvinne å være alene

I sin erklæring om familien sier Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum: "Ekteskap mellom mann og

kvinne er innstiftet av Gud" (*Lys over Norge*, okt. 1998, s. 24, se også Hebreerbrevet 13:4, L&p 49:15). En fylde av glede i dette liv og den øverste grad av opphøyelse i det celestiale rike oppnås ved å inngå i den nye og evige ekteskapspakt (se 1. Korinterbrev 11:11, L&p 131:1–4, se også Boyd K. Packer: "For tid og all evighet", *Lys over Norge*, jan. 1994, s. 20–22). Gud viet Adam og Eva, og de inngikk ekteskap før fallet. President Joseph Fielding Smith har sagt: "Ekteskapet slik det ble opprettet i begynnelsen, var en evig pakt. Den første mann og den første kvinne ble ikke viet inntil døden skulle skille dem ad, for på den tiden var døden ikke kommet inni verden. Seremonien ble ved denne anledning utført av den evige Fader selv, og alt han gjør, varer evindelig. Det er Herrens vilje at alle ekteskap skulle være likedan og at mannen og kvinnen når de blir 'ett kjød', skulle fortsette å være gift i henhold til Herrens plan, gjennom alle evigheter så vel som her i jordelivet." (*Frelsende læresetninger*, 2:66.)

Moses 3:18. En medhjelp for mannen

Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har sagt i sin erklæring om familien: "Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlig for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere." (*Lys over Norge*, okt. 1984, s.24.)

President Howard W. Hunter sa følgende om forholdet mellom mann og hustru: "En mann som har prestedømmet, godtar sin hustru som en partner i ledelsen av hjemmet og familien og med full kunnskap om og full deltakelse i alle avgjørelser i den forbindelse... Det var Herrens hensikt at hustruen skal være en medhjelper for mannen – det vil si en ledsager som er likeverdig og nødvendig i et fullt partnerskap ["i det engelske 'helpmeet' betyr 'meet' likeverdig] (*Lys over Norge*, jan. 1995, s. 49).

Moses 3:19–20. Adam ga navn til dyrene

Gud ga Adam herredømme over alt som lever (se Moses 2:26–28). Som et eksempel på hans rettferdige herredømme ga Adam navn til alle dyrene, hankjønn og hunkjønn. I motsetning til de dyrene han ga navn til, hadde Adam ingen ektefelle.

Moses 3:21–23. Adams ribben

President Spencer W. Kimball lærte oss at Eva ikke bokstavelig talt ble skapt av Adams ribben. Han sa: "Historien om ribbenet er selvfølgelig billedlig" ("The Blessings and Responsibilities of Womanhood", *Ensign*, mars 1976, 71).

Moses 3:24. En mann skulle "holde seg til sin hustru"

Ordene *holde seg til* vil si å være nær forenet. Adam og Eva ble befalt å være "ett kjød", som betyr at de skulle være ett mentalt, sosialt, seksuelt og åndelig. Denne enhet var en befaling de ikke fullt og helt kunne rette seg etter før fallet hadde funnet sted. Eldste Jeffrey R. Holland, et medlem av De tolv apostlers quorum, har gitt denne forklaringen:

"Intimkontakt mellom mennesker er forbeholdt gifte par fordi den er det overordnede symbol på fullstendig forening, en fullstendighet forening forordnet og definert av Gud. Fra Edens have og fremover var ekteskap ment å være den fullstendige sammensmeltning mellom mann og kvinne – deres hjerter, håp, liv, kjærlighet, familie, fremtid – alt. Adam sa om Eva at hun var ben av hans ben og kjød av hans kjød og at de skulle være 'ett kjød' i sitt liv sammen. [se 1. Mosebok 2:23–24]. Dette er en forening av slik fullkommenhet at vi bruker betegnelsen *'besegle'* for å vise dens evige løfte. Profeten Joseph Smith sa en gang at vi kanskje kunne forklare et slikt hellig bånd som å bli 'sammensveiset' med hverandre [se L&p 128:18].

Men en slik total forening, en slik urokkelig forpliktelse mellom mann og kvinne, kan bare skje ved det nære bånd og permanente forhold som ekteskapspakten gir, med høytidelige løfter og ved å forplikte alt de har – hele sitt hjerte og hele sitt sinn, alle sine dager og alle sine drømmer" (Se Liahona, jan. 1999, s. 91.)

Moses 3:24. "Derfor skal en mann forlate sin far og sin mor"

Med hensyn til befalingen om at en mann skal forlate sine foreldre og holde seg til sin hustru, har president Spencer W. Kimball sagt: "La dere merke til det? Hun, kvinnen inntar førsteplassen. Hun har førsterang, også foran foreldrene som er oss alle så kjær. Selv barna må innta sin riktige, men betydningsfulle plass" (*Ensign*, mars 1976, 72).

Moses 3:25. En tilstand av uskyld

I Edens have var Adam og Eva uskyldige, de kjente ikke godt og ondt og følte ingen skam eller forlegenhet fordi de var nakne. Slike følelser kom først etter fallet. Adam og Eva var omtrent som små barn som fra naturens hånd er naive og tillitsfulle, som ikke er sjenerte og som mangler kunnskap om godt og ondt fordi de er uskyldige.

MOSES 4:1–6
HVORDAN LUCIFER BLE DJEVELEN

"Denne Satan, som du har befalt"

Denne setningen henviser til et tidligere møte Moses hadde med Satan (se Moses 1:12–22). I Jesu Kristi navn hadde Moses befalt Satan å vike fra ham.

Moses 4:1. Rådet i himmelen

President Joseph Fielding Smith har sagt: "I vårt tidligere liv var vi ånder. For at vi skulle kunne gå fremover for til sist å nå fullkommenhetens mål, fikk vi vite at vi måtte motta legemer av kjøtt og ben og dessuten gjennomleve dødeligheten her på jorden, hvor vi ville bli prøvet for å se om vi, gjennom prøvelser, kunne forberede oss til opphøyelse. Tanken på at de skulle gjennomgå en tid i dødelighet, få oppleve alle jordelivets omskiftelser hvor de ville tilegne seg erfaringer både når det gjaldt lidelser, smerter, sorg, fristelser og plager og dessuten få del i dette verdslige livs gleder for deretter, hvis de var trofaste, å kunne passere gjennom oppstandelsen og videre til evig liv i Guds rike for å bli ham lik", da vår himmelske Fader fremla denne sin plan for sine barn i et råd i himmelen, "fylte (den) dem med glede, og de 'ropte av fryd' [Job 38:1–7]" (*Frelsende læresetninger*, 1:59–60).

Moses 4:1–2. Vår himmelske Faders plan

Eldste Neal A. Maxwell har sagt at det er "uhyre viktig å få en riktig forståelse av hva som skjedde i dette førjordiske råd. Det var *ikke* et ustrukturert møte, og heller ikke ble flere planer diskutert eller flere ideer fremlagt om hvordan frelsesplanen skulle formuleres og gjennomføres. Vår Faders plan *var kjent* og det spørsmål som faktisk ble stilt var hvem Faderen skulle sende for å gjennomføre planen." (*Deposition of a Disciple* [1976], 11, se også Johannes 7:16–18.)

Moses 4:1–4. Satan og hans motstand mot vår himmelske Faders plan

I foruttilværelsen ble Satan kalt "Lucifer", som betyr "den lysende" eller "lysbæreren". Han var en "morgenrødens sønn" (se Jesaja 14:12, L&p 76:25–27) og hadde potensial til å gjøre mye godt. Men Lucifer søkte å tilegne seg vår himmelske Faders trone, heder, makt og herlighet (se L&p 29:36, 76:28, Moses 4:1). I den hensikt foreslo han å "forløse hele menneskeheten så ikke en eneste sjel går tapt" (Moses 4:1). Imidlertid var hans forslag bygget på tvang og ville derfor fjerne handlefriheten til vår himmelske Faders barn og behovet for en Frelser som skulle lide og forløse dem.

Moses 4:3. Menneskets handlefrihet

Eldste Dallin H Oaks, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Satans metode for å forsikre seg om 'at ikke eneste sjel går tapt' (Moses 4:1), ville være å 'ødelegge menneskets handlefrihet' (Moses 4:3). I hans plan ville Satan ha vært vår mester og ville ha '[ledet oss] fanget etter sin vilje' (Moses 4:4). Uten evne til å velge ville vi ha vært rene roboter eller nikkedukker i hans hender." ("Free Agency and Freedom," i *The Book of Mormon: Second Nephi, The Doctrinal Structure*, red. av Monte S. Nyman og Charles D. Tate jr. [1989], 4.)

Moses 4:4. Satans ønsker

President Joseph F. Smith har sagt: "La det ikke bli glemt at den onde har stor makt på jorden, og at han søker alle tenkelige og mulige midler til å fordunkle menneskenes sinn og tilbyr dem usannhet og forvirring i sannhets forkledning. Satan er en dyktig imitator, og idet den virkelige evangeliske sannhet gis til verden i stadig større omfang, sprer han på sin side etterligninger av falske doktriner. Vær på vakt mot hans falske falskmyntnervirksomhet, for denne slags mynt kan ikke gi annet i vederlag enn skuffelser, elendighet og åndelig død." (*Læresetninger i evangeliet*, s. 317.)

President Brigham Young har sagt: "Enhver som ønsker og strever for å være en hellig, blir nøye iakttatt av falne ånder som kom hit da Lucifur [sic] falt, og av ugudelige personer som har vært her i tabernakler (med legemer) og har forlatt dem... Disse åndene er aldri uvirksomme, de vokter på alle som ønsker å gjøre det som er riktig, og de påvirker dem stadig til å gjøre det som er galt." (I *Journal of Discourses*, 7:239.)

Moses 4:6. Satan kjenner ikke Guds tanker

Eldste James E. Talmage forklarte at Satan i virkeligheten "fremmet Skaperens hensikter ved å friste Eva, selv om hans plan var å kullkaste Herrens plan. Vi blir helt tydelig fortalt at han 'kjente ikke Guds tanker, og derfor søkte han å ødelegge verden' [Moses 4:6]. Men så langt fra å være et innledende skritt til tilintetgjørelse, bidro hans djevelske planer til å fremme menneskets evige fremgang" (*The Articles of Faith*, 69).

MOSES 4:7–19
ADAMS OG EVAS FALL

Moses 4:10. "Dere skal visselig ikke dø"

Gud fortalte Adam at han ville dø hvis han spiste av frukten på treet til kunnskap om godt ondt. Satans utta-

lelse om at Adam ikke ville dø, var en ond utnyttelse og illustrerer hvor ondsinnet Satan er av natur, han som er "all løgnens far" (Moses 4:4), for han forsøkte å fremstille Gud som en løgner. Men Gud er en sannhetens Gud og kan ikke lyve (se Ether 3:12). Like etter at Adam og Eva hadde spist av den forbudte frukt, ble de tvunget til å forlate haven og Guds nærhet og led derved en åndelig død. I tillegg til dette ble deres legemer da de falt, forandret fra en udødelig tilstand til en dødelig tilstand og ble således underlagt fysisk død (se L&p 29:40–43).

Moses 4:11. "Dere skal bli som guder og kjenne godt og ondt"

Da Adam og Eva spiste av frukten, ble de dødelige og, i den forstand at de kjente godt og ondt, begynte de å bli lik Gud. Men Satan antydet underforstått at Gud forbød dem å spise av frukten fordi han ikke ville de skulle bli som gudene, og forsøkte å få det til å se ut som om Gud hadde egoistiske motiver. Sannheten er at Guds gjerning og herlighet er å hjelpe alle sine barn til en dag å bli som han er (se Moses 1:39).

Moses 4:12. Hvorfor spiste Adam og Eva av frukten?

Hverken Adam eller Eva spiste av frukten fordi de elsket Satan mer enn Gud, eller fordi de ønsket å gjøre opprør mot Gud. Eldste Dallin H Oaks har sagt:

"Det var Eva som først overskred Edens grenser for å innlede jordelivets forhold. Uansett hva hennes handling besto i, var den formelt en overtredelse, men for evig strålende og nødvendig for å åpne porten til evig liv. Adam viste sin visdom ved å gjøre det samme. Og slik falt Adam og Eva 'for at mennesket kunne bli til' [2. Nephi 2:25].

Enkelte kristne fordømmer Eva på grunn av denne handlingen og slutter at hun og hennes døtre lider av mangler som følge av den. Men ikke de siste-dagers-hellige! Opplyst av åpenbaring priser vi Evas handling og hedrer hennes visdom og mot i den store hendelse som kalles fallet … Brigham Young erklærte: 'Vi skulle aldri klandre moder Eva, ikke det minste' (*Journal of Discourses*, 13:145). Eldste Joseph Fielding Smith sa: 'Jeg omtaler aldri den rolle Eva spilte i dette fallet som en synd, og heller ikke anklager jeg Adam for å ha syndet… Dette var en overtredelse av loven, men ikke en synd … for det var noe Adam og Eva måtte gjøre!' [*Frelsende læresetninger*, 1:106–107]" (se *Lys over Norge*, jan. 1994, s. 69–70).

Moses 4:12. Forskjellen mellom overtredelse og synd

Eldste Dallin H Oaks har sagt at "denne antydede forskjell mellom en *synd* og en *overtredelse* minner oss om den omhyggelige formuleringen av den annen trosartikkel: 'Vi tror at menneskene vil bli straffet for sine egne *synder*, og ikke for Adams *overtredelse* (uthevelser tilføyet). Den reflekterer også et kjent skille i loven. Enkelte handlinger, f.eks. mord, er forbrytelser fordi det ligger i sakens natur at det er galt å myrde. Andre handlinger, f.eks. å drive en virksomhet uten bevilling, er en forbrytelse bare fordi loven forbyr dette. Når vi skiller slik, vil den handling som forårsaket fallet, ikke være en synd – noe galt i seg selv – men en overtredelse, noe galt fordi det formelt var forbudt å gjøre det. Disse ordene brukes ikke alltid for å antyde forskjell, men med hensyn til fallet synes det naturlig å skjelne slik." (I *Lys over Norge*, jan. 1994, s. 70.)

En annen betydning av ordet *overtre* er "å overskride etablerte grenser eller betingelser". Adam og Eva overskred de grenser som ville ha holdt dem i Edens have for alltid, og ved å gjøre det, sørget de for en anledning for oss alle til å bli dødelige.

Moses 4:14. Adam og Eva forsøkte å skjule seg for Gud

Moses 3:25 forteller oss at før fallet følte ikke Adam og Eva skam selv om de var nakne. Men med en gang de fikk kunnskap om godt og ondt, ble de klar over at de hadde vært ulydige og var uverdige for Gud. Det kan sies at de ble klar over og skammet seg over sin åndelige "nakenhet". Som falne skapninger måtte de møte Gud med en forståelse av sin egen skyld. Som Alma forklarte sin sønn Corianton, "du kan ikke skjule dine forbrytelser for Gud, og hvis du ikke omvender deg, vil de stå som et vitnesbyrd mot deg på den siste dag" (Alma 39:8, se også 2. Nephi 9:14).

Moses 4:15–19. Gud spurte Adam og Eva om de hadde spist av frukten

Gud "vet alle ting, ikke noe som han ikke vet" (2. Nephi 9:20). Hvorfor stilte så Gud Adam og Eva spørsmålene i Moses 4:15–19? Fordi, som eldste Bruce R. McConkie har sagt, "personlig *ansvarlighet* for alle ens handlinger er et fundament i hele evangeliets plan og den naturlige følge av loven om handlefrihet" (*Mormon Doctrine*, 15).

MOSES 4:20–32
FALLETS KONSEKVENSER

Moses 4:20. Slangen ble forbannet

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet: "Helt siden den dag Satan talte med slangens munn for å lokke Eva til å spise av den forbudte frukt (Moses 4:5–21), har Satan blitt

kalt 'den gamle *slange*' (Johannes åpenbaring 12:9, 20:2, L&p 76:28, 88:110). Valget av navnet er ypperlig fordi det antyder en lumsk, slu, snedig og bedragersk list." (*Mormon Doctrine*, 704.)

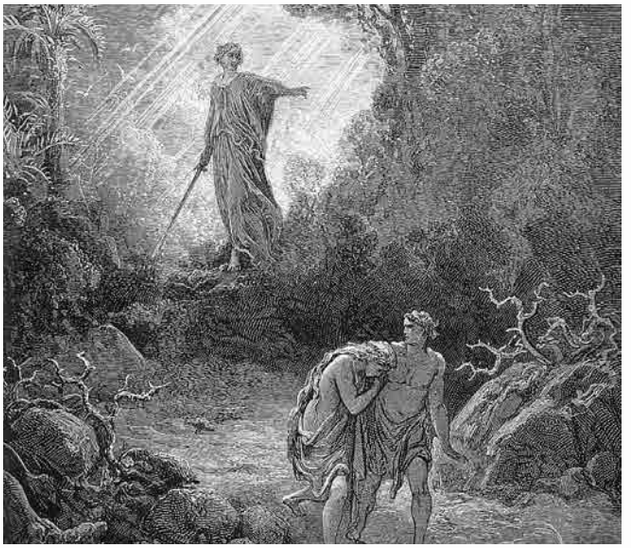

"Å bli forbannet er det stikk motsatte av å bli velsignet. Guds velsignelse nedkaller kjærlig det gode, mens hans forbannelse rettferdig nedkaller det onde over en som fortjener det. Satan fikk derfor vite i symbolske uttrykksformer at han ikke ville få det privilegium ved jordelivet som selv kveg og dyr har." (Ellis T. Rasmussen: *A Latter-day Saint Commentary on the Old Testament* [1993], 16.)

Moses 4:21. Fiendskap

President Ezra Taft Benson har sagt: "*Fiendskap* betyr 'hat eller motstand'" (se *Lys over Norge*, juli 1989, s. 3).

Moses 4:21. "Kvinnens ætt" henviser til Frelseren, Jesus Kristus

Eldste James E. Talmage har skrevet: "Adam, slektens patriark, frydet seg ved forsikringen om den tjenestegjerning Frelseren var utnevnt til å utføre, for ved å godta den, kunne jo han, overtrederen, bli forløst. Frelsesplanen, hvis opphavsmann er Jesus Kristus, omtalte ganske kort i det løfte Gud ga etter fallet, at selv om djevelen, representert ved slangen i Edens have, skulle ha makt til å knuse hælen til Adams ætt, skulle makten til å knuse fiendens hode komme gjennom kvinnens ætt. Det er betydningsfullt at denne forsikring om en endelig seier over synden og dens uunngåelige følge, døden, hvilke begge ble introdusert på jorden av menneskehetens erkefiende, Satan, skulle virkeliggjøres gjennom kvinnens avkom, løftet ble ikke gitt spesielt til mannen, heller ikke til dem begge. Det eneste tilfelle av avkom fra kvinnen uten tilknytning til en jordisk far, er Jesu Kristi fødsel. Han var den jordiske sønn av en dødelig mor, unnfanget av en udødelig Fader. Han er den evige Faders Enbårne i kjødet, og ble født av en kvinne." (*Jesus Kristus*, s. 31.)

Moses 4:22. "Jeg vil gjøre din møye stor"

Det hebraiske ord for "å gjøre stor" er *rabah*, som betyr å gjenta om og om igjen. Det betyr ikke at møyen skal bli *større*, men snarere at den skal *gjentas*. Det hebraiske ord for "møye" i 1. Mosebok (3:16) er utledet fra *atsab*, som betyr "veer" eller "smerte". Selv om disse ordene antyder at slit og lidelser ville være en del av Evas liv, betraktet ikke Eva de forhold de kom under på grunn av fallet som en forbannelse (se Moses 5:11). Moses 4:22 "er en stor åpenbaring til kvinner. Eva og hennes døtre kan være skapere sammen med Gud ved å berede legemer til hans åndebarn som de kan innta her på jorden og senere i evigheten. Å være mor ville volde besvær, lidelse, slit strev og sorg. Det hadde Herren forutsagt ville være naturlige konsekvenser og ikke en forbannelse. (Rasmussen: *A Latter-day Saint Commentary*, 17.)

Moses 4:22. "Han skal råde over deg"

Om dette uttrykket har president Spencer W. Kimball sagt: "Jeg stiller spørsmål ved ordet *råde*. Det gir et feilaktig inntrykk. Jeg ville foretrekke å bruke ordet *presidere*, for det er det han gjør.

En rettferdig ektemann presiderer over sin hustru og familie" (*Ensign*, mars 1976, 72). I Efeserbrevet 5:22–31 og L&p 121:41–46 ga Herren klare instruksjoner om hvordan ektemenn skulle presidere.

Moses 4:23–25. "Jorden skal være forbannet for din skyld"

President Marion G. Romney har sagt: "Legg merke til at forbannelsen ikke ble lagt på Adam, men jorden for Adams skyld, og det var mer en velsignelse enn det var en forbannelse for Adam." (*Conference Report*, okt. 1976, 168, eller *Ensign*, nov.1976, 125.)

President Brigham Young sa at virkningene av fallet var altomfattende: "Deretter kom forbannelsen over frukt, over grønnsaker og over vår moder jord, og den kom over krypdyr, over kornet på marken, fiskene i havet og over alle ting som henhører til denne jord" (i *Journal of Discourses*, 10:312). Fra fallet fant sted har torner og tistler uten videre vokst opp fra marken. Bare ved iherdig arbeid kunne Adam plante, gjødsle og høste avlinger fra marken og derved greie å overleve. Før fallet hadde han blitt befalt å "dyrke" og "ta vare på" Edens have (Moses 3:15). Etter fallet fikk han vite at han måtte arbeide i sitt ansikts sved for å skaffe det han trengte til livets opphold.

Moses 4:23. "Med møye skal du nære deg av den alle ditt livs dager"

Hvis Eva måtte streve for å frembringe noe, så måtte Adam også arbeide (1. Mosebok 3:17–19, Moses 4:23) for å gi liv til jorden slik at den kunne frembringe. Begge frembringer de liv med svette og tårer, og Adam er ikke den som er begunstiget. Selv om hans arbeid ikke er like krevende som hennes, så er det mer langvarig. For Evas liv vil bli spart lenge etter at hun har født sine barn – 'ikke desto mindre skal ditt liv bli spart' – mens Adam må fortsette å streve hele sitt liv: 'Med møye skal du nære deg av den alle ditt livs dager'! Selv ikke om han blir pensjonist vil han slippe bort fra denne møye." (Hugh Nibley: *Old Testament and Related Studies*, John W. Welch, Gary P. Gillum og Don E. Norton, [1986], 90.)

Moses 4:25. Døden kom inn i verden

Ved å peke på det falske i det Satan hadde sagt til Eva (se Moses 4:10), fortalte Herren Adam: "Du skal visselig dø" (v. 25). Adam og Eva gjennomgikk en *åndelig* død da de ble drevet ut av Edens have og bort fra Herrens nærhet. De ble også dødelige og således underlagt *fysisk* død.

Moses 4:27. Gud lagde kjortler av skinn til Adam og Eva

Uttrykket "kjortler av skinn" kunne også ha vært gjengitt med "kledninger" eller "tunikaer".

Moses 4:31. Kjerubene

Kjerubene er "figurer som forestiller himmelske skapninger hvis nøyaktige form er ukjent. Vi finner dem på arkens nådestol i Det aller helligste (2. Mosebok 25:18, 22, 1. Kongebok 6:23–28, Hebreerbrevet 9:5), og i Esekiels syner (Esekiel 10, 11:22)" (Bible Dictionary, "cherubim", 632).

MOSES 5:1–15
ADAM OG EVA BLE UNDERVIST I EVANGELIET

Moses 5:1–2. Adam og Eva arbeidet sammen

Betydningen av Moses 5:1–2 er viktig på bakgrunn av de mange angrep og utfordringer vi ser i dag med hensyn til ekteskap og familieforhold. I sin erklæring til verden om familien har Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum erklært:

Mann og hustru har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. 'Barn er en gave fra Herren' (Salme 127:3). Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlydige borgere hvor de enn bor…

… Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter. Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlig for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å *hjelpe hverandre som likeverdige partnere.* (*Lys over Norge*, okt. 1998, s. 24, uthevelser tilføyet.)

Moses 5:5. "De førstefødte av sin hjord"

"Ordet 'førstefødte' stiller bestemte krav og restriksjoner og er til og med bestemmende for kvaliteten på den tro som utøves når et offer skal ofres. 'Førstefødt' betyr ikke nødvendigvis den eldste i hjorden, men den første som en bestemt mor har født. En 'førstefødt' er et hanndyr, den 'første som åpner sin mors liv' (2. Mosebok 13:2, 34:19). I løpet av sin levetid kan hver mor bare føde en førstefødt, men i en saueflokk kan det fødes flere førstefødte hvert år. For å vite hvilke lam som var antakelige som offerdyr, måtte eieren kjenne flokken sin. På en eller annen måte måtte han registrere mødre og deres lam. Hvordan kunne ellers noen vite hvilke mødre som hadde født for første gang? Hverken Adam eller noen andre hadde noen mulighet til å vite hvilke hanndyr som var førstefødte med mindre det ble ført en opptegnelse over mødre og deres avkom. Dette kravet eliminerer tilfeldigheter og vilkårlig lydighet, ja, av og til også lydighet. Ikke bare kommer ens tro til uttrykk ved viljen til å ofre et offer, men også ved den omsorg som ble forlangt og den forberedelse som var nødvendig for å velge ut riktig dyr.

Dette spesielle skriftstedet viser at Guds bud krever intelligent og bevisst oppmerksomhet fra alle som søker å oppnå frelse. Den gir en begrunnelse for det Paulus sa om at 'uten tro er det umulig å være til behag for Gud' (Hebreerbrevet 11:6). For uten tro ville man ikke ha ført en

opptegnelse og merket (i hvert fall mentalt) hvilke dyr som var de riktige til offerhandlingen." (Robert J. Matthews: "The Doctrine of the Atonement", i *Studies in Scripture, Volume Two: The Pearl of Great Price,* red. Robert L. Millet og Kent P. Jackson [1985], 118–19.)

Moses 5:5–6. Adam og Eva var lydige

President David O. McKay har sagt: "La oss aldri tape prinsippet lydighet av syne. Lydighet er himmelens første lov" (*Gospel Ideals* [1953], 484). President Ezra Taft Benson har sagt: "*Den store prøve i livet* er lydighet mot Gud" (se *Lys over Norge,* juli 1988, s. 4).

Eldste Henry D. Taylor, som var en assistent for De tolv apostlers quorum, har sagt: "Jeg liker den fine lærdom som blir formidlet og det imponerende eksempel som ble vist av vår første stamfar, Adam. Herren befalte ham å ofre de førstefødte i sin hjord som et offer. Han visste ikke hvorfor dette ble forlangt, men uten å nøle var han lydig mot befalingen: 'Og etter mange dager viste en Herrens engel seg for Adam og sa: Hvorfor ofrer du til Herren?' Adam svarte på denne storslagne og tillitsfulle måte: 'Jeg vet ikke, men Herren befalte meg det' (Moses 5:5–6). For Adam var ikke dette et spørsmål om blind lydighet, men det viste at han hadde en fullstendig og urokkelig tillit til og tro på det ord og de instruksjoner som kom fra Herren." ("Faith", *Improvement Era,* des. 1970, 44.)

Moses 5:5–8. Ofring av dyr

Elementene i ofring av dyr pekte fremover mot Jesu Kristi forsoning. Eldste Bruce R. McConkie har sagt: "Fra Adam til Moses og fra Moses til Herren Jesus Kristus kom i kjødet, ofret alle de hellige, alt ettersom det var en del av evangeliet eller av Moseloven, et offer som et symbol på offeret av Guds lam ... For et folk som drev med sauehold og hvis liv var avhengig av deres flokker og hjorder, fantes det neppe noe bedre symbol enn dette." (*A New Witness for the Articles of Faith,* 114–15.)

Moses 5:8. Adam og Eva ble undervist om betydningen av navnet Kristus

"Et av de aller viktigste begrep [i Moses 5:8] er den klare uttalelse om at Adam skulle gjøre alt han gjorde 'i Sønnens navn', at han skulle omvende seg og 'påkalle Gud i Sønnens navn for evig og alltid'. Dette er den samme lære som finnes i mange andre skriftsteder. Her er noen få eksempler: [Apostlenes gjerninger 4:12, 2. Nephi 31:20–21, Mosiah 3:17, 4:8, L&p 18:23–24, Moses 6:52].

"Således ser vi at denne den mest grunnleggende av alle læresetninger – at det finnes bare en frelsesplan og bare en Frelser, ble undervist til Adam helt fra begynnelsen av. Av disse skriftstedene fremgår det også klart at det ikke fantes noen alternative planer eller alternative frelsere." (Matthews, i *Studies in Scripture, Volume Two,* 119–120.)

Profeten Joseph Smith sa: "Noen sier at Guds rike ikke ble opprettet på jorden før på pinsedagen, og at Johannes ikke forkynte omvendelsens dåp til syndenes forlatelse, men jeg sier i Herrens navn at Guds rike har vært opprettet på jorden helt fra Adams dager og frem til denne tid – når som helst det har vært rettferdige mennesker på jorden som Gud har åpenbart til og gitt makt og myndighet til å forrette i hans navn." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 204–205.)

Moses 5:10–11. Adam og Eva trodde på Jesus Kristus

Adam visste at han "i kjødet", eller som et oppstandent vesen, ville se Gud. Eva vitnet om gleden over deres forløsning. Hun visste at gjennom Kristi forsoning ville de motta evig liv hvis de fortsatte å være lydige.

Les mer om *glede* i 2. Nephi 2:25 og om *oppstandelse* i 2. Nephi 9:16–14. Hvilken nytte Adam og Eva hadde av sitt fall og av Jesu Kristi forsoning er oppsummert i 2. Nephi 2:22–28.

Moses 5:13. "Og Satan kom iblant dem"

President Ezra Taft Benson, som den gang var president for De tolv apostlers quorum, sa: "Hver gang himmelens Gud ved åpenbaring oppretter sin plan, kommer Satan alltid blant menneskene for å fordreie læren og sier: 'Tro det ikke.' Ofte oppretter han et falskt system som tar sikte på å bedra menneskenes barn." ("A Vision and a Hope for the Youth of Zion," *1977 Devotional Speeches of the Year* [1978], 75.)

Moses 5:13. "Kjødelige, sanselige og djevelske"

Eldste Bruce R. McConkie skrev: "Etter Adams fall ble mennesket kjødelig, sanselig og djevelsk av natur og ble et *fallent menneske* (Moses 5:13, 6:49, Mosiah 16:1–4, Alma 42:10, L&p 20:20). Alle ansvarlige personer på jorden arver denne falne tilstand, denne prøvetilstand, denne tilstand hvor verdslige ting synes å være ønskelige for den kjødelige natur. I denne tilstand er 'det naturlige menneske en fiende av Gud', inntil han retter seg etter den store forløsningsplan og blir født på ny til rettferdighet. (Mosiah 3:19.) Hvis det ikke var for vår Herres forsoning, ville derfor hele menneskeheten være fortapt og være fallent evindelig (Alma 42:4–14)." (*Mormon Doctrine,* 267–68.)

Følgende sitater fra eldste Bruce R. McConkie gjør det lettere for oss å forstå uttrykkene, *kjødelig, sanselig* og *djevelsk:*

- "I denne falne tilstand er [alle mennesker] utsatt for kjødets lyster, lidenskaper og drifter. De er åndelig døde

fordi de er blitt utstøtt fra Herrens nærhet, og således 'er de uten Gud i verden og har motsatt seg Guds natur'. De er i en 'kjødelig tilstand' (Alma 41:10–11), de er av verden. *Kjødelighet* omfatter verdslighet, sanselighet og tilbøyelighet til å tilfredsstille kjødet." (*Mormon Doctrine*, 113.)

- "Det som er sanselig, er kjødelig og uedelt, og er forbundet med legemet i stedet for ånden. *Sanselighet* innebærer derfor fri utfoldelse av sanselige og kjødelige lyster – utukt, løsaktighet og vellyst. Etter fallet har mennesket i sin naturlige tilstand vært kjødelig, sanselig og djevelsk." (*Mormon Doctrine*, 702.)
- "Enhver person som djevelen har makt over, som underkaster seg ham og som gir etter for hans forlokkelser (følger verdens kjødelige og sanselige tiltrekning), er djevelsk." (*Mormon Doctrine*, 195)

MOSES 5:16–54
KAIN ELSKET SATAN MER ENN GUD

Moses 5:16–17. Kain og Abel

Eldste Joseph Fielding Smith, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, sa:

"Kain hadde den store ære å være Adams sønn, og han var også privilegert med de samme velsignelser som sin far. For en mektig mann han kunne ha vært! Hvordan kunne ikke hans navn ha lyst med samme sterke glans som en av Guds tapre sønner! Hvordan kunne han ikke ha blitt hedret ned til den siste generasjon! Men han ville ikke ha noe av dette!

Kains store synd ble ikke begått i uvitenhet. Vi har all grunn til å tro at han fikk anledning til å stå sammen med himmelske sendebud. I virkeligheten fremgår det av Skriften at han var velsignet med å kunne kommunisere med Faderen, og han ble instruert av sendebud fra hans nærhet. Utvilsomt hadde han prestedømmet, ellers kunne ikke hans synd ha gjort ham til Fortapelse. Han syndet mot lyset. Og vi har fått vite at han gjorde det fordi han elsket Satan mer enn han elsket Gud.

Av Bibelen kan man få inntrykk av at Kain var Adams førstefødte barn, men Bibelen inneholder bare en sparsom beretning. I Mose bok får vi et mer fullstendig syn og en bedre innblikk i hvordan forholdene var i denne første tiden. Adam og Eva var foreldre til en rekke barn, sønner og døtre, før Kain og Abel ble født, i henhold til de opplysningene vi får i denne beretningen." (*The Way to Perfection*, 97–98.)

Profeten Joseph Smith har sagt at Abel "foredlet det prestedømme som ble overdratt ham, og døde som en rettferdig mann, og derfor er han blitt en Guds engel ved at han har mottatt sitt legeme fra de døde og fremdeles har sin evangelieutdelings nøkler" (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 126).

Moses 5:18–21. Kain bar frem et offer

Profeten Joseph Smith sa: "Ved tro på denne forsoning eller forløsningsplan, bar Abel frem et offer for Gud som ble akseptert: De førstefødte i hjorden. Kain ofret av markens grøde og ble ikke godtatt fordi han ikke kunne gjøre det i tro, ikke kunne ha tro, og heller ikke kunne utøve tro i strid med himmelens plan. Den Enbårnes blod må utgydes for å sone for mennesket, for slik var forløsningsplanen, og uten utgydelse av blod ville det ikke være noen tilgivelse. All den stund dette offer ble innstiftet som et symbol slik at mennesket skulle kunne skille ut det store offer som Gud hadde beredt, kunne man ikke utøve tro hvis man ofret et offer i strid med dette, for forløsningen ble ikke kjøpt på denne måten og forsoningens kraft ble heller ikke tilveiebrakt efter denne orden. Følgelig kunne Kain ikke ha noen tro, og alt som ikke gjøres i tro, er synd." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 41.)

Moses 5:21–22. "Hvorfor stirrer du ned for deg"?

En betydning av *å stirre ned for seg* er selve uttrykket som kan avsløre ens sinnsstemning, eller hva man føler i sitt hjerte.

Moses 5:23–26. Kain brukte sin handlefrihet og valgte å gjøre opprør mot Gud.

President Joseph F. Smith har sagt: "Til alle mennesker har Gud gitt handlefrihet, og han har skjenket oss det privilegium å tjene ham eller avstå fra å gjøre det, å gjøre hva som er riktig eller hva som er galt. Og dette er gitt alle mennesker uten hensyn til holdning, hudfarve eller betingelser. Den rike har denne handlefrihet, likeså den fattige, og intet menneske er, ved Guds makt, fratatt retten

til å utøve den fullt og helt og fritt. Denne handlefrihet er gitt til alle. Dette er en velsignelse som Gud har skjenket hele menneskeheten, alle sine barn i samme monn. Men han vil holde oss strengt ansvarlig for den bruk vi gjør av denne handlefrihet, og som det ble sagt til Kain, således vil det bli sagt til oss: 'Er det ikke så, at dersom du har godt i sinne, da kan du løfte opp ditt ansikt? Men har du ikke godt i sinne, da ligger synden på lur ved døren' (1. Mosebok 4:7). Nå er det imidlertid enkelte velsignelser som Gud kun skjenker menneskenes barn i den grad de utøver denne handlefrihet i rettferdighet." (*Læresetninger i evangeliet*, s. 50–51.)

Moses 5:23–30. Skal Kain herske over Satan?

Profeten Joseph Smith sier at "alle skapninger som har legemer, har makt over dem som ikke har noe" (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 136). Eldste Bruce R. McConkie sa: "Som Adam representerte Herren på jorden, handlet Kain for og på vegne av Lucifer. Ja, denne første morder av alle mordere er selv Fortapelse – det ble han kalt i foruttilværelsen – og han vil herske over Satan selv når djevelen og hans engler blir kastet ut i all evighet" (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], s. 658).

Moses 5:24–25. Kain ble kalt "Fortapelse"

Fortapelse betyr "en ruinerende ødeleggelse" eller "tapt". Eldste Bruce R. McConkie skrev: "To personer, Kain og Satan, har fått den skrekkinngytende navne-tittel *Fortapelse.* Navnet forteller at de ikke har noe som helst håp om noen grad av frelse, og at de fullt og helt har overgitt seg til synd og at enhver følelse av rettferdighet har blitt utryddet i deres bryst." (*Mormon Doctrine*, 566, se også L&p 76:30–38, 43–49.)

Moses 5:29–21. Kain og Satan sluttet pakt med hverandre

Kain var det første menneske på jorden som inngikk en pakt med Satan og som brukte pakter for å hindre at andre røpet syndige handlinger. Imidlertid var han ikke den siste. I Skriften kalles den slags paktsforhold et hemmelig forbund. Mer bakgrunn om hemmelige forbund vil du finne i Helaman 6:21–30, Ether 8:13–25.

Moses 5:32. Kain slo Abel ihjel

I 1885 kom Det første presidentskap med følgende uttalelse i en omtale av de rettferdige som blir plaget av de ugudelige: "I en vis hensikt i [Guds] forsyn tillater han at de ugudelige fra tid til annen kan bruke sin handlefrihet til å plage hans tilhengere. Siden vår fader Adams tid har det alltid vært slik, og slik vil det fortsette å være så lenge Satan har noen makt over menneskenes barns hjerter." (I James R. Clark, red. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind [1965–75], 3:5, se også Alma 14:8–11.)

Moses 5:33. "Jeg er fri"

Kains fryd er både ironisk og tragisk og tilkjennegir hvor fullstendig hans opprør mot Gud hadde blitt. Trodde han at han var fritatt for fremtidig arbeid? (se Moses 4:23–31). Betraktet han seg som fri fra den rettferdige Abels eksempel? (se Johannes' første brev 3:12). Eller følte han seg fri fordi han var rik? Skriften gjør det klart at i stedet for å være virkelig fri var Kain fullstendig trellbundet og fordømt (se 2. Nephi 2:27).

Moses 5:34. "Er jeg min brors vokter?"

Eldste Dallin H. Oaks har sagt:

"Skal vi passe på våre brødre? Med andre ord, er det vår oppgave å passe på at vår neste også har det godt når vi er opptatt med vårt daglige arbeide? Frelserens gyldne regel sier at det er vår oppgave. Satan sier det ikke er det.

Noen mennesker som er blitt fristet av Satan, har fulgt Kains eksempel. De begjærer noe og begår synd for å tilegne seg det. De kan begå mord, ran eller tyveri. De kan begå svindel eller bedrageri. De kan til og med utføre en smart, men lovlig manipulering med fakta eller innflytelse for å dra fordel av et annet menneske. Unnskyldningen er alltid den samme: 'Er jeg min brors vokter?'." (Se *Lys over Norge*, jan. 1987, s. 15.)

Moses 5:36–39. Kain ble forbannet

En del av den forbannelse Kain fikk for å ha drept Abel var at jorden ikke lenger "skulle gi [Kain] sin styrke", og at han ville "være en flyktning og omstreifer på jorden" (Moses 5:37). En flyktning er en som flykter fra loven, og en omstreifer er en som ikke har noe hjem. Kain ble også drevet bort "fra Herrens åsyn" (Moses 5:39). Profeten Joseph Smith sa: "Prestedømmets makt, herlighet og velsignelser kunne ikke fortsette med dem som ble ordinert, med mindre de fortsatte å være rettferdige, for Kain som også var bemyndiget til å ofre, men som ikke ofret i rettferdighet, ble forbannet. Av dette ser vi at ordinansene må utføres nøyaktig på den måte Gud har fastsatt, ellers vil deres prestedømme vise seg å bli en forbannelse i stedet for en velsignelse." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 126.)

Moses 5:39–40. Et merke ble satt på Kain

Det er viktig å legge merke til at det *merke* som ble satt på Kain, ikke var det samme som den *forbannelse* han mottok. Merket skulle skille ham ut som en som hadde blitt forbannet av Herren. Det ble satt på Kain slik at ingen som fant ham, skulle drepe ham. En parallell som illustrerer forskjellen mellom et merke og en forbannelse, kan være beretningen om at Herren satte et merke og en forbannelse på lamanittene og deres etterkommere (se 2. Nephi 5:20–24, Alma 23:16–18). Det er grunn til å merke seg at forbannelsen bygget på personlig ulydighet og at forbannelsen ble fjernet ved lydighet mot Gud, selv om merket kanskje ikke ble fjernet umiddelbart. Til slutt ble imidlertid også merket fjernet fra noen (se 3. Nephi 2:12–16).

MOSES 5:55–59
EVANGELIET BLE FORKYNT FRA BEGYNNELSEN AV

Moses 5:55. Hvem var "menneskenes sønner"?

Menneskenes sønner var de ugudelige, i motsetning til Guds sønner, som var Guds tilhengere som hadde sluttet en pakt med ham (se også Moses 8:13–15).

Moses 5:58. Hvordan ble Adam og Eva undervist i evangeliet?

Etter fallet åpenbarte Gud frelsesplanen for Adam og Eva så de kunne vite hvordan de kunne vende tilbake til hans nærhet og få evig liv. Moses 5:4–9 forklarer at Gud ga evangeliet til Adam og Eva ved sin egen røst, gjennom engler og ved Den hellige ånd. (Se også Alma 12:27–33.)

Moses 5:59. "Alle ting ble bekreftet for Adam ved en hellig ordinans"

I Webster's *American Dictionary of the English Language* fra 1828 (som forteller hvordan ordene ble brukt på profeten Joseph Smiths tid), er ordet *bekreftet* definert som "gjort mer fast, styrket eller opprettet". Eldste Boyd K. Packer har sagt: "Ordinanser og pakter er vårt anbefalingsbrev for å komme tilbake til Guds nærhet. Å kunne motta dem verdig er livets mål, å deretter holde dem, er livets utfordring." (*Lys over Norge*, juli 1987, s. 18.)

Moses 5:59. Evangeliet vil være i verden inntil enden

President Wilford Woodruff sa: "Enhver som er kjent med Skriften, vil klart forstå at det finnes bare ett sant evangelium. Det har aldri vært mer enn ett evangelium. Alltid når evangeliet har vært på jorden, har det vært det samme i enhver evangelieutdeling. Evangeliets ordinanser er aldri blitt forandret fra Adams tid og ned til vår tid, og de vil aldri bli forandret i all fremtid. Selv om det var mange sekter og trossamfunn i oldtiden, lot Jesus sine disipler forstå at det bare fantes ett evangelium. Han fortalte dem hva det var og forklarte dem dets ordinanser." (*Journal of Discourses*, 24:239–40.)

MOSES 6:1–25
ADAMS GENERASJONER

Moses 6:2. Hvem var Set?

Abel var blitt valgt til å bringe prestedømmets ansvarsoppgaver til etterfølgende generasjoner. Men etter at han ble myrdet, ble Set, som ble født 130 år etter Adam og Evas fall, utpekt til å være den utvalgte sønn som skulle bringe dette hellige prestedømsansvar videre (se L&p 107:40–42). Han ble ordinert da han var 69 år gammel, og levde i alt 912 år. I Skriften leser vi at han var "en fullkommen mann og var sin fars uttrykte bilde" (se L&p 107:43).

Moses 6:5–6. Opprinnelsen til språk og skrift

Eldste Bruce R. McConkie har sagt:

"I begynnelsen ga Gud Adam et språk som var rent, fullkomment og utilsmusset. Dette *Adams språk*, som nå er ukjent, var overlegent alle de språk vi kjenner i dag. Eksempelvis var navnet på Gud Faderen i dette opprinnelige språk, *Hellighetens Menneske*, som betegner at han er et hellig menneske og ikke en ubestemmelig åndelig substans (Moses 6:57).

Dette første språk som ble talt av dødelige mennesker, var enten gudenes celestiale språk, eller en tilpasning av dette som var nødvendig for å imøtekomme dødelighetens begrensninger, og Adam og hans etterkommere hadde evne til å tale, lese og skrive det." (*Mormon Doctrine*, 19.)

Eldste Bruce R. McConkie sa følgende om den minneboken som er nevnt i Moses 6:5: "Fra begynnelsen av tilveiebrakte Herren et språk og ga menneskene evne til å lese og skrive... Det første de skrev, og det av alle deres skrifter som hadde størst verdi for dem, var en minnebok, en bok hvor de skrev ned hva Herren hadde åpenbart om

seg selv, om sitt komme og om frelsesplanen, en plan som ville ha makt og gyldighet på grunn av hans forsoning. Dette var begynnelsen til hellig skrift. (*The Promised Messiah*, 86, se også Moses 6:46.)

Moses 6:7. Hvor lenge har prestedømmet vært på jorden?

Prestedømmet "er uten dagers begynnelse eller års ende" (L&p 84:17). Fra Adam og Evas tid var prestedømmet, evangeliet og ordinansene tilgjengelig slik vi har dem i dag (se Moses 5:58–59, se også L&p 107:40–42). Profeten Joseph Smith lærte:

"Prestedømmet ble først gitt til Adam, han fikk det første presidentskap (var den første som presiderte) og hadde dets nøkler fra generasjon til generasjon. Han fikk det under skapelsen før denne verden ble dannet...

Prestedømmet er et evigvarende prinsipp og har eksistert hos Gud fra evighet, det vil bestå i all evighet og er uten dagers begynnelse og års ende. Hver gang evangeliet sendes ut, må nøklene bringes fra himmelen. Og når de blir åpenbart fra himmelen, skjer det ved Adams myndighet." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 116.)

Moses 6:8–25. Prestedømmets patriarkalske organisasjon

Fra Adam til Abraham var det 20 generasjoner av prestedømmet som ble overgitt fra far til sønn. Åtte generasjoner står oppført i Moses 6:8–25 (fra Adam til Metusalah), ytterligere 3 generasjoner i Moses 8:5–12 (Lamek, Noah og Sem), og i 1. Mosebok 11:10–26 er det nevnt 9 generasjoner, fra Sem til Abram (Abraham). (Se også L&p 107:40–52.)

Moses 6:17. "Et forjettet land"

I dette verset finner vi det første rettferdige folk ("Guds folk") som flyttet fra et land fullt av ugudelighet til et forjettet land (se også Moses 6:40–41). Dette er et mønster som har gjentatt seg mange ganger i Skriften (se f.eks. 1. Nephi 1–18, Omni 1:12–19, Ether 1–4).

MOSES 6:26–47
ENOKS KALL OG VIRKE

Moses 6:26. Enok

I Bibelen finner vi bare noen få vers om Enok (se 1. Mosebok 5:19–24). Mose bok gir oss mye større forståelse av Enoks liv, hans virke og undervisning: Moses 6:26–36 forteller om Enoks kall, vers 37–47 forteller hvordan han talte mot menneskenes gjerninger, i vers 48–68 finner vi hans budskap om frelse, og Moses kapittel 7 er en opptegnelse om hans bemerkelsesverdige syner om Gud og om denne jords fremtidige begivenheter. Enok var den syvende generasjon fra Adam. Han ble født 620 år etter fallet, ble ordinert til prestedømmet da han var 25 år gammel, og da han var 430 år, ble han og hans folk tatt opp til himmelen uten å smake døden (se L&p 107:49). Ytterligere et sitat fra Enoks profetier finner vi i Judas 1:14–15, og flere opplysninger om hans liv står å lese i Lukas 3:37 og Hebreerbrevet 11:5.

Moses 6:29. Hvordan skal vi forstå "et helvete har jeg beredt"?

På grunn av folkets ugudelighet på Enoks tid kalte Herren på Enok til å forkynne omvendelse. Herren sa til Enok: "Et helvete har jeg beredt for dem hvis de ikke omvender seg." Dette "helvete" henviser til den del av åndeverdenen som er kjent som åndenes fengsel, hvor de ugudelige lider på grunn av de synder de ikke har omvendt seg fra (se Alma 40:11–14).

Moses 6:31–32. En følelse av utilstrekkelighet

Enok var ikke den eneste profet som følte seg utilstrekkelig da Herren kalte ham. Les hvordan Moses og Jeremia reagerte i 2. Mosebok 4:10–12 og Jeremia 1:4–9. Eldste James E. Faust, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, sa: "De fleste av oss som blir kalt til ledende stillinger i Kirken, føler at vi er utilstrekkelige på grunn av manglende erfaring, evner, opplæring og utdannelse." (se *Lys over Norge*, april 1981 s. 68, se også 1. Korinterbrev 1:26–27, Ether 12:23–27, L&p 1:19–20, 33:8–10.)

Moses 6:35–36. Enok var en seer

Eldste John A. Widtsoe har sagt: "En seer er en som ser med åndelige øyne. Han forstår meningen med det som synes å være dunkelt for andre, derfor er han en som tyder og klargjør evig sannhet. Han forutser fremtiden fra fortid og nåtid. Dette gjør han ved den kraft Herren virker ved gjennom ham direkte, eller indirekte ved hjelp av guddommelige redskaper som Urim og Tummim." (*Evidences and Reconciliations*, 258, se også Mosiah 8:13–18.)

MOSES 6:48–56
ENOK FORKYNTE FRELSESPLANEN

Moses 6:48–50. "Ved hans fall kom døden"

På grunn av Adams fall lider hele menneskeheten fysisk død (den udødelige ånd skilles fra det dødelige legeme) og åndelig død (adskillelse fra Guds nærhet). Og videre, fordi menneskene gir etter for Satans fristelser, blir de "kjødelige, sanselige og djevelske og er utestengt fra Guds nærhet" inntil de omvender seg (Moses 6:49). De gode nyheter i frelsesplanen er at gjennom Jesu Kristi forsoning vil hele menneskeheten overvinne fysisk død og kan overvinne åndelig død (se Romerbrevet 3:23, Mosiah 16:3–4, Alma 11:42–43, Helaman 14:14–18, Moses 6:52).

Moses 6:53–54. Hva forstår vi med "opprinnelig overtredelse"?

Eldste Neal A. Maxwell har forklart: Vi blir ikke hjemsøkt av en vedvarende følelse av 'opprinnelig overtredelse' som vi ikke kan gjøre noe med (Moses 6:54, Moroni 8:15–16). Ved åpenbaring vet vi at Herren sa til Adam: 'Se, jeg har tilgitt deg din overtredelse i Edens hage' (Moses 6:53). Derfor er vi ansvarlig for våre 'egne synder og ikke for Adams overtredelse' (Trosartiklene 1:2)." (*Meek and Lowly* [1987], 42–43.)

Moses 6:55. Hva betyr det at "dine barn er unnfanget i synd"?

Eldste Bruce R. McConkie har antydet at uttrykket "unnfanget i synd" betyr "født inn i en verden av synd" (se *A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 101).

Moses 6:56. Moralsk handlefrihet: En gave fra Gud

Den dag han skapte oss, ga Gud oss handlefrihetens gave (se Moses 7:32). Moralsk handlefrihet gjør det mulig for oss å velge mellom godt og ondt og erfare konsekvensene av våre valg (se 2. Nephi 2:14–16, 25–29, L&p 101:78).

MOSES 6:57–68
ENOK SÅ AT ADAM OG EVA BLE DØPT

Moses 6:59. Vann, blod og ånd

Eldste Bruce R. McConkie har forklart:

"To fødsler er helt avgjørende for å bli frelst. Mennesket kan ikke bli frelst uten å bli født inn i dødeligheten, heller ikke kan han vende tilbake til sitt himmelske hjem uten å bli født inn i Åndens sfære... De elementer som er tilstede ved en jordisk fødsel og en åndelig fødsel er de samme, nemlig vann, blod og ånd. Derfor er enhver jordisk fødsel en påminnelse gitt fra himmelen om å forberede seg til fødsel nummer to...

Ved enhver jordisk fødsel er barnet nedsenket i vann i mors skjød. Til fastsatt tid kommer ånden inn i legemet, og blodet renner alltid i den nye personens årer. Uten vannet og blodet ville det ikke være noe liv, ingen fødsel og ingen dødelighet.

I enhver fødsel inn i himmelens rike blir det nyfødte barn i Kristus nedsenket i vann og mottar Den hellige ånd ved håndspåleggelse, og Kristi blod renser ham fra all synd. Uten begge disse vil man ikke bli født av Ånden, det vil ikke bli noen fornyet liv, og intet håp om evig liv...

...Disse elementene var også tilstede ved Kristi død. Han svettet blodsdråper i Getsemane da han påtok seg alle menneskers synder på betingelse av omvendelse. De samme kvaler og lidelser gjentok seg på korset. Det var da han tillot sin ånd å forlate hans legeme, og det var da blod og vann kom ut fra hans side der spydet ble stukket inn." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 288–89.)

Moses 6:60. "Ved vannet"

"Dåp er ikke valgfritt hvis man ønsker den fullstendige frelse. Jesus sa at en person må bli født av vann og av ånd (Johannes 3:3–5). Da han sendte de tolv apostlene ut for å forkynne evangeliet, fortalte han dem at alle som trodde og ble døpt, ville bli frelst, men at alle som ikke trodde, ville bli fordømt (Markus 16:16)...

Dåp i vann har flere hensikter. Den er til syndenes forlatelse, for å bli medlemmer i Guds kirke og for å komme inn i det celestiale rike. Den er også døren inn til personlig helliggjørelse når den etterfølges av at man mottar Den hellige ånd" (*Bible Dictionary*, under "baptism," 619, se også L&p 76:51–52.)

Moses 6:60. Rettferdiggjørelse

Å bli rettferdiggjort vil si å bli gjort rettferdig eller å bli fri fra skyld og synd. Den hellige ånd er det medlem av guddommen hvis kraft virker som et rengjøringsmiddel som renser skyld og synd ut av vårt liv (se 2. Nephi 31:17). President Joseph Fielding Smith har sagt: "Gjennom utgytelse av Kristi blod blir vi renset og helliggjort, og gjennom Guds ånd blir vi rettferdiggjort" (*Frelsende læresetninger*, 2:263).

Moses 6:60. Helliggjørelse

Å bli helliggjort, vil si å bli hellig og verdig til evig liv og udødelig herlighet (se Moroni 10:32–33). Gjennom sin fullkomne forsoning utgjøt Jesus Kristus sitt blod og gjorde det mulig for alle som har tro og som omvender seg, å bli helliggjort (se Mosiah 3:11, 18, Alma 34:10–16). Slik blir vi kjøpt fri og gjort hellige av Kristi blod. President Joseph Fielding Smith, som den gang var president for De tolv apostlers quorum, sa:

"Den forsoning som menneskene blir forløst ved, ble utført av en som var uten plett og uten lyte. Han måtte være en som hadde liv i seg selv, og som derfor hadde all makt over døden. Intet dødelig menneske kunne utføre forsoningen. Dessuten måtte forsoningen utføres ved utgytelse av blod, for blod er den livgivende kraft i det dødelige legeme.

Skriften er full av henvisninger som lærer oss at ingen syndsforlatelse kunne finne sted uten utgydelse av Jesu Kristi blod." (I *Conference Report*, april 1956, 127.)

Moses 6:62. "Dette er frelsesplanen"

Eldste Russell M. Nelson har forklart at frelsesplanen "også kalles planen for lykke ... forløsningsplanen, gjenopprettelsens plan, barmhjertighetens plan, befrielsens

plan, og det evige evangelium. Profeter har vekslet mellom disse uttrykkene.

Uansett benevnelse, så er det Jesu Kristi forsoning som er det avgjørende for planen." (Se *Lys over Norge*, jan. 1994, s. 32.)

Moses 6:63. Alt er skapt for å bære vitnesbyrd om Kristus

Da himmelen og jorden og ble skapt, brukte Herren fysiske symboler for å undervise oss i Jesu Kristi læresetninger og prinsipper og om sitt evangelium (se også 2. Nephi 11:4). For å forstå evangeliets symboler kreves det at en jordisk eller konkret dimensjon blir føyet sammen med en oversanselig, åndelig dimensjon. Profeten Alma lærte at "alle ting bærer bud om at det finnes en Gud. ja, til og med jorden og alle ting som er på dens overflate, ja, og dens bevegelse, ja også alle planetene som beveger seg i sine faste baner, vitner om at det finnes en høyeste Skaper" (Alma 30:44). Disse ting vitner ikke bare om at det finnes en høyeste person, men også at han er Jesus Kristus, som har skapt alle ting.

Herren lærte sine disipler at de skulle lete i Skriften for å finne noe om ham selv (se Lukas 24:44–45). Å lete etter og oppdage symboler på Kristus i Skriften, er ensbetydende med å åpne en kilde av nye tanker og følelser med tilknytning til forsoningen. Eksempelvis er den jordiske ordinans dåp ved nedsenkning et symbol på Kristi død, begravelse og oppstandelse (se Romerbrevet 6:3–5, L&p 76:51–52).

Moses 6:64–68. Adam, en evig sønn av Gud

Enok viste hvordan Adam, ved å utøve sin tro på Kristus ved å bli døpt ved vann og ånd, viste oss alle et eksempel. På grunn av sin lydighet ble Adam derfor "ett i [Kristus], en Guds sønn" (Moses 6:68). På samme måte kan alle bli Guds sønner og døtre (se Mosiah 5:7, 27:24–27, L&p 25:1, 39:4).

Moses 6:67. Adam hadde prestedømmet

Se forklaringer og kommentarer til Moses 6:7.

MOSES 7:1–20
ENOK LEDET GUDS FOLK

Moses 7:3–4. Enok så Gud ansikt til ansikt

Enok opplevde noe i likhet med Moses og Abraham (se Moses 1:31, Abraham 3:11). President Brigham Young har gitt oss noen flere detaljer om dette: "Mennesket er skapt i sin Skapers bilde, ... han er i hans uttrykte bilde, øye for øye, panne for panne, øyenbryn for øyenbryn, nese for nese, kinnben for kinnben, munn for munn, hake for hake, ører for ører, nøyaktig som vår Fader i himmelen." (*Journal of Discourses*, 13:146.)

Moses 7:13. "Stor var Enoks tro"

Enok ble fortalt da han begynte sin virksomhet at han skulle gjøre store ting (se Moses 6:34). Enoks tro på Jesus Kristus gjorde det mulig for ham å utføre dette. Eldste Bruce R. McConkie har sagt: "Tro er kraft. Ved tro ble verdener skapt, og ikke noe er umulig for dem som har tro. Hvis jorden selv begynte sin eksistens ved tro, kan visselig et helt fjell flyttes med den samme kraft." (*The Mortal Messiah: From Bethlehem to Calvary*, 4 bind [1979–81], 3:73, se også Jakobs bok 4:6, Ether 12:13–22.)

Moses 7:19. "Hellighetens by"

Enoks by hadde to navn, *Sion* og *Hellighetens by*. Det andre navnet blir mer meningsfylt når vi husker av vår himmelske Faders navn på Adams språk er *Hellighetens Menneske*. (se Moses 6:57).

MOSES 7:21–41
ENOK SÅ HVA SOM VILLE SKJE I HANS EGEN TID

Moses 7:21. Forvandling

De mennesker som ble tatt opp til himmelen uten å smake døden, ble *forvandlet*. President Joseph Fielding Smith har forklart: "Forvandlede personer er fortsatt dødelige og vil måtte gjennomgå døden eller adskillelsen av legeme og ånd, selv om dette vil skje momentant, for menneskene i Enoks by, Elijah, og andre som mottok denne store velsignelse i fordums tid før vår Herre kom, kunne ikke ha mottatt oppstandelsen eller ha blitt forandret til dødelighet til udødelighet fordi vår Herre [enda] ikke hadde betalt gjelden som frigjør oss fra dødelighet og gir oss oppstandelse." (*Answers to Gospel Questions*, 1:165.)

Profeten Joseph Smith har sagt: "Mange har trodd at læren om forvandling var en lære hvorved mennesker øyeblikkelig ble ført inn i Guds nærhet og til en evig fylde, men dette er en forkjært oppfatning. Deres bolig er av en terrestrial orden, et sted beredt for slike personer som skulle være tjenende engler for mange planeter, og som foreløpig ikke har inngått til en så stor fylde som de som er oppstandne fra de døde." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 127.)

Moses 7:26–28. Lenker og mørke

Satan fremelsker mørkets gjerninger og forsøker å binde, fange og ødelegge menneskeheten (se 2. Nephi 26:22, 28:17–23, Alma 12:11, Moses 4:4). Gud arbeider ikke i mørke, og han søker å frelse menneskeheten (se 2. Nephi 26:23–24, 33). Og dessuten, i sterk kontrast til Satan og hans engler som lo av menneskenes ugudelighet, forteller Moses 7:8 oss at Gud gråt fordi hans barn var ugudelige.

Moses 7:27. Engler steg ned fra himmelen

Gud sender ofte engler for å betjene sine barn på jorden (se f.eks. 3. Nephi 17:23–25, Moroni 7:35–37, L&p 13:1, 29:42, Moses 5:5–7).

Moses 7:27. Mange ble tatt opp til himmelen

Det rettferdige folk som er beskrevet i Moses 7:27, ble forvandlet og "tatt opp" for å slutte seg til dem som tilhørte Sions by. Eldste Bruce R. McConkie skrev: "Etter at de som befant seg i Hellighetens by ble forvandlet og tatt opp til himmelen uten å smake døden, så Sion som et folk og en forsamling hadde flyktet fra jordens ugudelige slagmark, søkte Herren andre blant menneskene som ville tjene ham. Fra Enoks dager til vannflommen ble også nye konvertitter og sanne troende forvandlet, bortsett fra dem han trengte til å gjennomføre Herrens hensikter blant de dødelige." (*The Millenial Messiah*, 284.)

Moses 7:32–41. Hvorfor gråt Gud?

Eldste Marion D. Hanks, et tidligere medlem av De sytti, har forklart:

"Av sine barn fordret Gud, som alle velsignelser kommer fra, bare at de skulle elske hverandre og velge ham, deres Fader.

Men, som det skjer i vår tid, var det mange som ikke søkte Herren og heller ikke elsket hverandre. Da Gud forutså den lidelse som uunngåelig ville følge denne egenrådige, opprørske og syndige kurs, *gråt han*. Han fortalte Enok at det var derfor han måtte gråte." (Se *Lys over Norge*, okt. 1980, s. 52.)

Moses 7:37. "Satan skal være deres far"

Satans mål er å bedra og forblinde hele menneskeheten og lede alle Guds barn fanget etter sin vilje, hvis de ikke vil lytte til Herrens røst (se Moses 4:4). Satan blir derved "far" for alle dem som velger å følge ham, og de blir ulykkelige likesom han er (se 2. Nephi 2:18, L&p 10:22, 26–27).

Moses 7:38–39. Åndenes fengsel

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet: "Menneskene på Noahs tid gjorde opprør, forkastet Herren og hans evangelium og ble begravet i en våt grav. Deres ånder befant seg deretter i det fengsel som var beredt for dem som vandrer i mørke ved høylys dag." (*The Promised Messiah*, 330.)

President Joseph Fielding Smith har forklart: "Helt fra de døde i vannflommen og inntil Frelseren ble korsfestet, var de innestengt og måtte lide i dette fengsel, og de måtte ta straffen for sine overtredelser fordi de nektet å lytte til en Herrens profet, og slik vil det gå med alle mennesker som forkaster evangeliet, hva enten de levde i fordums tid eller nå, det spiller ingen rolle." (*Frelsende læresetninger*, 2:190.)

Moses 7:39. "Han som jeg har utvalgt"

Pronomenet *Han* henviser til Jesus Kristus. Han ble utvalg i foruttilværelsen til å være verdens frelser (se L&p 38:4, Moses 4:2). Etter å ha utført sin misjon på jorden, og mens hans legeme lå i graven, besøkte Kristus åndeverdenen som en ånd (se 1. Peter 3:18–20). Mens han var der, organiserte han de rettferdige ånder som skulle gå ut blant de ugudelige ånder i fengslet og forkynne evangeliet for dem (se L&p 138).

MOSES 7:42–57
ENOK SÅ NOAHS OG JESU KRISTI DAGER

Moses 7:44. Til å begynne med nektet Enok å la seg trøste

Elste Neal A. Maxwell har forklart:

"Hvis Enok ikke hadde sett og ikke var blitt åndelig opplyst, hadde han sett de menneskelige forhold adskilt fra den store virkelighet. Hvis Gud ikke var der, ville Enoks 'hvorfor?' ha forblitt et ubesvart fortvilet skrik!

Til å begynne med nektet Enok 'å bli trøstet' (Moses 7:44). Omsider så han Guds plan, at Messias skulle komme i tidens midte og at Guds hensikter skulle seire til slutt." (Se *Lys over Norge*, jan. 1988, s. 27.)

Moses 7:47. "Lammet er slaktet"

"Den rettferdige", Jesus Kristus, som også ble kalt "Guds Lam", ble ofret på et kors i tidens midte på samme måte som lam uten lyte hadde blitt ofret på altere av sten siden Adams tid.

Moses 7:48. Jorden talte

Eldste Joseph Fielding Smith, daværende medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet: "Herren forteller oss her [i Lære og pakter 88] at den jord vi bor på, er noe som lever og at den tid må komme da den vil bli helliggjort fra all urettferdighet. I Den kostelige perle hvor Enok

samtaler med Herren, hører han at jorden gråter etter å bli befridd fra ugudeligheten på hennes overflate... Det er ikke jordens feil at ugudeligheten er fremherskende på hennes overflate, for hun har vært trofast mot den lov hun har mottatt, og denne loven er den celestiale lov. Derfor sier Herren at jorden skal bli helliggjort fra all urettferdighet." (*Church History and Modern Revelation*, 2 bind [1953], 1:366–67.)

Moses 7:50–52. Pakten med Enok

Den pakt Gud inngikk med Enok, ble fornyet med Noah. I Joseph Smiths oversettelse av 1. Mosebok 6:18 (JSO 1. Mosebok 8:23–24), sa Herren til Noah at han ville opprette sin pakt med ham slik han hadde sverget for Noahs far, Enok, at fra hans etterkommere ville alle nasjoner komme.

Herren ba Noah gå inn i arken med sine sønner og sin hustru og hans sønners hustruer.

Moses 7:53. Jesus Kristus

Jesus Kristus er "Himmelens klippe". "Porten" er tro på ham, omvendelse og dåp ved vann og Den hellige ånd (se 2. Nephi 31:17–18). Jesus Kristus er den eneste måte hvorved vi kan vende tilbake til Faderen (se Johannes 14:6). Han er Messias, "den salvede", som ble utvalgt fra begynnelsen til å frelse Guds barn (se Moses 4:2, Abraham 3:27), Sions konge som skal herske over de rene av hjertet (se L&p 97:18–21), og den sikre grunnvoll vi kan bygge våre liv på og oppnå evig liv; se Matteus 7:24–25, Helaman 5:12).

Moses 7:55–56. Jorden stønnet ved Kristi død

Enok så at jorden ville sørge og stønne og at dens klipper ville revne når Kristus ble korsfestet og sto opp fra de døde. Lehis sønn, Nephi, og lamanitten Samuel profeterte også om dette (se 1. Nephi 19:10–12, Helaman 14:21–22). Mormons bok inneholder en beretning om store jordskjelv på den vestlige halvkule (se 3. Nephi 8:18), mens Bibelen forteller om jordskjelv på den østlige halvkule (se Matteus 27:51). Eldste Spencer W. Kimball, daværende medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Gjennom disse krampetrekningene gjorde den skapte jord opprør mot at dens Skaper ble korsfestet." (I *Conference Report*, april 1963, 65.)

Moses 7:56–57. Oppstandelsen

Enok så at de hellige som døde før Kristus, skulle oppstå og bli kronet ved Guds høyre hånd. Lamanitten Samuel profeterte også om en oppstandelse som ville finne sted i Amerika etter Kristi oppstandelse (se Helaman 14:25). Beretningen om denne første oppstandelse finner vi i Matteus 27:52–53 og i 3. Nephi 29:9–13.

Om oppstandelsen har president Howard W. Hunter, daværende fungerende president for De tolv apostlers quorum, sagt:

"Læren om oppstandelsen er enkeltstående sett den mest fundamentale og avgjørende lære i den kristne religion. Den kan ikke betones sterkt nok, og kan heller ikke avvises.

Uten oppstandelsen blir Jesu Kristi evangelium et utsagn av kloke uttalelser og tilsynelatende uforklarlige mirakler, men det blir uttalelser og mirakler uten noen endelig seier. Nei, den endelige seier er det endelige mirakel. For første gang i menneskehetens historie oppreiste en som var død, seg selv til levende udødelighet. Han *var* Guds Sønn, sønn av vår udødelige Fader i himmelen, og hans seier over den fysiske og åndelige død er det glade budskap som enhver kristen tunge skulle tale om." (Se *Lys over Norge*, 1986, nr. 6, s. 13.)

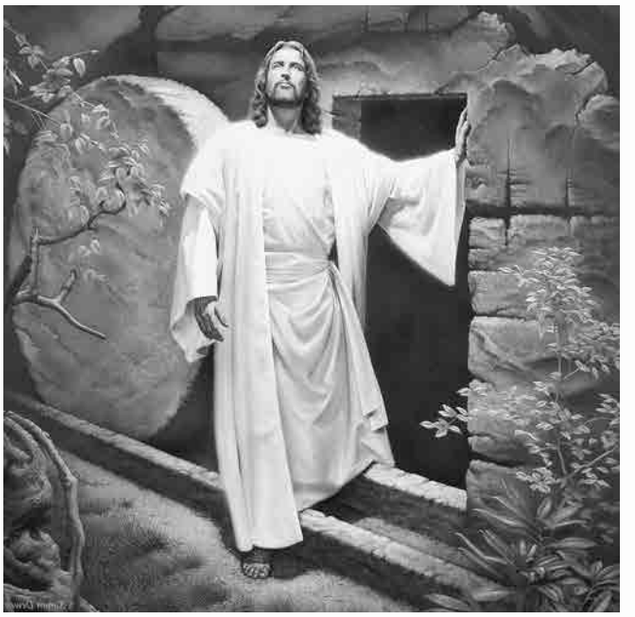

MOSES 7:58–69
ENOK SÅ DAGEN DA JORDEN VILLE HVILE

Moses 7:58. "Når skal jorden få hvile?"

Enok hørte jorden spørre når den kunne få hvile og bli renset for sine barns ugudelighet (se Moses 7:48). Deretter så Enok at jorden ikke ville hvile i Noahs dager og heller ikke mens Jesus Kristus virket her på jorden. Tiden da jorden til slutt skulle få hvile, ville være ved Kristi annet komme (se L&p 133:46–52, Trosartiklene 1:10).

Moses 7:59. "Jeg kjenner deg"

Herren kalte Enok til å forkynne rettferdighet (se Moses 6:26–36). For å hjelpe Enok med å utføre hans misjon, sa Herren til ham: "Min ånd hviler på deg ... og du skal bli i

meg og jeg i deg, vandre derfor med meg" (Moses 6:34). Enok vandret virkelig med Gud (se Moses 6:39) og ble så tillitsfull at han kunne si: "Jeg kjenner deg."

Moses 7:59. "Rett til din trone"

Enok så de hellige oppstå med oppstandne legemer, motta kroner og stå ved Kristi høyre hånd (se Moses 7:56). Deretter forutså han sin egen strålende fremtid (se Moses 7:59). Den samme belønning har Gud lovet alle sine verdige barn (se Romerbrevet 8:16–17, Johannes' åpenbaring 3:21). Enok så også at denne strålende fremtid "ikke (er) av meg selv, men ved din egen nåde" (Moses 7:59). Opphøyelse i Guds celestiale rike oppnås som en gave fra Gud, ved nåde, etter at vi har gjort alt vi kan (se 2. Nephi 25:23, L&p 6:13). Om *nåde* sier *Bible Dictionary*:

"Hovedinnholdet i ordet er et guddommelig middel til hjelp eller styrke som gis gjennom Jesu Kristi rike barmhjertighet og kjærlighet.

...På samme måte er det ved Herrens nåde at enkeltpersoner, gjennom tro på Jesu Kristi forsoning og ved å omvende seg fra sine synder, mottar styrke og hjelp til å gjøre gode gjerninger som de ellers ikke ville være i stand til å utføre hvis de ble helt overlatt til seg selv. Denne nåde er en kraft som gjør det mulig, og som tillater, at menn og kvinner får del i evig liv og opphøyelse etter at de har gjort sitt aller beste.

...Imidlertid er nåde ikke tilstrekkelig uten full innsats fra mottakerens side." ("Grace", s. 697, se også 2. Nephi 25:23, Moroni 10:32–33.)

Moses 7:62. "Rettferdighet vil jeg sende ned fra himmelen, og sannhet vil jeg bringe frem fra jorden"

President Ezra Taft Benson forklarte at Herren lovet "at rettferdighet skulle komme ned fra himmelen og sannhet ut av jorden. Vi har sett den vidunderlige oppfyllelsen av denne profetien i vår generasjon. Mormons bok har kommet frem fra jorden, fylt med sannhet, og tjener som selve 'sluttstenen i vår religion' (se innledningen til Mormons bok). Gud har også sendt ned rettferdighet fra himmelen. Faderen selv viste seg sammen med sin Sønn for profeten Joseph Smith. Engelen Moroni, døperen Johannes, Peter, Jakob og utallige andre engler ble sendt av himmelen for å gjengi den nødvendige myndighet til riket. Videre fikk profeten Joseph Smith åpenbaring på åpenbaring fra himlene i de første og avgjørende år av kirkens vekst. Disse åpenbaringene er blitt bevart for oss i Lære og pakter." (I *Lys over Norge*, jan. 1987 s. 68–69.)

Moses 7:62. "Jeg vil la sannhet fare frem over jorden"

President Ezra Taft Benson har sagt:

"Mormons bok er det redskap som Gud forberedte til å 'fare frem over jorden likesom en flom for å samle (sine) utvalgte' (Moses 7:62). Denne hellige boken må bli mer sentral i vår forkynnelse, undervisning og i vårt misjonærarbeid...

Tiden er forlengst kommet til å oversvømme jorden med Mormons bok. Herren har gitt oss mange grunner til dette...

Vi har Mormons bok, vi har medlemmene, vi har misjonærene, vi har ressursene, og verden har behovet.

Nå er tiden inne! (Se *Lys over Norge*, jan. 1989, s. 3.)

Moses 7:62. "Sion, et nytt Jerusalem"

Profeten Joseph Smith forklarte: "Og nu vil jeg spørre hvordan rettferdighet og sannhet skal feie over jorden som en flodbølge? La meg besvare det. Mennesker og engler skal samarbeide om å gjennomføre dette store verk, og Sion, ja, endog det nye Jerusalem, skal være beredt til de utvalgte som skal samles fra jordens fire hjørner og grunnlegge en hellig by." (Se *Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 60, mer om Sion i de siste dager [det nye Jerusalem] vil du finne i 3. Nephi 20:22, 21:20–25, Ether 13:2–8, L&p 45:65–71, 57:1–3.)

Moses 7:63. To Sion'er vil møtes

Om disse to Sion'er som skal møtes, har president John Taylor sagt: "Når den tid kommer da disse ulykker som vi leser om skal ta overhånd på jorden, vil de som er beredt, ha makt til å bli forvandlet slik det skjedde i tidligere tider, og byen vil bli forvandlet. Og Sion som er på jorden, vil stå frem, og Sion der oppe vil komme ned slik vi er blitt fortalt, og vi vil møtes og falle hverandre om halsen og omfavne hverandre og kysse hverandre. Og slik vil Guds hensikter til en viss grad bli oppfylt. (Se *Journal of Discourses*, 21:253.)

Moses 7:64–65. Tusenårsriket

Under tusenårsriket vil jorden ikke være en celestial verden. Den vil være i en terrestrial eller i en paradisisk tilstand, renset for ugudelighet. Når tusenårsriket innledes, vil det fremdeles være mennesker fra forskjellige trossamfunn som bor på jorden. President Joseph Fielding Smith har skrevet:

"Når Jesu Kristi regjeringstid begynner under tusenårsriket, vil bare de som har fulgt en telestial lov bli fjernet. Det er nedtegnet i Bibelen og i andre av Kirkens standardverker at jorden vil bli renset fra all sin fordervelse og ugudelighet. De som har levd dydige liv, som har vært ærlige i all sin omgang med sine medmennesker og har anstrengt seg for å gjøre sitt beste ut fra den forståelse de hadde, vil bli igjen...

Evangeliet vil bli undervist langt mer intensivt og med større kraft under tusenårsriket inntil alle jordens innbyggere skal ta imot det. Satan skal være bundet slik at han ikke kan friste noe menneske. Skulle noen nekte å omvende seg og ta imot evangeliet under slike forhold, vil han bli fordømt. I de åpenbaringer som er gitt til profe-

tene, lærer vi at i løpet av de tusen år Jesus Kristus skal regjere, vil alle mennesker til slutt ta imot sannheten." (*Answers to Gospel Questions,* 1:108, 110–111. Mer om tusenårsriket vil du finne i Jesaja 11:5–9, 65:17–25, L&p 101:26–34.)

Moses 7:68–69. "Sion er flyktet"

Enoks folk levde på jorden i mange år før de ble tatt opp til himmelen. Om denne tiden har president Brigham Young sagt: "Enok måtte snakke med og undervise sitt folk i en periode på 360 år før han kunne få dem beredt til å gå inn til sin hvile, og deretter fikk han makt til å forvandle seg selv og sitt folk." (I *Journal of Discourses,* 3:320.)

MOSES 8:1–30
VERDEN BLE FYLT MED UGUDELIGHET

Moses 8:1–11. Noah

Mange generasjoner av profeter forutså at Noah ville være profet i den tid da jorden skulle renses ved en vannflom (se Moses 8:2, 9). Noah ble ordinert til det høye prestedømme da han var 10 år gammel av sin bestefar Metusalah (se L&p 107:52). Han forkynte rettferdighet, slik Enok hadde gjort. Han selv, hans hustru og hans sønner, Jafet, Sem og Kam, samt deres hustruer var de eneste som overlevde vannflommen. Noah hadde nøklene til sin evangelieutdeling og står nest etter Adam i myndighet. (Se *History of the Church,* 3:386, se også *Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 116.)

Noah er engelen Gabriel (se *Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 116) som viste seg for Sakarias for å bekjentgjøre at han skulle bli far til døperen Johannes, og for Maria for å bekjentgjøre at hun skulle bli mor til Jesus Kristus. Noah virker også i kallet som en *Elias* (se L&p 27:6–7), det vil si en som forbereder eller gjengir. Noah har vist seg en rekke ganger og har utført begge disse oppgavene.

Moses 8:3. Metusalahs etterkommere

En liste over "Guds sønner", som begynte i Moses 5:8–25, fortsetter i Moses 8 med tilføyelsen av Lamek (vers 5), Noah (vers 9), og Noahs sønner (vers 12). Disse brødrene hadde alle det høye prestedømme (se L&p 107:40–52, flere opplysninger om Metusalah vil du finne i L&p 107:50, 52–57).

Moses 8:14–15. Døtre av Guds sønner

President Joseph Fielding Smith anvendte leksjonene fra Moses 8:14–15 på vår egen tid og sa:

"Fordi Noahs døtre giftet seg med menneskenes sønner i strid med Herrens lære, ble hans vrede opptendt, og denne krenkelse var en av grunnene til at han sendte en altomfattende vannflom... De døtre som helt opplagt var blitt født under pakten og var døtre av Guds sønner, dvs. av dem som hadde prestedømmet, brøt Herrens befaling og giftet seg *utenfor Kirken.* På denne måten avskar de seg selv fra prestedømmets velsignelser, i strid med Noahs lære og Guds vilje...

I dag finnes det tåpelige døtre av menn som har dette samme prestedømme, som bryter denne befalingen og gifter seg med menneskenes sønner, og det finnes også noen som er sønner av dem som har prestedømmet, som gifter seg med menneskenes døtre. Alt dette er like mye i strid med Guds vilje som det var på Noahs tid." (*Answers to Gospel Questions,*, 1:136–37.)

Moses 8:16. Noah underviste i Jesu Kristi evangelium

President Ezra Taft Benson, daværende president for De tolv apostlers quorum, forklarte: "Når som helst prestedømmet har vært på jorden, fra Fader Adams dager til profeten Joseph Smith og hans etterfølgeres dager, har det største ansvaret vært å forkynne de frelsende, evige prinsipper i evangeliet, frelsesplanen. Fader Adam lærte sine egne barn disse ting (Moses 5:12). Tenk på Noahs mangeårige misjonærarbeid og alle de gamle profeters forkynnelser (Moses 8:16–20). Hver av dem ble i sin tid befalt å bringe evangeliets budskap til menneskenes barn og kalle dem til omvendelse, som den eneste mulighet til å unngå den kommende dom." (Se *Lys over Norge,* okt. 1974, s. 425.)

Moses 8:17. "Min ånd skal ikke alltid streve med mennesket"

President Harold B. Lee har sagt: " Dette betyr at det livsviktige lys som alle kunne ha fått del i hvis de hadde holdt budene, blir trukket tilbake." (*Stand Ye in Holy Places* [1974], 119, se også 1. Nephi 7:14, 2. Nephi 26:11, Mormon 5:16, Ether 2:15, 15:19, Moroni 8:28, 9:4, L&p 1:33.)

Moses 8:25. "Og Noah angret, og han sørget og led i sitt hjerte"

Legg merke til at dette verset er en viktig og inspirert rettelse av 1. Mosebok 6:6, hvor det står: "Da angret Herren at han hadde skapt mennesket på jorden, og han var full av sorg i sitt hjerte." Det hebraiske ord som ble

brukt her og som i Bibelen ble oversatt med *angret*, er *nacham*, som ordrett betyr "å sukke", "å puste tungt", "å beklage", "å ha medlidenhet med".

Moses 8:27. "Noah var en rettferdig mann og fullkommen i sin generasjon"

Eldste Mark E. Petersen, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, skrev:

"Noah, som bygget arken, var en av Guds største tjenere som i likhet med andre profeter ble utvalgt før han ble født. Han var ingen eksentrisk person, slik mange har ment. Heller ikke var han en mytisk figur som bare er skapt i legendene. Noah var en realitet...

La ingen nedvurdere det liv og den misjon denne store profet hadde. Noah var så nær opp til det fullkomne i sin tid at han bokstavelig talt vandret og talte med Gud...

Få mennesker i noen tidsalder var så store som Noah. I mange henseender var han som Adam, det første menneske. Begge hadde vært tjenende engler i Guds nærhet, også etter sitt liv her på jorden." (*Noah and the Flood* [1982], 1–2.)

Moses 8:26–30. Vannflommen

President Joseph Fielding Smith har sagt: "Dernest befalte Herren Noah å bygge en ark, og inn i arken skulle han ta med seg sin familie og jordens dyr for å bevare sæden etter vannflommen, og alt kjød som ikke befant seg i arken, måtte forgå i henhold til Herrens forordning. Selvfølgelig er det ingen av de vise og store blant menneskenes barn som tror mer på denne historien i dag mer enn man trodde på Noahs historie på hans tid." (*Frelsende læresetninger*, 3:39–40.)

President John Taylor har sagt: "Gud utryddet de ugudelige i den generasjonen med en vannflom. Hvorfor utryddet han dem? Han utryddet dem til deres eget gavn, om dere kan forstå det." (I *Journal of Discourses*, 24:291, se også 19:158–159, hvor president Taylor forteller at vannflommen var en kjærlighetsgjerning.)

ABRAHAMS BOK

Innhold:

- *Abraham søker etter fedrenes velsignelser (prestedømmet)*
- *Guds løfter til Abraham*
- *Abraham og Sarai kommer til Egypt*
- *Gjennom Urim og Tummim lærer Abraham sannheter om sol, måne og stjerner*
- *Åndens evige natur*
- *Gudene planlegger og skaper denne jord og livet på den*

Hvem er Abraham, og når levde han?

Adam og Eva og fallet (ca. 4000 f. Kr.), Enok (ca. 3000 f. Kr.), Noah og vannflommen (ca. 2400 f. Kr.) og Babels tårn (ca. 2200 f. Kr.), alt dette hendte før Abrahams tid. Abraham, som ble født ca. år 2000 f. Kr., var far til Isak, og bestefar til Jakob, hvis navn ble forandret til Israel. (Se *Veiledning til Skriften* under "kronologi".)

Hvordan fikk Kirken tak i Abrahams bok?

Den 3. juli 1835 kom en mann ved navn Michael Chandler til Kirtland, Ohio, og hadde med seg fire egyptiske mumier og flere papyrusruller med gamle egyptiske skrifter. Mumiene og papyrusrullene var blitt funnet i Egypt mange år tidligere av Antonio Lebolo. Kirtland var ett av mange steder i den østlige del av De forente stater hvor Chandler gjorde et opphold for å stille ut sine mumier. Chandler ville gjerne selge mumiene og papyrusrullene, og etter oppfordring fra profeten Joseph Smith ga flere medlemmer av Kirken penger så de kunne kjøpes. I en uttalelse datert 5. juli 1835 forteller Joseph Smith hvor viktige disse gamle egyptiske skriftene var: "Jeg begynte å oversette noen av skrifttegnene eller hieroglyfene, og til vår store glede oppdaget vi at en av rullene inneholdt noe Abraham hadde skrevet... Vi kan i sannhet si at Herren begynner å åpenbare fred og sannhet i rikt monn." (*History of the Church*, 2:236.)

Hvordan oversatte profeten oldtidsskriftene?

Profeten Joseph Smith fortalte aldri hvordan han oversatte opptegnelsene. Som tilfellet er med all annen hellig skrift, vil et vitnesbyrd om at disse skriftene er sanne, først og fremst være knyttet til tro. Det største bevis for om Abrahams bok er sann, finner vi ikke ved å analysere fysiske bevis eller historisk bakgrunn, men ved å vurdere bokens innhold og kraft og gå til Herren i bønn.

Hvorfor sa profeten Joseph Smith at han oversatte det Abraham har skrevet, når manuskriptene ikke skriver seg fra Abrahams tid?

I Metropolitan Museum of Art i New York City ble det i 1966 oppdaget elleve fragmenter papyrus som en gang hadde vært i profeten Joseph Smiths besittelse. De ble gitt til Kirken og er blitt analysert av vitenskapsmenn som daterer dem til tiden mellom år 100 f. Kr. og år 100 e. Kr. En vanlig innvending mot Abrahams boks autentitet er at manuskriptene ikke er gamle nok til å ha blitt skrevet av Abraham, som levde nesten 2000 år f. Kr. Joseph Smith hevdet aldri at papyrusrullene var autografiske (skrevet av Abraham selv), eller at de daterte seg fra Abrahams tid. Det er vanlig å kalle en forfatters arbeider for "hans" skrifter enten han har skrevet dem selv, diktert dem til andre, eller andre senere har kopiert det han har skrevet.

Hva gjorde profeten Joseph Smith med sin oversettelse?

Abrahams bok ble opprinnelig utgitt i korte utdrag i *Times and Seasons*, et av kirkens tidsskrifter, fra og med mars 1842 i Nauvoo, Illinois. (Se innledningen i begynnelsen av Den kostelige perle). Profeten Joseph Smith at han ville utgi mer av Abrahams bok senere, men før han kom så langt, led han martyrdøden.

Med hensyn til hvor stor den ferdige oversettelse ville ha blitt, sa Oliver Cowdery en gang at det ville ha blitt nødvendig med "flere bind". (Se *Messenger and Advocate*, des. 1835, 236.)

I tillegg til hieroglyfiske skrifter inneholdt manuskriptene også egyptiske tegninger. Den 23. februar 1842 ba profeten Joseph Smith Reuben Hedlock, en profesjonell treskjærer og medlem av Kirken, om å lage tresnitt av tre av disse tegningene slik at de kunne trykkes. Hedlock gjorde graveringene ferdig i løpet av en uke, og Joseph Smith utga kopiene (faksimilene) sammen med Abrahams bok. Joseph Smiths forklaringer av tegningene ledsager faksimilene.

Hva skjedde med mumiene og papyrusrullene?

Etter profeten Joseph Smiths død tilhørte de fire mumiene og papyrusrullene Josephs mor, Lucy Mack Smith, som var enke. Ved Lucys død i 1856 solgte profetens hustru, Emma, samlingen til herr A. Combs. Flere teorier er fremsatt om hva som senere skjedde med mumiene og papyrusrullene. Det later til at minst to av mumiene ble flammenes rov i den store brannen i Chicago i 1871. (Se B.H. Roberts, *New Witnesses for God*, 3 bind [1909–11], 2:380–82.)

Tidlig på vårparten i 1966 oppdaget en professor ved University of Utah, dr. Aziz S. Atiya, flere fragmenter av papyrusrullen om Abrahams bok mens han drev forskningsarbeid ved Metropolitan Museum of Art i New York City. Disse fragmentene ble overlevert til Kirken av museets direktør 27. november 1967. Hvor de andre mumiene og de øvrige deler av papyrusrullene befinner seg, er ukjent. (Se H. Donl Peterson, "Some Joseph Smith Papyri Rediscovered (1967)" i *Studies in Scriptures*, bind 2, 183–85.)

Hvilken betydning har Abrahams bok?

Abrahams bok er et bevis på profeten Joseph Smiths inspirerte kall. Den kom frem på et tidspunkt da studiet av det gamle egyptiske språk og egypternes kultur nettopp hadde begynt. Vitenskapsmenn på 1800-tallet hadde knapt begynt å utforske det egyptologiske område, og likevel, uten noen formell opplæring i oldtidsspråk og uten kjennskap til det gamle Egypt (bortsett fra sitt arbeid med Mormons bok), gikk Joseph Smith i gang med å oversette de gamle manuskriptene. Sin kunnskap og sine evner fikk han ved Guds gave og kraft, sammen med sin egen besluttsomhet og tro.

Abrahams bok åpenbarer sannheter i Jesu Kristi evangelium som tidligere var ukjente for Kirkens medlemmer på Joseph Smiths tid. Den kaster også et klart lys over vanskelige avsnitt i andre deler av hellig skrift.

ABRAHAM 1:1–4
ABRAHAM SØKTE ETTER FEDRENES VELSIGNELSER

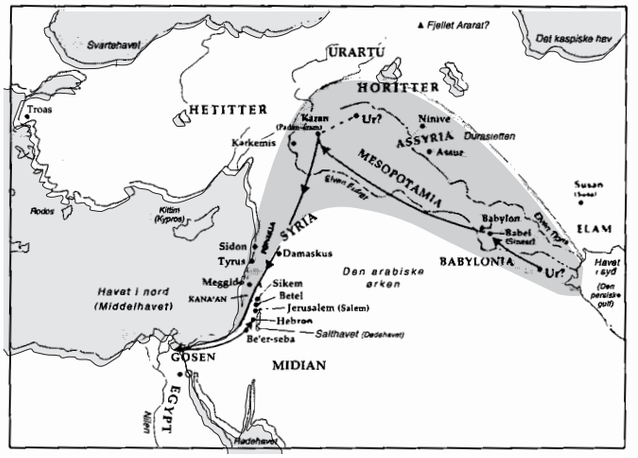

Abraham 1:1. Kaldeerne og egypterne

Ur, hvor Abraham ble født, antas stort sett å være den moderne byen Mugheir i det nåværende Irak. Den ligger ca. 240 km fra den persiske gulf og ca. 1400 km fra Egypt. Selv om folk i Kaldea og Egypt var adskilt geografisk, later det til at de på Abrahams tid hadde samme religiøse tro og praksis.

Eldste Mark E. Petersen, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, forklarte at Abraham "nevner at Elkenahs prest også var Faraos prest. Alteret [se faksimile 1, figur 4], var tydeligvis spesielt bygget for ofring av mennesker.

Hvordan kunne denne egyptiske strømning nå helt frem til Mesopotamia? Hva hadde Faraos prest i Ur å gjøre?

På denne tiden gjorde egyptisk innflytelse seg gjeldende i hele Den fruktbare halvmåne [et geografisk område som strekker seg i en bue fra Egypt nordover til Mesopotamia og derfra dreier østover og sydover mot Den persiske gulf]. Mye av den store lærdom folk ved Nilen hadde, ble eksportert videre, og det gjaldt også for noen av deres religiøse skikker" (*Abraham, Friend og God* [1979], 42–43).

Abraham 1:1. Abrahams første leveår

Abraham kan ha kjent profeten Noah. Ifølge Bibelens kronologi er det klart at Noah levde i Abrahams første leveår. I Abraham 1:19 nevner Herren det paktsforhold han har til Noah for å undervise Abraham om det paktsforhold han (Herren) skulle ha med ham.

Abraham 1:2. Hvorfor søkte Abraham fedrenes velsignelser?

Eldste Neal A. Maxwell, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Den sanne disippel har en medfødt trang til å vite personlig alt som Gud er villig til å lære oss. Nephi kunne gladelig ha godtatt det syn hans far, Lehi, mottok, men Nephi 'ønsket å få vite det som [hans] far hadde sett' (1. Nephi 11:1). Selv om han hadde en far som hadde vendt seg bort fra troen, søkte Abraham 'etter større glede og fred' og 'å bli beskikket til prestedømmet' (Abraham 1:2, 4). Abraham sier om seg selv at han ønsket 'stor kunnskap og å være en som enda mer hengivent fulgte rettferdighet' (Abraham 1:2), som søkte Kristi ord. Påvirkning fra en guddommelig kilde kan få oss til å nyte fordi vi vet at ved å nyte, kan vi få mer kunnskap og glede og bli mer effektive." (*Wherefore, Ye Must Press Forward* [1977], 119.).

Abraham 1:2. Hva er "den rettighet som tilhørte fedrene"?

Profeten Joseph Smith sa at Adam mottok prestedømmet "under skapelsen før denne verden ble dannet", og at han hadde nøklene til Det første presidentskap. (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 116.)

President Ezra Taft Benson har sagt:

"Den prestedømmets orden som omtales i Skriften, kalles noen ganger den patriarkalske orden fordi den gikk i arv fra far til sønn...

Abraham, en rettferdig Guds tjener, ønsket som han sa 'å være en som enda mer hengivent fulgte rettferdighet', og søkte de samme velsignelser. Om prestedømmets orden sa han: 'Den ble overdratt til meg fra fedrene, den kom ned fra fedrene fra tidens begynnelse, ja, helt fra begynnelsen ... ja, rettigheten til den førstefødte eller det første menneske som er Adam eller den første far, kom ned gjennom fedrene til meg' (Abraham 1:2–3)." ("Hva jeg håper dere vil lære deres barn om templet", *Lys over Norge*, mai 1986, s. 4, 5.)

Abraham forklarte at han hadde "fedrenes, ja, patriarkenes opptegnelse angående retten til prestedømmet" (Abraham 1:31). Disse opptegnelsene bekreftet at Abraham hadde rett til prestedømmet. Det kan følges i 1. Mosebok 5 (fra Adam til Sem, se også Moses 6:8–25, 8:1–13) og i 1. Mosebok 11:10–26 (fra Sem til Abram [Abraham], se også L&p 84:14–16, 107:40–52).

President Joseph Fielding Smith skrev i en omtale av den patriarkalske orden fra Adam til Moses: "Prestedømmets orden som ble opprettet i begynnelsen, var patriarkalsk. Myndigheten gikk i arv fra far til sønn, og de som hadde denne myndighet, var høyprester. Denne orden hvor prestedømmet fra Adam til Noah gikk i arv, er gjengitt i Lære og pakter. Noah, som kommer nest etter Adam i myndighet, brakte dette prestedømme gjennom vannflommen, og det fortsatte fra generasjon til generasjon. Abraham, som er den tiende etter Noah, mottok spesielle velsignelser fra Herren, og prestedømmet fortsatte gjennom ham og hans etterkommere med løfte om at alle som mottok evangeliet, skulle bli regnet som Abrahams ætt og få del i hans velsignelser." (*Frelsende læresetninger*, 3:131.)

Abraham 1:3. Hvem overdro prestedømmet til Abraham?

I Lære og pakter 84:14–16 fremgår det at "Abraham mottok prestedømmet av Melkisedek, og han mottok det gjennom sine fedres slektslinje like til Noah" og fra Noah bakover til Enok og til slutt til Adam. Abrahams opptegnelser viser at hans fedre hadde "vendt seg bort fra sin rettferdighet" (Abraham 1:5) og kunne derfor ikke overdra det hellige prestedømme til Abraham. Likevel ble Abraham en "rettmessig arving" til prestedømmet på grunn av sin rettferdighet og "søkte etter fedrenes velsignelser", de fedre som hadde prestedømmet (v. 2). Profeten Joseph Smith henviste også til forhold til den rettferdige patriark Melkisedek da han skrev: "Abraham sier til Melkisedek: Jeg tror alt det du har lært meg angående prestedømmet og Menneskesønnens komme, og derfor ordinerte Melkisedek Abraham og sendte ham bort. Abraham frydet seg og sa: Nu har jeg et prestedømme." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 244, *History of the Church*, 5:555.)

ABRAHAM 1:5–19 OG FAKSIMILE 1
JEHOVA REDDET ABRAHAM

Abraham 1:4–6. Abrahams mot

President Joseph Fielding Smith har sagt: "Vi vet alle hvilket mot som kreves for å motsette seg inngrodd sedvane og flertallets tro. Ingen av oss liker å bli gjort til latter. Svært få greier å motstå den alminnelige oppfatning selv når vi vet den er uriktig, og under de forhold Abraham levde, er det vanskelig å forstå at han kunne være så modig som han var, og være så lydig mot Jehova. Hans moralske mot, hans kompromissløse tro på Gud og den djervhet han viste ved å heve sin røst mot den utbredte ugudelighet, savner sidestykke." (*The Way to Perfection*, 86.)

Abraham 1:6–7. Hvorfor forsøkte fedrene å ofre Abraham?

I Abraham kapittel 1 leser vi at Abrahams far, Tarah, hadde begynt å tilbe falske guder og var villig til å ofre sin sønn som et offer (se Abraham 1:5–6, 17, Josva 24:2). Eldste John A. Widtsoe, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet: "Abrahams familie hadde vendt seg bort fra rettferdighet og hadde blitt avgudsdyrkere. Abraham, som selv var en tilhenger av Guds sannhet, forkynte rettferdighet for dem, men til ingen nytte. Fordi han insisterte på å tilbe den eneste sanne og levende Gud, ble han forfulgt, og man sto ham etter livet. Så intenst var avgudsdyrkernes hat at det var bare fordi

Herren grep inn at han ble reddet fra å bli ofret som et offer til folkets avguder." (*Evidences and Reconciliations*, 398.)

Abraham 1:8–11. Egypterne ofret mennesker

President Joseph Fielding Smith har kommentert ofring av mennesker som fant sted på Abrahams tid, og har skrevet: "Abraham var den tiende generasjon fra Noah. Flere hundre år hadde gått etter vannflommen, og folk hadde formert seg og bredt seg ut over jordens overflate. Sivilisasjoner som Egypt, Kaldea, Assyria og mindre nasjoner i Kana'an, var blitt opprettet. Midt i denne adspredelse gikk den sanne tilbedelse av Faderen nesten tapt. Offerhandlinger innstiftet på Adams tid – som ble videreført, praktisert og undervist av Noah som et bilde på Menneskesønnens store offer – hadde blitt forvrengt. I stedet for å ofre rene dyr som f.eks. lam og okse, hadde de frafalne nasjoner sunket så dypt ned i vantro at de ofret mennesker til sine avguder." (*The Way to Perfection*, 85.)

Abraham 1:11. De tre jomfruer

I tillegg til å omtale tre usedvanlig trofaste unge menn, Sadrak, Mesak og Abed-Nego (se Daniel 3:12–30), beskrev eldste Neal A. Maxwell disse tre dydige unge kvinnene som "enestående forbilder som kunne tåle uvisshet og stole på Gud": "Vi har for oss tre unge kvinner som vi ikke kjenner navnet på, som kan måle seg med disse tre unge menn. De er nevnt i Abrahams bok, enestående unge kvinner som jeg gjerne skulle vite mer om. De ble faktisk ofret på alteret fordi 'de ikke ville bøye seg ned og tilbe [et avgudsbilde] av tre eller sten' (Abraham 1:11). En dag vil de trofaste få anledning til å møte dem." ("*Not My Will, But Thine*" [1988], 119–20.)

Abraham 1:12–20. Å ofre alle ting om nødvendig

Profeten Joseph Smith har sagt:

"For at en mann skal forsake alt han har, sin karakter og sitt omdømme, sin ære og sin berømmelse, sitt gode navn blant menneskene, sine hus, sine eiendommer, sine brødre og søstre, sin hustru og sine barn, ja, til og med sitt eget liv – og betrakte alt dette som rusk og rask sammenlignet med hvor eksklusivt det er å kjenne Jesus Kristus – kreves det noe mer enn bare å tro eller anta at han gjør Guds vilje. Han må faktisk vite og forstå at når disse lidelser tar slutt, vil han gå inn til evig hvile og få del i Guds herlighet…

…En religion som ikke krever at man ofrer alle ting, vil aldri ha tilstrekkelig kraft til å frembringe den tro som er nødvendig for liv og frelse, for helt fra det første menneske så dagens lys, kunne den tro som er nødvendig for å få del i liv og frelse, aldri erverves uten ved å ofre alle jordiske ting. Det er gjennom dette, og bare gjennom dette offer, at Gud har bestemt at menneskene skulle få del i evig liv, og det er ved å ofre alle jordiske ting at menneskene faktisk vet at de gjør det som er velbehagelig i Guds øyne. Når et menneske har ofret alt han har for sannhetens sak og ikke engang har holdt sitt eget liv tilbake, og tror for Gud at han er blitt kalt til å bære frem dette offer fordi han søker å gjøre hans vilje, da vil han vite for visst at Gud virkelig godtar hans offer og offerhandling, og at han ikke har søkt, og heller aldri kommer til å søke etter hans ansikt forgjeves. Under disse omstendigheter kan han så tilegne seg den tro han vil trenge for å få del i evig liv.

…Det er nytteløst for menneskene å innbille seg at de er arvinger sammen med dem, eller kan være arvinger sammen med dem, som har ofret alt de har som offer – og på denne måten har tilegnet seg tro på Gud og velvilje hos ham med hensyn til å få evig liv – med mindre de på samme måte bærer frem det samme offer til ham og gjennom denne offerhandling får vite at de er godtatt av ham…

…Fra den rettferdige Abels dager og frem til vår tid har menneskene kunnet få vite at de er akseptert i Guds øyne ved å bære frem et offer…

…De som derfor yter offeret, vil motta vitnesbyrd om at deres livskurs er velbehagelig i Guds øyne, og de som har dette vitnesbyrdet, vil ha tro til å få evig liv og vil ved tro bli i stand til å holde ut til enden og motta den krone som venter dem som elsker å se vår Herre Jesus Kristus stå frem. Men de som ikke yter offeret, kan ikke få slik tro, for menneskene er avhengige av dette offer for å kunne tilegne seg den, og derfor kan de ikke gjøre krav på evig liv fordi Guds åpenbaringer ikke garanterer dem myndighet til å gjøre det, og uten en slik garanti, kan tro ikke eksistere." (*Lectures on Faith*, 68–70.)

Abraham 1:20. Det var sorg ved faraos hoff

Det var langt fra Kaldea til Egypt, men likevel var det sorg i Egypt da Herren rev ned alteret og drepte presten. Om denne begivenheten har eldste Mark E. Petersen skrevet:

"Når Skriften forteller at Herren rev ned altrene til landets guder, må det ha gitt sterk gjenlyd, for det skapte

stor sorg i Kaldea 'og også ved Faraos hoff'. Farao og hans hoff befant seg i Egypt. Bare en svært uvanlig begivenhet kunne ha skapt en så sterk reaksjon så langt borte.

Det er innlysende at Abrahams korte beretning ikke forteller hele historien." (*Abraham, Friend of God*, 48–49.)

ABRAHAM 1:20–31
FARAO, KONGE I EGYPT

Abraham 1:20–27. En farao i Egypt

Eldste Bruce R. McConkie, et medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet: "Etter at jorden var nedsenket i Noahs vann, kom en dag med en nybegynnelse. Som på Adams tid levde de trofaste under et teokratisk system, og som det var i tiden før vannflommen, opprettet de som valgte å leve på verdens vis, sin egen styreform og sin egen form for tilbedelse. Sems, Kams og Jafets etterkommere begynte å befolke jorden, og slik fortsatte det i mer enn 400 år til Abraham, som mottok teokratisk myndighet fra Melkisedek, dro ned til Egypt. Der fant han en etterkommer av Kam som regjerte som farao og hvis styreform hadde samme mønster som tidligere tiders patriarkalske styreform, men som var blottet for prestedømme og åpenbaring. Følgelig hadde den, hva tilbedelse angår – en tilbedelse som var fastsatt, bemyndiget og foreskrevet av farao – blitt forvandlet til avgudsdyrkelse' (Abraham 1:20–27)." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 660.)

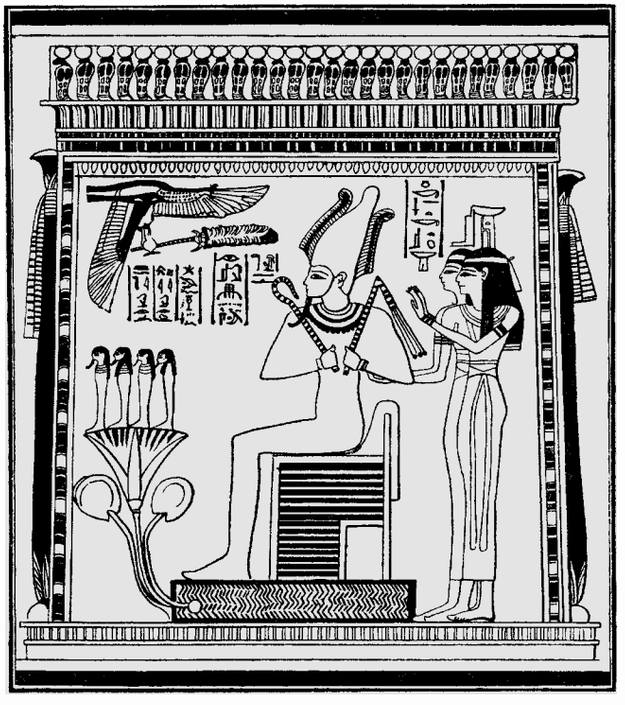

Abraham 1:25. "Det første styre i Egypt ...var etter Kams styre, som var patriarkalsk"

Eldste Joseph Fielding Smith, daværende medlem av De tolv apostlers quorum, skrev:

"Egypt var ikke den eneste nasjon som i disse tidligste tider forsøkte å etterligne den patriarkalske styreform. I Abrahams opptegnelser har vi sett at dette var styreformen i Adams regjeringstid og nedover til Noahs tid.

Det var naturlig at den i stor utstrekning ble videreført av alle stammer etter hvert som de begynte å bre seg utover jordens overflate. Etter hvert som menneskene formerte seg, organiserte de seg først i familiegrupper, dernest i stammer og til slutt i nasjoner. De som hadde størst makt, la naturligvis beslag på de beste stedene. Sterke stammer overvant de svake og tvang dem inn under landets styre, hvis ikke ville de bli undertrykket og behandlet som slaver, eller pålagt å betale skatt. På samme måte som den patriarkalske orden ble overlevert fra far til sønn, slik ble også den politiske myndighet videreført med samme krav på myndighet. Vi vet at i det gamle Egypt, Assyria, Kaldea, Babylon, Persia og blant alle de mindre nasjoner i Mesopotamia og Palestina, ble monarken etterfulgt av sine etterkommere etter arverett." (*The Progress of Man*, 3. utg. [1944], 100–101.)

Abraham 1:24–27. Farao og prestedømmet

Av og til i tidligere tider ble makt og myndighet til å handle i Herrens navn gitt bare til noen få verdige menn og ble holdt tilbake fra alle andre. I den tid da Moses ledet Israels barn, var det f.eks. bare Levis stamme som hadde retten til prestedømmet (se 4. Mosebok 8:5–26). Vår tid er den "lenge bebudede dag ... da enhver trofast og verdig mann i kirken kan motta det hellige prestedømme". Den 8. juni 1978 bekjentgjorde Det første presidentskap:

"Fordi vi har vært oppmerksom på de løfter som er gitt av Kirkens profeter og presidenter som er gått forut for oss om at en gang i Guds evige plan vil alle våre brødre som er verdige, motta prestedømmet, og har sett den trofasthet som er vist av dem for hvem prestedømmet er blitt holdt tilbake, har vi lenge og oppriktig bedt inntrengende for disse våre trofaste brødre og har tilbrakt mange timer i templets øverste sal i bønn og påkallelse om guddommelig veiledning fra Herren.

Han har hørt våre bønner, og ved åpenbaring har han bekreftet at den lenge bebudede dag nå er kommet da enhver trofast og verdig mann i Kirken kan motta det hellige prestedømme, med kraft til å utøve dets guddommelige myndighet og sammen med sine kjære få del i alle velsignelser som strømmer derfra, herunder også templets velsignelser. Følgelig kan alle verdige, mannlige medlemmer av Kirken ordineres til prestedømmet uten hensyn til rase eller farge. Prestedømsledere pålegges å følge de retningslinjer som gjelder for grundig intervju av

alle kandidater som skal ordineres til enten Det aronske eller Det melkisedekske prestedømme, for å påse at de tilfredsstiller de fastsatte normer for verdighet.

Vi erklærer høytidelig at Herren nå har tilkjennegitt sin vilje for å kunne velsigne alle sine barn over hele jorden som vil lytte til hans bemyndigede tjeneres røst og forberede seg til å motta alle evangeliets velsignelser." (Offisiell erklæring 2)

Abraham 1:27. Hva vil det si å "hevde rett" til prestedømmet?

Å *hevde en rett* vil si "å være villig til å godta et alternativ når det mest ønskverdige ikke kan oppnås" (*Webster's New Twentieth Century Dictionary of the English Language Unabridged*, 2. utg., s. 657). "Faraoene hevdet gjerne å ha rett til [prestedømmet] fra Noah gjennom Kam" (Abraham 1:27).

ABRAHAM 2:1–13
PAKTEN MED ABRAHAM

Abraham 2:1. Hungersnøden ble meget stor i landet

Hungersnøden i landet skyldtes høyst sannsynlig tørke, en lengre periode med tørt vær da avlingene visner og dyrene dør av mangel på mat. Legg merke til hvordan Herren brukte hungersnød for å påvirke Abraham og hans familie: En hungersnød i Ur hjalp Tarah, Abrahams far, til å vende seg bort fra sin avgudsdyrkelse og bli med sine sønner til landet Karan (se Abraham 1:30). Hungersnøden i Ur medførte også at Abraham fikk det mer travelt med å forlate Ur (se Abraham 2:1–2). Kanskje var det også hungersnøden som fikk Abraham til å forlate landet Karan, og sannsynligvis var det også den som var årsak til Tarahs død (se Abraham 2:17, se også 1. Mosebok 11:32). En hungersnød fikk Abraham og hans familie til å forlate Kana'ans land og fortsette reisen videre til Egypt (se Abraham 2.21, se også Helaman 11:3–20).

Abraham 2:6. Hva var det "fremmede land" som ble lovet Abraham?

Bibelen og Abrahams bok forteller begge at det fremmede landet er Kana'ans land (se 1. Mosebok 17:8, Abraham 2:15). Det er ikke det samme landet som Kana'ans folk hadde i besittelse og som omtales i Moses 7:6–8. Abrahams Kana'an var oppkalt etter Kams fjerde sønn Kana'an (se 1. Mosebok 9:22, 10:6). Kana'an og hans hus bodde opprinnelig i det landområde som lå i lavlandet mot Middelhavskysten i Palestina. Av og til viser Kana'an til hele landet vest for elven Jordan, fra Dan i nord til Be'er-seba i syd. Dette er det samme landområde som Josva fordelte mellom Israels 12 stammer (se Josva 14–21). For å lære mer om Kana'ans land og folk, se 1. Mosebok 15:18–21, 24:1–4, 28:1–2, 8–9, Josva 24:11.

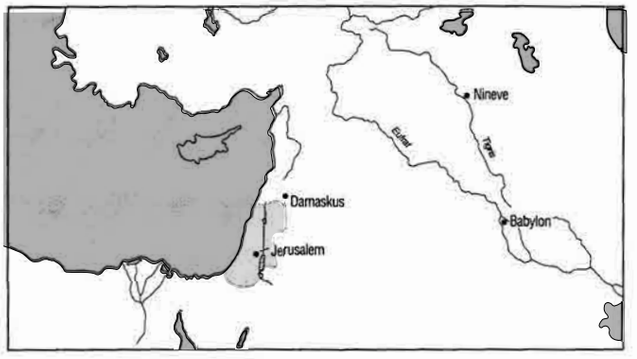

Mange av Abrahams etterkommere hadde bodd i Kana'ans land, men likevel ble noen av dem fra tid til annen drevet ut av dette lovede land (se Abraham 2:6). President Joseph Fielding Smith har forklart: "I henhold til dette løfte ble Abrahams etterkommere – Israels stammer – Herrens utvalgte folk. Herren hedret dem, ga dem næring og våket over dem med stor omhu inntil de ble en stor nasjon i det land Herren hadde gitt deres fedre. Men til tross for denne inderlige omsorg og de instruksjoner og advarsler som dette folk fra tid til annen mottok gjennom sine profeter, forsto de ikke Herrens godhet og snudde ryggen til ham. På grunn av deres opprør ble de drevet ut av sitt land og ble til slutt spredt blant nasjonene." (*Frelsende læresetninger*, 1:150.)

Abraham 2:6. Til evig eie

Eldste Bruce R. McConkie har sagt at "Abrahams arv i Kana'an for ham selv og hans etterkommere etter ham skulle være en evig arv, en som skulle vare i tid og all evighet. Dette løfte er Israels håp, et håp om at de saktmodige skal arve jorden, først under tusenårsriket og til slutt i den samme udødelige tilstand da jorden blir en celestial sfære." (*Doctrinal New Testament Commentary*, s. 2:71.)

Abraham 2:6, 9–11. Pakten med Abraham

Guds løfte	Henvisning fra Skriften
Landområde	**Abraham 2:6**
Etterkommere	**Abraham 2:9**
Prestedømmet	**Abraham 1:18**
Frelse og opphøyelse	**Abraham 2:10**

Eldste Bruce R. McConkie har forklart:

"Med hensyn til evige velsignelser, står Abraham i samme stilling som Noah gjør for alle som har levd etter hans tid. Selv de som ikke er hans kjødelige etterkommere, skal motta sine evige velsignelser gjennom ham og den pakt Gud inngikk med ham. Herren lovet Abraham om og om igjen at han skulle bli en stor nasjon og lovet også at i ham skulle 'alle jordens slekter (familier) velsignes (1. Mosebok 12:2–3). Han fikk løfte om at Kana'ans land

skulle være en evig arv for ham og hans ætt. 'Jeg vil la din ætt bli som støvet på jorden. Hvis et menneske er i stand til å telle jordens støv, så skal også din ætt kunne telles (1. Mosebok 13:16). Dette henviser til evig avkom, for ikke noen manns avkom kunne bli flere i antall enn jordens støvpartikler. 'Se nå opp mot himmelen', sa Herren, 'og tell stjernene, hvis du er i stand til å telle dem! Og han sa til ham: slik skal din ætt bli.' Og Abraham 'trodde på Herren, og han regnet ham det til rettferdighet' (1. Mosebok 15:5–6). Alt dette utgjør en del av pakten med Abraham.

Og likevel sa Herren enda en gang til Abraham: Se, jeg slutter min pakt med deg, og du skal bli far til en mengde folk... Jeg vil gjøre deg overmåte fruktbar, jeg gjør deg til mange folk, og konger skal utgå fra deg. Jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg og din ætt etter deg, fra slekt til slekt – en evig pakt. Jeg skal være Gud for deg og for din ætt etter deg. Jeg vil gi til deg og din ætt etter deg det land hvor du bor som fremmed, hele Kana'ans land, til en evig eiendom. Og jeg vil være deres Gud. (1. Mosebok 17:4–8). På denne måten inngår Abraham en pakt og lover for seg selv og for sin ætt at han og de vil tjene Herren Jehova, som til gjengjeld lover dem evig avkom.

I sin reneste og beste form, så langt ord fra fordums tid angår, kan pakten med Abraham best gjengis på følgende måte: [siterer Abraham 2:9–11.]

Hva er så pakten med Abraham? Den går ut på at Abraham og hans ætt (også dem som adopteres inn i hans familie) skal ha alle velsignelser som angår evangeliet, prestedømmet og evig liv. Porten inn til evig liv er celestialt ekteskap, som ved sin hellige ekteskapsorden gjør det mulig for familieenheten å fortsette inn i evigheten slik at de som deltar i dette, kan få avkom like tallrikt som sanden på havets bredd eller stjernene på himmelen. Pakten med Abraham gjør det mulig for menneskene å skape seg evige familieenheter etter samme mønster som Gud vår himmelske Faders familie. En mindre del av pakten går ut på at Abrahams ætt vil kunne se frem til å arve til evig eie i tusenårsriket det selvsamme Kana'ans land hvor de rettferdige i tidligere tider har satt sin fot. (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 503–5, se også "Pakten med Abraham", side 93–98 i denne boken.)

Abraham 2:10. Abrahams ætt

Eldste John A. Widtsoe har sagt: "Alle som godtar evangeliet, blir ved adopsjon medlemmer av Abrahams familie" (*Evidences and Reconciliations*, 399). Profeten Joseph Smith sa: "Når Den hellige ånd faller på en som bokstavelig talt er av Abrahams ætt, er den rolig og fredelig, og hele hans sjel og legeme påvirkes bare av intelligensens rene ånd, mens Den hellige ånd virker på hedningefolk (gentiler) ved å rense det gamle blod slik at vedkommende faktisk blir av Abrahams ætt. Det menneske som ikke har noe av Abrahams blod (fra naturens hånd), må gjennomgå en ny skapelse ved Den hellige ånd" (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 109).

Abraham 2:11. "Denne rettighet skal fortsette i deg og i din ætt"

Abraham ønsket fedrenes velsignelser, retten til å forrette i Det melkisedekske prestedømme. Han var en rettmessig arving, og på grunn av sin rettferdighet, ble han en høyprest i Det melkisedekske prestedømme (se Abraham 1:2). Herren lovet ham at hans avkom også skulle være rettmessige arvinger til prestedømmet. "Å være en arving til pakten med Abraham, medfører ikke automatisk at man blir en 'utvalgt person', men det tilkjennegir at slike er utvalgt til, og ansvarlige for, å bringe evangeliet til alle jordens folk. Helt siden Abrahams tid har Abrahams ætt utført misjonærarbeid for alle nasjoner." (Matteus 3:9, Abraham 2:9–11; *Bible Dictionary*, "Abraham, covenant of," 602.)

President Ezra Taft Benson har sagt: "Det ansvar som påhviler Abrahams slekt (ætt) som vi er, er å være misjonærer for å 'bære frem dette kall og prestedømme til alle nasjoner' (Abraham 2:9)" (se *Lys over Norge*, juli 1987 s. 80).

De samme prestedømsnøkler som ble gitt til Abraham, har blitt gjengitt til jorden i de siste dager. Den 3. april 1836 viste en profet ved navn Elias seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery i det nylig innviede Kirtland tempel og overga "Abrahams evangeliehusholdning og sa at i oss og i vår ætt skulle alle generasjoner etter oss bli velsignet" (L&p 110:12). Med disse prestedømsnøkler på jorden igjen, kan en person motta alle de velsignelser som ble gitt til Abraham (se L&p 132:29–33).

Abraham 2:13. "Jeg vil gjøre vel i å lytte til din røst"

Profeten Joseph Smith har sagt: "Abraham ble veiledet i alle sine familieanliggender av Herren. Han talte med engler og med Herren og fikk vite hvor han skulle dra og når han skulle stanse. Og når han lyktes så overmåte vel med alt han foretok seg, var det fordi han og hans familie var lydige mot Guds råd." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 190.)

ABRAHAM 2:14–25
ABRAHAM REISTE VIDERE

Abraham 2:14. Kronologisk oversikt over de senere år av Abrahams liv

Alder	*Begivenhet*
?	Abraham forlot Ur og dro til landet Karan (se Abraham 2:3–4).
62	Abraham og hans familie forlot landet Karan og dro til landet Kana'an (se Abraham 2:14. Legg merke til at 1. Mosebok forteller at Abraham var 75 år gammel da de forlot Karan).
?	Abraham og hans familie bodde i Egypt (se 1. Mosebok 12:11–20).

? Abraham slo seg ned i Hebron (i Kana'ans land) og Herren viste seg for ham igjen (se 1. Mosebok 13).

? Abraham reddet Lot og møtte Melkisedek (se 1. Mosebok 14).

86 Ishmael, Abrahams sønn med Hagar, ble født (se 1. Mosebok 16:16).

99 Herren viste seg igjen for Abraham og bekreftet sin pakt med ham (se 1. Mosebok 17:1).

100 Isak, Abrahams sønn med Sara ble født (se 1. Mosebok 21:5)

? Abraham adlød befalingen om å ofre sin sønn Isak som et offer til Herren. Pakten med Abraham ble bekreftet på ny (se 2. Mosebok 22).

? Abrahams hustru Sara døde (se 1. Mosebok 23).

175 Abraham døde og ble begravet samme sted som Sara i Hebron (se 1. Mosebok 25:7–10).

Abrahams kall om å forlate Ur i Kaldea og dra til Kana'ans land og Egypt, forandret hans livskurs, hans etterkommeres liv, og til slutt andre nasjoner og sivilisasjoner.

Abraham 2:19. Herren viste seg for Abraham igjen

Skriften forteller om en rekke anledninger da Herren talte til eller viste seg for Abraham. Så langt har Abrahams bok fortalt om:

- Et syn av Gud, en engel og Herrens røst mens Abraham lå på alteret (se Abraham 1:15–19).
- Herren viste seg for Abraham mens han ba i landet Karan (se Abraham 2:6–11).
- Herren seg nok en gang for Abraham som svar på hans bønn da han dro inn i Kana'ans land (se vers 19).

Senere talte Herren til eller viste seg for Abraham:

- Før Abraham dro inn i Egypt (se Abraham 2:22).
- Etter at han vendte tilbake fra Egypt og slo seg ned i Kana'ans land (se 1. Mosebok 13:14–18).
- Da han ba om å få avkom (se 1. Mosebok 15).
- Da han var ni og nitti år gammel (se 1. Mosebok 17).
- Da han ba for Sodomas innbyggere (se 1. Mosebok 18:17–33).
- Like før Isak ble født (se 1. Mosebok 21:12–14).
- Da han ble befalt å ofre Isak som brennoffer (se 1. Mosebok 22:1–2).
- Da han skulle ofre Isak på fjellet (se 1. Mosebok 22:6–19).

"Abraham mottok alle ting – hva han enn mottok – ved åpenbaring og bud ved mitt ord, sier Herren, og han har gått inn til sin opphøyelse og sitter på sin trone" (L&p 132:29).

Abraham 2:22–25. Abraham og Sarai i Egypt

Faksimile 3 viser at Abraham ikke bare overlevde det han opplevde i Egypt, men at farao inviterte ham til å sitte på tronen og undervise i astronomiens prinsipper. Herren velsignet Abraham og Sarai åndelig, sosialt og økonomisk i den tiden de var i Egypt (se også 1. Mosebok 12:16–20).

Abraham 2:24–25. Sarais lydighet

Sarai ble bedt om å fortelle egypterne at hun var Abrahams søster. Det var en prøve på hennes tro på samme måte som dette utvilsomt var vanskelig for Abraham. Uansett hva Herren ber en person om å gjøre, så er det riktig og må adlydes (se *Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 193). Abraham og Sarai forsto dette prinsippet og besto den guddommelige prøven Herren hadde satt dem på. Eldste Mark E. Petersen skrev: "For å beskytte seg selv hadde Abraham fortalt farao at Sara var hans søster, noe hun selvfølgelig var. Hadde han røpet at hun var hans hustru, kunne han ha blitt drept. Men som hans søster var farao villig til å kjøpe henne til høy pris." (*Abraham, Friend of God,* 69, se også 1. Mosebok 20:12. Mer om dette vil du finne i S. Kent Brown, "Biblical Egypt: Land of Refuge, Land of Bondage", *Ensign,* sept. 1980, s. 45–47.)

Sarai stammer fra et ord som på hebraisk betyr "prinsesse". Det er ingen tvil om at Sarai var en meget stor åndelig personlighet. Eldste Bruce R. McConkie har forklart: "Herren sender aldri apostler og profeter og rettferdige menn for å betjene sitt folk uten å plassere like sterke åndelige kvinner ved deres side. Adam står frem som den store høyprest under Kristus for å regjere som en naturlig patriark over alle mennesker til alle tider, men han kan ikke regjere alene. Eva, hans hustru, regjerer ved hans side og har de samme egenskaper og ferdigheter som ham selv. Da Herren befaler ham å ofre Isak på alteret, blir Abraham prøvet som få mennesker er blitt (1. Mosebok 22:1–19). Og Sara strever med lignende problemer når Herren ber henne la være å fortelle egypterne at hun er Abrahams hustru... Og slik er det, i alle evangelieutdelinger og til alle tider er det slik at når det finnes hellige menn, finnes det også hellige kvinner. Ingen av dem står alene for Herren. Opphøyelsen av den ene avhenger av at den andre også blir opphøyet." (*Doctrinal New Testament Commentary,* 3:302.)

ABRAHAM 3:1–17
HERREN VISTE ABRAHAM STJERNENE

Abraham 3:1. Hva er Urim og Tummim?

Urim og Tummim kommer fra hebraiske ord som betyr "lys" og "fullkommenhet". Betegnelsen Urim og Tummim ble gitt til et instrument Herren beredte for å hjelpe mennesket til å motta åpenbaring og til å oversette språk. Første gang vi hører om Urim og Tummim i Skriften er i forbindelse med Jareds bror (se Ether 3:21–28).

Profeten Joseph Smith mottok den Urim og Tummim som Jareds bror tidligere hadde vært i besittelse av (se L&p 17:1). Profeten fortalte at de var "to stener innfattet i sølvbuer – og disse stenene, som var festet til en brystplate, utgjorde det som kaltes urim og tummim" (Joseph Smith – Historie 1:35).

Skriften forteller at det fantes mer enn en Urim og Tummim. Mens profetene i Mormons bok brukte et sett stener (se Omni 1:20–21, Mosiah 8:13–19, 21:26–28, 28:11–20), brukte profetene i Det gamle testamente et annet sett (se 2. Mosebok 28:30, 4. Mosebok 27:21, 5. Mosebok 33:8, 1. Samuelsbok 28:6, Esra 2:63).

Abraham 3:2–16. Navnet på den store er Kolob

President Joseph Fielding Smith har skrevet: "Herren bekjentgjorde følgende fakta for ham: At Kolob er den første som er skapt og er nærmest den celestiale eller Guds bolig. Den er den første i styrelse, den siste i tidsregning. Denne tidsregning er ifølge celestial tid. En dag på Kolob tilsvarer ett tusen år etter denne jords tidsregning, som egypterne kalte Jah-oh-eh. Den som står nærmest Kolob, er kalt Oliblish av egypterne og er den nest største styrende skapelse nær det celestiale rike, eller stedet hvor Gud bor. Denne store stjerne er også en styrende stjerne med samme omdreining og tidsregning som Kolob. Andre store styrende stjerner ble også åpenbart for Abraham." (*Man: His Origin and Destiny* [1954], 461.)

Abraham 3:2–10, 16–17. Andre styrende stjerner

Abraham lærte at, i likhet med Kolob, fantes det også andre stjerner som var "meget store", og at disse store stjerner var styrende stjernene (se Abraham 3:2–3). Herren underviste Abraham om "den fastsatte tid for alle stjerner" (v. 10, se også v. 4–9). Abraham lærte også at det finnes andre styrende stjerner nærmere Kolob og at de roterer langsommere, eller bruker "lengere tid" enn mange andre stjerner (men ikke langsommere enn Kolob).

Abraham 3:3–4. "Samme orden som den på hvilken du står"

Herrens undervisning om stjerner og planeter hjalp Abraham til å forstå mer om denne jord og dens forhold til Kolob. Eksempelvis lærte han Abraham at én dag på Kolob tilsvarte ett tusen år etter vår jords tidsregning (se Abraham 3:4).

Abraham 3:5–7. Tidsregningen kan variere

"Abraham lærte at himmellegemene i verdensrommet har forskjellige omdreiningstider og at de beveger seg innenfor sin egen tidsramme (Abraham 3:4). Hver enkelt planet eller stjerne opererer innenfor en tidsskala som er fastsatt alt etter hvor den befinner seg i forhold til et sentralt styrende himmellegeme…

For å forklare dette litt bedre, så la oss tenke oss en måneforsker som må oppholde seg i lengre tid på månen. Etter en stund finner han det mer bekvemt å omdefinere sin tidsskala etter solens bevegelser over månehimmelen (som er hans nye omgivelser). Ved å følge den fremgangsmåte han husker fra sin tid på jorden (de gamle omgivelsene), bestemmer han at månedagen skal begynne når solen kommer opp et sted i horisonten, og at den skal slutte når solen går ned på den andre siden av horisonten…

Lenge etter at månens dager, måneder og år er fastsatt for den modige månefareren, sammenligner han sitt system på månen med jordens kalender. Da oppdager han at en full månedag (en fullstendig omdreining) tilsvarer omtrent 29 av jordens dager… Månefareren finner ut at hans månedag varer mye lengre enn dagene slik de regnes på jorden." (Fred Holmstrøm: "Astronomy and the Book of Abraham", *Sidney B. Sperry Symposium, 1982: The Pearl of Great Price* [1982], 110–11.)

Abraham 3:13. Herren kjenner alt han har skapt

Herren kalte flere av planetene i sitt skaperverk ved navn. I en omtale av sine tallrike og strålende gjerninger, sa Herren:

"Mange verdener … er gått bort ved min makts ord, og det er mange som fremdeles består, og utallige er de for

mennesket, men for meg er alle ting talte, for de er mine og jeg kjenner dem…

Himlene, de er mange, og kan ikke telles av mennesket, men, for meg er de talte, for de er mine" (Moses 1:35,37).

Abraham 3:14. "Jeg vil gjøre deg tallrik og din ætt etter deg"

Herren oppfylte det løfte han hadde gitt Abraham om hans etterkommere, for mange milliarder mennesker som kan betrakte seg som hans barn, er blitt født på denne jord. Løftet om mange etterkommere gjelder for alle de trofaste. Eldste Joseph Fielding Smith, daværende medlem av De tolv apostlers quorum, sa:

"Hvis Abrahams barn vil holde pakten slik de mottar den i Herrens hus, skal de, i likhet med sin far Abraham, fortsette å formere seg i all evighet, og det skal ikke være noen ende på deres etterkommere. På denne måten blir Abrahams, Isaks og Jakobs velsignelser ført videre til dem, og de får fullt ut del i dem. For det skal være en "uopphørlig fortsettelse 'av ætten evindelig og alltid' blant dem som blir opphøyet i Guds rike." (*The Way to Perfection*, 96.)

Abraham 3:16–17. Stjernene varierer i størrelse

Abraham lærte at overalt hvor det er to stjerner, vil den ene være større enn den andre, og at det er andre stjerner som er større enn disse to, frem til Kolob, som er den største av alle. Han lærte at det ikke er størrelsen som gjør en stjerne eller planet større enn en annen, men snarere hvor nær den er Kolob. Slik er det også med Guds barn – deres storhet og herlighet vil avhenge av hvor nær de er Skaperen, Jesus Kristus, som er "nærmest Guds trone", "den store", "den første skapelse", og er "satt til å styre alle de andre som er av samme orden". På denne måten er den store stjernen Kolob et bilde på Jesus Kristus.

Abraham 3:17. Gud Herrens fullkommenhet

Gud sørger for at han også utfører alt han beslutter i sitt hjerte. Hvor forskjellig er ikke dette fra menneskets natur. Herren forklarte:

"For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier…

For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker" (Jesaja 55:8–9).

ABRAHAM 3:18–28
HERREN UNDERVISTE ABRAHAM OM FORUTTILVÆRELSEN

Abraham 3:18–23. Vår himmelske Faders åndebarn

Abraham lærte at det er forskjellige grader av intelligens blant vår himmelske Faders åndebarn. (Abraham kalte vår himmelske Faders åndebarn for "ånder" i Abraham 3:18–19, for "intelligenser" i vers 22, og for "sjeler" i vers 23). Han lærte at Gud bodde midt iblant alle ånder eller intelligenser og at Gud "er mer intelligent enn dem alle" (vers 19).

Abraham 3:18–23. Det førjordiske liv

Profeten Joseph Smith har sagt: "Gud selv, som oppdaget at han befant seg i en herlighet midt iblant ånder, innså nødvendigheten av – fordi han var mer intelligent – å fastsette lover hvorved det også kunne bli de øvrige forunt å gå fremad slik han selv hadde gjort. Det forhold vi har til Gud, gjør det mulig for oss å øke vår kunnskap. Han har makt til å fastsette lover for å instruere de svakere intelligenser slik at de kan bli opphøyet sammen med ham, så de kan få den ene herlighet etter den annen samt all den kunnskap, makt, herlighet og intelligens som er nødvendig for at alle ånder som er kommet inn i verden, kan bli frelst." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 267.)

Abraham 3:18–19. Hva vil det si å være "mer intelligent"?

I en redegjørelse om forskjellen mellom ånder har president Joseph Fielding Smith sagt: "Vi vet at alle i begynnelsen var uskyldige, men retten til handlefrihet som alle fikk, gjorde det mulig for enkelte å overgå andre, og i det enorme tidsrom i udødelig eksistens, ble det således mulig for enkelte å bli mer intelligente og mer trofaste, for de sto fritt til å handle på egenhånd, tenke på egenhånd, til å motta sannheten eller til å sette seg opp mot den." (*Frelsende læresetninger*, 1:60.)

Abraham 3:18–19. Våre ånder er evige

Profeten Joseph Smith har sagt: "Jeg snakker her om menneske-åndens udødelighet. Er det logisk å si at åndenes intelligens er udødelig og at den likevel hadde en begynnelse? Åndenes intelligens hadde ingen begynnelse og vil heller ikke ha noen ende. Det er god logikk." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 266.)

Om vår ånds evige natur har president Brigham Young sagt:

"Menneskeheten er organisert av grunnstoffer som er laget for å vare i all evighet. De hadde aldri en begynnelse, og kan aldri ha noen ende. Det fantes aldri en tid da den materie som du og jeg er laget av, ikke eksisterte, og det kan aldri komme en tid da den ikke lenger vil eksistere, den kan ikke bli tilintetgjort.

Den er bragt sammen, organisert og gitt evne til å motta kunnskap og intelligens til å bli kronet med herlighet, til å bli gjort til engler, guder eller skapninger som vil ha kontroll over grunnstoffene og ved sitt ord ha makt til å befale at verdener blir skapt og forløst, eller til å utslette soler ved å puste på dem, og til å oppløse verdener og slynge dem tilbake til deres kaotiske tilstand. Det er dette

du og jeg er skapt til." (*Discourses of Brigham Young*, 48, se også L&p 93:29–33.)

Med hensyn til våre ånders opprinnelse i det førjordiske liv, sa president Marion G. Romney mens han var rådgiver i Det første presidentskap: "I sin opprinnelse er mennesket en sønn av Gud. Menneskenes ånder 'er født sønner og døtre av Gud' (L&p 76:24). Ved denne fødselen ble de intelligensene som eksisterte av seg selv, organisert til individuelle åndsvesener." (se *Lys over Norge*, apr. 1979, s. 23.).

Eldste Neal A. Maxwell har skrevet: "Det må innrømmes at vi nå ikke forstår alt disse ordene innebærer, 'ånder ... har ingen begynnelse, de eksisterte før ... for de er ... evige' (Abraham 3:18). Likevel forstår vi helt klart nok til å se en kjærlig og forløsende Gud i arbeid som strever for å hjelpe oss til å bli som han er, noe som vil gjøre oss dypt takknemlige og gi oss glede i stedet for fortvilelse og tvil, og gjøre oss villige til å innordne oss under alt han sier vil fremme dette formål." (*"Not My Will, But Thine"*, 40.)

Abraham 3:19–21. Herren er "mer intelligent enn dem alle"

Eldste Neal A. Maxwell har skrevet: "La oss ikke glemme denne store forståelse som er gitt oss om det førjordiske liv. Det fremgår klart at Jesus Kristus rager høyere enn alle andre ånder – våre brødre og søstre. Det var om ham det ble sagt at han er 'mer intelligent enn dem alle' (Abraham3:19) ... Dessuten er heldigvis det Herren vet, *langt mer* – og ikke bare *litt mer* – enn det alle dødelige sammenlagt vet." (*All These Things Shall Give Thee Experience* [1979], 22.)

Abraham 3:22–23. De edle og store

Blant de ånder eller intelligenser som Abraham så, var det mange "edle og store" (Abraham 3:22). Gud sa at disse edle og store ånder var gode, og at han ville gjøre dem til sine fyrster. Abraham var en av de edle og store. President Joseph F. Smith så også i et syn mange av de edle og store ånder "som ble utvalgt i begynnelsen til å styre i Guds kirke" (L&p 138:55). Om dem sa president Smith: "Endog før de ble født, mottok de, sammen med mange andre, sine første leksjoner i åndenes verden og ble forberedt til å komme frem i Herrens beleilige tid for å arbeide i hans vingård med å frelse menneskenes sjeler" (v. 56).

Abraham 3:23–24. "Du var utvalgt før du ble født"

Herren fortalte Abraham at han, Abraham, ble utvalgt i foruttilværelsen til å være en fyrste på jorden. Eldste Bruce R. McConkie har forklart: "Som det var med Abraham, var det også med Joseph Smith. Begge ble de forutbeskikket [utvalgt og beskikket før de ble født her på jorden] til å presidere over en stor evangelieutdeling." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 4.)

Profeten Joseph Smith sa: "Enhver som har et kall til å betjene denne verdens innbyggere, ble utpekt til denne oppgave i det store råd i himmelen før denne verden ble til. Jeg går ut fra at jeg ble utpekt til dette selvsamme embede i dette store råd." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 275.)

Abraham 3:24–28. "En iblant dem som var Gud lik"

Abraham lærte flere ting om Jesus Kristus, f.eks. at det var Jesus Kristus som skapte den jord som vår himmelske Faders åndebarn skulle bo på (se Abraham 3:24). Han ble også utvalgt og sendt til jorden for å være Frelser (se v. 27–28, se også Moses 4:1–4).

Abraham 3:24. "Vi vil skape en jord"

Eldste Bruce R. McConkie har sagt: "Kristus, som handlet under Faderens ledelse, var og er skaperen av alle ting (L&p 38:1–4, 76:22–24, Johannes 1:1–3, Kolosserne 1:16–17, Hebreerbrevet 1:1–3, Moses, 2, 3). Ut fra det Abraham har skrevet er det tydelig at mange av de edle og store av Faderens åndebarn hjalp ham med å skape denne jord... Mikael, eller Adam, var en av dem. Enok, Noah, Abraham, Moses, Peter, Jakob og Johannes, Joseph Smith og mange andre 'edle og store' deltok i denne store skapelsesprosessen." (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:194.)

Abraham 3:25. "Vi vil prøve dem"

President Ezra Taft Benson ga en tydelig forklaring av budskapet i Abraham 3:25 da han sa: *"Den store prøve i livet* er lydighet mot Gud" (se *Lys over Norge*, juli 1988, s. 3). Vi er ikke her for å teste eller "prøve" Gud, men for selv å bli testet og prøvet. Det er vi som er satt på prøve og ikke Gud.

Eldste Rex. C. Reeve sen. som var et medlem av De sytti, har sagt: "Dette liv er en prøvestand. Det er ikke belønningens tid. Den kommer senere. Vi er her for å bli prøvet. Prøven pågår nå!" (Se *Lys over Norge*, apr. 1983, s. 44.)

Abraham 3:26. Hva vil det si å "holde" en prøvestand?

Den "første prøvestand" henviser til tiden før vi ble født på denne jord, også kjent som det førjordiske liv. For å "holde" sin første prøvestand, måtte et Guds åndebarn i det førjordiske liv bruke sin handlefrihet til å velge å følge den frelsesplan som ble tilbudt av vår himmelske Fader. En tredjedel av vår himmelske Faders åndebarn fulgte Lucifer (djevelen), gjorde opprør mot Gud og frelsesplanen og holdt derved ikke sin første prøvestand. De ble derfor kastet ut av himmelen og fikk ikke flere anledninger til å ha fremgang.

Den "annen prøvestand" henviser til menneskenes dødelige eksistens her på denne jord. Denne tilstand er en prøvetid hvor vi som mennesker "forbereder oss til å møte Gud" (Alma 12:24). Alle som aksepterer og adlyder

de frelsende prinsipper og ordinanser i Jesu Kristi evangelium, vil motta evig liv som er den største gave Gud har, og "skal forøkes i herlighet evindelig og alltid" (Abraham 3:26). De som ikke har anledning til å ta imot og etterleve evangeliet i dødeligheten, vil få denne anledningen i åndeverdenen etter at de dør.

Eldste Neal A. Maxwell har gitt oss mer innsikt i den første og annen prøvestand:

"Foruttilværelsen er ikke noen sovepute. Enhver må foreta valg, uopphørlige og vanskelige oppgaver må gjøres, ironi og motgang må oppleves, tiden må brukes klokt, talenter og gaver må benyttes riktig. At vi ble valgt 'der og da' betyr visselig ikke at vi kan være likegyldige 'her og nå'...

Faktisk kan det at man besto den første prøvestand bare ha sikret en hard, annen prøvestand med flere plikter og ingen fritakelse! Mer opplæring og lidelse viser seg å være mønsteret for Herrens dyktigste elever (se Mosiah 3:19, 1. Peters brev 4:19). Vår eksistens er derfor et sammenhengende hele målt etter Guds utstrakte undervisningsplan...

Det at vi gikk med på å komme til denne annen prøvestand, var derfor som på forhånd å gå med på narkose – narkose for å glemme. Legen får ikke en pasient ut av narkosen midt under det som man på forhånd var blitt enige om å gjøre, for å spørre pasienten om igjen om de skal fortsette. Vi gikk med på å komme hit og gjennomgå visse erfaringer under visse forhold." (Se *Lys over Norge*, nr. 2 1986, s. 14.)

FAKSIMILE 2–3
ABRAHAM UNDERVISTE EGYPTERNE

Faksimile 2–3. Fortolking av faksimilene

Figurene i faksimilene er symbolske. Forklaringer av faksimilene utover dem som er gitt av profeten Joseph Smith og som er trykt sammen med faksimilene i Den kostelige perle, er uoffisielle og må sees i sammenheng med flere åpenbaringer og ytterligere innsikt fra profeter i nyere tid.

Faksimile 2. Generelle opplysninger

Den type tegning som er avbildet i faksimile 2, kalles av forskere for en "hypokefalus", som betyr "under eller nedenfor hodet". "En hypokefalus er en liten skiveformet gjenstand laget av papyrus og overtrukket med lim, dekket med bronse, gull, tre eller leire og som egypterne plasserte under den dødes hode. De trodde at den på magisk vis ville sørge for at hode og legeme ble innhyllet i flammer eller utstråling, slik at den døde derved ble guddommelig. Selve hypokefalus symboliserte øyet til Re, eller Horus, dvs. solen, og de illustrasjoner som er avbildet på den, har tilknytning til egypternes oppfatning av oppstandelsen og livet etter døden." (Michael D.

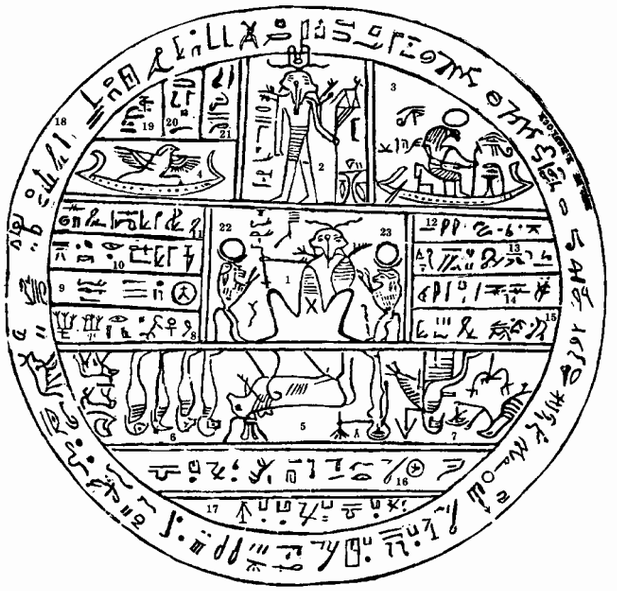

Rhodes: *The Joseph Smith Hypocephalus ...Seventeen Years Later* [F.A.R.M.S. paper, RHO-94], 1.)

Hvis hypokefalus forestiller Guds øye slik det er forklart ovenfor, hva ville så være avbildet i det? Vi vet at det Gud retter søkelyset mot og er opptatt av, er å tilveiebringe udødelighet og evig liv til sine barn (se Moses 1:39). Derfor er det ikke merkelig at den symbolske tegningen av Guds øye slik det er fremstilt i Abrahams faksimile 2, viser det store håp han har for alle sine barn. I virkeligheten inneholder faksimile 2 figurer og forklaringer som har tilknytning til Herrens frelsesplan. For eksempel viser forklaringene av figurene 3, 7 og 8 en klar forbindelse mellom innholdet i faksimile 2 og templets ordinanser.

President Joseph Fielding Smith har sagt: Abraham skrev enkelte ting og forseglet det slik at det ikke kan leses. Dette kan ikke åpenbares for verden, men kan bare mottas i Guds hellige tempel. Det dreier seg om bestemte nøkler og velsignelser som fåes i Herrens hus, og som vi må ha hvis vi skal bli opphøyet." (*Frelsende læresetninger*, 2:208.)

Faksimile 2, figur 1. Kolob

Midtpunktet i faksimile 2 er en fremstilling av Kolob. I sin forklaring av figur 1 sa profeten Joseph Smith at Kolob er "den første i styrelse, den siste i tidsregning". Det betyr at Kolob er den stjerne som er nærmest Guds nærhet (se Abraham 3:2–3) at den er den styrende stjerne i hele universet (se v. 3), og at tiden går langsommere på Kolob enn på noen annen stjerne av denne orden (se v. 4). Kolob er også et symbol på Jesus Kristus, den sentrale person i Guds frelsesplan.

Faksimile 2, figur 3. En krone av evig lys

Legg merke til at i forklaringen til figur 3 er det nevnt en krone av evig lys på Guds hode. Legg også merke til at stjernene som fremstilles av figur 22–23, mottar sitt lys fra Kolob (som nevnt i forklaringen av figur 5). Jesus Kristus er kilden til alt lys (se L&p 88:7–13).

Faksimile 2, figur 5. Enish-go-on-dosh

Tegningen som er vist i figur 5, forestille en annen stor stjerne i verdensrommet som hjelper til med å styre med kraft (se Abraham 3:2, 13). Månen, jorden og solen i vårt solsystem er eksempler på denne type stjerner. Disse stjernene kan også symbolisere andre store og edle ånder i det førjordiske liv (se Abraham 3:22–23). Legg merke til hvor nært i denne faksimilen denne "edle og store" står tegningen i midten, av Kolob, eller Jesus Kristus.

Faksimile 2, figur 7–8. Å vende tilbake til Guds nærhet

Egyptologer hevder at hypokefalier inneholder opplysninger som kan hjelpe døde mennesker til å vende tilbake til Guds nærhet. På samme måte har Herren gitt siste-dagers-hellige guddommelig hjelp til å vende tilbake hans nærhet. President Brigham Young har sagt: "Deres [tempel]begavelse er å motta alle ordinanser i Herrens hus som er nødvendige for at dere, etter å ha forlatt dette liv, skal kunne gå tilbake til Faderens nærhet og passere englene som står vakt." (*Discourses of Brigham Young*, 416, se også "Besøkende lærerinners budskap", *Liahona*, des. 1999, s. 33.)

Faksimile 3. Generelle opplysninger

I Abraham 3:15 fortalte Herren Abraham at han skulle undervise egypterne i det han hadde lært (se Abraham 3:15). I en kommentar til dette sa profeten Joseph Smith: "Egypternes lærdom og deres kunnskap om astronomi fikk de utvilsomt fra Abraham og Josef, slik deres opptegnelser forteller om, og de mottok det på sin side fra Herren." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 189.)

Faksimile 3, figur 1. Abraham på faraos trone

Figur 1 i faksimile 3 viser Abraham sittende på faraos trone og "drøfter astronomiens prinsipper ved kongens hoff" (forklaring til faksimile 3, se også forklaringen til figur 1). Det fremgår klart av Abraham 3:1–16 og faksimile 2, figur 1–5, at Abraham fikk stor kunnskap om astronomiens prinsipper. Figur 1 kunne også symbolisere Abraham som mottar sin opphøyelse og sitter på en trone i Guds nærhet (se L&p 132:37).

ABRAHAM 4–5
ABRAHAMS SYN OM HVORDAN JORDEN BLE SKAPT

I Skriften finner vi tre skapelsesberetninger: 1. Mosebok 1–2, Moses 2–3 og Abraham 4–5. Hver av beretningene inneholder en del av historien og varierer på enkelte områder fra de andre beretningene (se "En harmonisering av skapelsesberetningene", s. 82–92 i denne boken).

Abraham 4:1. "De, det vil si Gudene"

Se også Moses 1:31–33, 2:1. Eldste Bruce R. McConkie har forklart: "Det ordet *Fader* egentlig betyr, er at han er Skaper av alle ting. At han brukte Sønnen og andre for å utføre mange skapende handlinger og delegerte sin skapende makt til dem, gjør ikke disse andre til selvstendige skapere som er uavhengige av ham. Han er kilden til all skapende kraft, og i sin skapelsesprosess velger han rett og slett andre til å utføre ting for seg." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 63.)

Abraham 4:1. Jorden ble dannet av eksisterende stoffer

Den tradisjonelle kristne tro går ut på at Gud skapte alle ting *ex nihilo*, som betyr "av intet". Profeten Joseph Smith hevdet at "det finnes ikke noe slikt som immaterielt stoff" (L&p 131:7), og Herren sa at "grunnstoffene er evige" (L&p 93:33). Ordet *skape* slik det er brukt i skapelsesberetningen i 1. Mosebok, er hentet fra det hebraiske ordet som betyr "å organisere" (se Abraham 3:24). Joseph Smith sammenlignet denne skapende virksomhet med å bygge et skip (se *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 265). På samme måte som en skipsbygger trenger materialer for å bygge et skip, skapte Skaperen himmelen og jorden av eksisterende stoffer.

Abraham 4:2. "Etter at jorden var dannet, var den øde og tom"

Profeten Joseph Smith har sagt at oversettelsen "øde og uten form", slik vi finner den i Moses 2:2, skulle være "øde og tom" slik det står i Abraham 4:2 (se *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 135).

Abraham 4:2. "Gudenes Ånd ruget"

"Ruge" er det en høne gjør med sine egg og kyllinger. Hun ruger over dem, hvilket betyr at hun beskytter, varmer, nærer og forsvarer dem. Jesus brukte analogien med en høne som samler sine kyllinger da han skulle fortelle hva han vil gjøre for sine tilhengere (se Matteus 23:37,

3. Nephi 10:3–6). I denne betydning ruger Ånden fremdeles over Guds skaperverk.

Abraham 4:5. Natt og dag

En av de interessante forskjeller mellom Abrahams skapelsesberetning og de andre beretningene i Skriften er det vi finner i Abraham 4:5: "Fra aften til morgen kalte de natt, og fra morgen til aften kalte de dag" (se også vers 8, 13, 19, 23, 31). De andre beretningene kaller hver enkelt skapelsesperiode for "en dag". Skapelsesperiodene i Abraham 4 kalles "tider", ikke dager (se Abraham 4:8, 13, 19, 23, 31).

Abraham 4:6. Å skille vann fra vann

Se Moses 2:6–8 og forklaringene til faksimile 1 i Abrahams bok, figur 12, og faksimile 2, figur 4.

Abraham 4:12. "Av sitt eget slag"

Sammenlignet med Mose bok synes Abrahams bok å understreke enda sterkere den tanke at alle skapninger *bare* kunne formere seg etter sitt eget slag. I en kommentar til oppstandelsen har eldste Bruce R. McConkie sagt: "Der ble ikke sørget for anledning til utvikling eller forandring fra en art til en annen." ("Kristus og skapelsen", *Lys over Norge*, sept. 1983, s. 31.)

Abraham 5:1–3, 5. Gudene rådførte seg med hverandre og planla

President Spencer W. Kimball har sagt følgende om å planlegge skapelsen: "Før denne jord ble skapt, laget Herren en tegning slik enhver stor entreprenør ville gjøre før han begynte å bygge. Han tegnet planer, skrev spesifikasjoner og la dem frem. Han beskrev dem, og vi var sammen med ham...Vår Fader sammenkalte oss alle slik det er forklart i Skriften, og planene for å danne en jord ble så fullkommengjort. Som han selv sier: 'Og det sto en iblant dem som var Gud lik, og han sa til dem som var med ham: Vi vil gå ned, for det er rom der, og vi vil ta av disse elementer, og vi vil skape en jord hvorpå disse kan bo, og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem' (Abraham 3:24–25). Denne sammenslutningen omfattet oss alle. Gudene skulle danne land, vann og atmosfære, og deretter dyreriket og gi mennesket herredømme over det hele. Det var planen... Gud var Mesteren, og han skapte oss og ga oss liv." (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball [1982], 29–30, se også Lukas 12:28–30.)

Abraham 5:7. Livets ånde

I Moses 3:7 leser vi at Gud "dannet mennesket av jordens støv og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel". Abraham 5:7 hjelper oss til å forstå at livets ånde var "menneskets ånd" (se også *Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 227). Mennesket er et sammensatt vesen som består av både dødelig kjød og av en udødelig ånd (se L&p 88:15).

Abraham 5:13. Tidsregningen i Edens have var den samme som Kolobs tidsregning

President Joseph Fielding Smith har sagt: "Da denne jord ble skapt, foregikk det ikke etter vår nåværende tidsregning, men etter Kolobs tidsregning, for Herren har sagt at den ble skapt etter celestial tidsregning, som er Kolobs tidsregning. Deretter åpenbarte han til Abraham at Adam, før sin overtredelse, levde etter Kolobs tidsregning." (*Frelsende læresetninger*, 1:78.)

Dette hjelper oss å forstå hvorfor Herren advarte Adam og Eva og ba dem om ikke å spise av frukten på treet til kunnskap om godt og ondt. "På den dag du spiser av det, skal du visselig dø" (Moses 3:17, se også 1. Mosebok 2:17, Abraham 5:13). Etter at Adam og Eva hadde spist av frukten, døde de ikke fysisk i løpet av en periode på 24 timer slik vi nå måler et døgn, men Adam døde i løpet av en Kolob-dag (ett tusen år på jorden slik årene ble regnet etter fallet, se Abraham 3:4, forklaringen til Abraham, faksimile 2, figur 1, se også 2. Peters brev 3:8). Moses 6:12 forteller at Adam døde 930 år etter fallet.

JOSEPH SMITH – MATTEUS

Innhold:

- *Ødeleggelsen av Jerusalem*
- *Forfølgelse og frafall*
- *Ødeleggelsens vederstyggelighet*
- *Jesu Kristi annet komme*
- *De ugudeliges ødeleggelse*

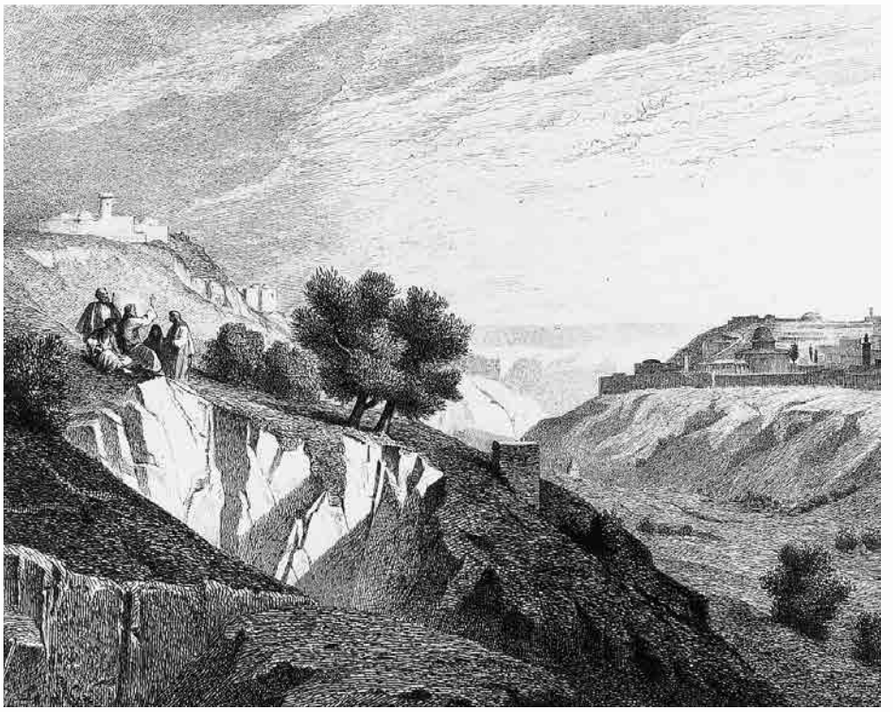

Hva er Joseph Smith – Matteus?

Joseph Smith – Matteus er Joseph Smiths oversettelse av Matteus 23:39–24–51.

"Den 1. desember 1831 skrev Joseph Smith følgende i sin dagbok: 'Jeg gjenopptok oversettelsen av Skriften, og fortsatte å arbeide med denne del av mitt kall sammen med eldste Rigdon som skriver' [Se *History of the Church,* 1:238, uthevelse tilføyet]. Dette er en meget viktig kommentar fordi den forteller at profeten selv betraktet arbeidet med å oversette Bibelen som en del av sitt guddommelige kall som en Guds profet… I desember 1831 hadde profeten holdt på med oversettelsen i ca. 18 måneder og fortsatte å arbeide med den i ytterligere 18 måneder. Deretter finpusset han den og forberedte den til utgivelse i de resterende 11 år av sitt liv. Selv om han ikke opplevde å få hele arbeidet utgitt, var dette den mest uvanlige oversettelse av Bibelen som noensinne var blitt forsøkt, og den står som et av vitnene til verden om at Joseph Smith var en Guds profet i de siste dager." (Robert J. Matthews: *"A Plainer Translation", Joseph Smith's Translation of the Bible, a History and Commentary* [1975], 3–4.)

Når oversatte profeten Joseph Smith denne del av Bibelen?

"Den nøyaktige dato da profeten begynte å oversette Bibelen er gått tapt, men oversettelsen var sannsynligvis under arbeid så tidlig som sommeren 1830" (Matthews: *"A Plainer Translation"*, s. 26). Den 7. desember 1830 befalte Herren

Sidney Rigdon å bli profeten Joseph Smiths skriver i arbeidet med å foreta de inspirerte forandringer i Bibelen (se L&p 35:20).

Før sin korsfestelse og oppstandelse besvarte Herren Jesus Kristus spørsmål fra sine disipler om sitt strålende annet komme (se Matteus 24:3–25:46, se også Lukas 21:7–36). Den 7. mars 1831 åpenbarte Herren for profeten Joseph Smith deler av det han fortalte sine disipler (se L&p 45:16–75). I denne åpenbaringen sa han henvendt til profeten Joseph Smith:

Og nå, se, jeg sier dere, det skal ikke gis dere å vite mer om dette kapittel [Matteus 24] før Det nye testamente er oversatt, og der skal alt dette gjøres kjent, av hvilken grunn jeg nå gir dere tillatelse til å oversette det, så dere kan være forberedt på det som kommer.

For sannelig sier jeg dere, at store ting venter dere (L&p 45:60–62).

Etter å ha fått denne beskjeden, begynte profeten neste dag, 8. mars 1831, arbeidet med å oversette Det nye testamente, og begynte med Matteus 1.

En dato som er skrevet på manuskriptet til oversettelsen av Det nye testamente, forteller at de 26. september 1831 fortsatte med renskrivingen og omarbeidingen av Matteus, og at de begynte med Matteus 26:1 (se Matthews: *"A Plainer Translation"*, 32). Oversettelsen av Matteus 24 må derfor ha funnet sted en eller annen gang i løpet av september 1831.

Hvilke forandringer foretok profeten i Matteus 24?

Profeten Joseph Smith foretok flere forandringer i Matteus 24 enn i noe annet kapittel i Det nye testamente. Matteus 24 i den engelske kong Jakobs versjon inneholder 1050 ord, mens den engelske versjon av Joseph Smith – Matteus inneholder ca. 1500 ord.

En vesentlig forskjell mellom Matteus 24 og Joseph Smith – Matteus, er at Joseph Smith – Matteus klart skiller mellom de uttalelser Jesus kom med i forbindelse med begivenheter som skulle finne sted i Jerusalem i årene like etter hans død (se Joseph Smith – Matteus 1:5–21) og begivenheter som skulle finne sted i de siste dager før hans annet komme (se vers 21–55).

Tre uttalelser ble alle gjentatt to ganger i Joseph Smith – Matteus (se vers 10, 12, 23, 28, 30, 32), men bare en gang i kong Jakobs versjon (se Matteus 24:6, 12, 15). Dessuten tilsvarer vers 6–8 i Matteus 24 henholdsvis vers 23, 29 og 19 i Joseph Smith – Matteus 1. Joseph Smiths oversettelse av Matteus 24:55 er det eneste verset hvor det ikke finnes noe tilsvarende vers i kong Jakobs versjon av Bibelen.

Hvordan ble Joseph Smith – Matteus en del av Den kostelige perle?

Første utgave av Den kostelige perle ble trykt i Liverpool, England, i juli 1851. Den ble utgitt som et hefte til bruk i Den britiske misjon av eldste Franklin D. Richards som var et medlem av De tolv apostlers quorum og president for misjonen. I forordet til heftet forklarte eldste Richards at nesten hele innholdet (som blant annet omfattet Joseph Smith – Matteus), hadde vært utgitt tidligere i forskjellige av Kirkens publikasjoner i De forente stater, men i begrenset opplag. Det antas at eldste Richards hadde tilgang til disse publikasjonene, men han oppga ingen kilder til de dokumenter han benyttet.

Av alle de mange deler som inngår i Joseph Smiths oversettelse av Bibelen, hvorfor var det oversettelsen av Matteus 24 som ble en del av våre standardverker?

I Joseph Smith – Matteus 1:5–55 besvarte Frelseren spørsmål hans disipler stilte om ødeleggelsen av templet i Jerusalem, jødenes adspredelse og begivenheter som skulle finne sted før hans annet komme. Dette er et kapittel hellig skrift som skulle være av meget stor interesse for alle siste-dagers-hellige. Det forteller om evangelieutdelingen i de siste dager, herunder om Israels innsamling før Kristi annet komme. Teksten til Matteus 24 i kong Jakobs versjon (av Bibelen) har mange uklare vers, og organiseringen er forvirrende. Profeten Joseph Smiths arbeid gjør både den historiske kronologi av denne profetien og den doktrinære betydning av kapittelets læresetninger klare og inspirerende.

JOSEPH SMITH – MATTEUS 1:1–21
JESUS KRISTUS PROFETERTE OM JERUSALEMS ØDELEGGELSE

Joseph Smith – Matteus 1:1. "Jeg er den"

Jesus sa: "Jeg er den som profetene har skrevet om" (se også Joseph Smiths oversettelse, Matteus 4:18). Med disse ordene fortalte han sine disipler at han var Messias, Den salvede, som alle profetene hadde profetert om (se Helaman 8:16–23). Deres profetier om Messias forutsa ikke bare hans lidelser for verdens synder, men også hans strålende annet komme ved verdens ende.

Joseph Smith – Matteus 1:1. "Og med ham alle de hellige engler"

Mange engler vil vise seg sammen med Jesus ved hans annet komme. Skriften forteller at disse englene har makt til å berede jorden for Kristi komme, og er de som vil blåse i basun på strategiske tidspunkter (se Johannes åpenbaring 7:1, 8:2, 14–16, se også L&p 77:8, 12). Dessuten vil alle de rettferdige hellige som er døde, komme sammen med ham ved hans annet komme (se L&p 45:44–45, 76:50, 63, 88:96–98).

Joseph Smith – Matteus 1:1. "Han skulle komme til jorden igjen"

Kristi annet komme er en begivenhet som gjentatte ganger er omtalt i Skriften med stor glød og stort håp. For eksempel viste Herren Adam i den tid Det gamle testamente forteller om, "hva som skulle skje hans etterkommere ned til den siste generasjon" (L&p 107:56), herunder Kristi annet komme. Adam gjorde alle disse ting kjent for sine barn (se Moses 5:12). Enok fikk i et syn se ikke bare Kristi komme i tidens midte, men også "dagen for Menneskesønnens komme i de siste dager for å bo på jorden i rettferdighet i et tidsrom av ett tusen år" (Moses 7:65). Andre profeter i Det gamle testamente profeterte om disse strålende siste dager (se Job 19:25, Salmenes bok 102:16, Jesaja 40:1–11, Daniel 7:13, Mika 1:3, Sakarja 13:6, Malaki 3:2). I Mormons bok profeterte jareditten profeter om Kristi strålende komme (se Ether 3:16–25, 9:22, 13:1–12), og det samme gjorde nephittenes og lamanittenes profeter (se Helaman 8:16–23). Dessuten har profeter i Det nye testamente og profeter i nyere tid gitt mange inspirerte uttalelser om dette emne (se Apostlenes gjerninger 3:20–24, 1. Tessalonikerbrev 4:13–18, 2. Peters brev 3:10, Johannes åpenbaring 19–22, L&p 29, 45, 133). Av alle Skriftens profetier om de siste dager er Jesu Kristi annet komme uten sammenligning den som har vært imøtesett med størst forventninger.

Joseph Smith – Matteus 1:2–3. Ødeleggelsen av templet

Se også Markus 13:1–2 og Lukas 21:5–6. På grunn av den måten templet var bygget, kan profetien om dets ødeleggelse for jødene ha fortonet seg som nesten umulig. Eldste Bruce R. McConkie som den gang var et medlem av De sytti, skrev: "Enkelte stener var ca. 20,6 meter lange, 2,3 meter høye og 2,7 meter brede. Søylene som søylegangene hvilte på, var en sten som var 11,4 meter høy. Det fortelles at da romerne ødela og jevnet Jerusalem med jorden, greide de ikke å løsne disse kjempemessige stenene etter å ha hamret løs på murene i seks dager. Til slutt ble selvfølgelig templet jevnet med jorden, og ... stenene ble gravd opp og spredt rundt omkring." (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind [1966–73], 1:637.)

Joseph Smith – Matteus 1:4. Oljeberget

Oljeberget er en høyde av kalksten som er litt over 1,5 km lang og som ligger øst for byen Jerusalem. Den rager ca. 65 meter over byen, og mellom høyden og byen ligger Kedron-dalen. På vestsiden ligger Getsemane have, og på østsiden landsbyene Betania og Betfage. På bibelsk tid var denne høyden skueplass for mange begivenheter (se 2. Samuelsbok 15:30, Matteus 21:1–9, 26:30–56, Lukas 21:37, Johannes 8:1, Apostlenes gjerninger 1:12), og den vil bli åstedet for viktige begivenheter i forbindelse med de siste dager og Messias' annet komme (se Sakarja 14:4–5, L&p 45:48, 133:20).

Joseph Smith – Matteus 1:4. "Si oss, når skal disse ting skje?"

Profeten Joseph Smiths inspirerte revisjon av Matteus 24:3 gjør det klart at det var to begivenheter disiplene ønsket å vite noe om. Den første var "ødeleggelsen av templet og jødene". Denne begivenheten fant sted ca. år 70 e. Kr. da romerne slo ned et jødisk opprør, slaktet ned folket, ødela byen Jerusalem og spredte jødene blant mange nasjoner.

Den andre begivenheten disiplene spurte om, var "verdens ende, eller de ugudeliges ødeleggelse". Dette vil skje ved Kristi annet komme i de siste dager. Eldste Bruce R. McConkie, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, har forklart hva "verdens ende" betyr, og sier at det ikke er "jordens ende, men verdens ende, eller med andre ord de sosiale forhold som råder blant verdslige mennesker. 'Verdens ende er slutten på urettferdighet eller på verdslighet slik vi kjenner den, og den vil finne sted ved "de ugudeliges ødeleggelse" (Joseph Smith – Matteus 1:4). Når vår verden ender og tusenårsriket begynner, vil det være en ny himmel og en ny jord. (Jesaja 65:17–25, L&p 101:23–24). Begjær, kjødelighet og sanselighet av enhver art vil opphøre, for det vil være enden på verden' (*Mormon Doctrine*, s. 767–768)." (*Doctrinal New Testament Commentary*, 1:640.)

Det svar Frelseren ga sine disipler da de spurte ham om disse to begivenhetene, og som danner grunnlaget for en forståelse av Matteus 24. Joseph Smith – Matteus 1:5–21 (sammenlign med Matteus 24:4–22), er hans svar angående ødeleggelsen av templet og jødene, mens Joseph Smith – Matteus 1:21–55 (sammenlign med Matteus 24:23–51) inneholder hans uttalelser om tegnet på hans komme og på verdens ende.

Joseph Smith – Matteus 1:6, 9. Mange falske profeter forsøkte å bedra

Eldste James E. Talmage, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, har kommentert de historiske bevis for at denne profetien gikk i oppfyllelse: "Blant de falske profeter og menn som hevdet å være behørig bemyndiget som Kristi tjenere, var trollmannen Simon Magus, som trakk mange mennesker til seg (Apostlenes gjerninger 8:9, 13, 18–24, se også *Det store frafall* 7:1, 2, s. 87–88), Menander, Dosteieus og Teudas og de falske apostler som Paulus henviser til (2. Korinterbrev 11:13), og atter andre som Hymeneus og Filetus (2. Timoteus 2:17, 18). Dummelow's *Commentary* gjør her bruk av Josephus' beretning om 'en gruppe ugudelige menn som bedro og villedet folket mens de hevdet at de var guddommelig inspirert, og som fikk folkemengden til å oppføre seg som galninger, samtidig som de gikk i spissen for dem ut i ødemarken, idet de hevdet at Gud der skulle vise dem seierstegnene'." (*Jesus Kristus*, s. 431.)

Joseph Smith – Matteus 1:7. Disiplene ble plaget og drept

De fleste av de opprinnelige apostler ble spredt rundt omkring i verden for å forkynne evangeliet, men led til

slutt martyrdøden. Eksempelvis forteller historien at Peter led døden i Rom, i likhet med Paulus, og at Jakob ble drept ved sverdet i Jerusalem. Men apostlene var ikke de eneste martyrene. Mange av de første kristne led store forfølgelser og ble drept på grunn av sin tro. Noen beretninger om de første helliges forfølgelse og martyrdød finner vi i Det nye testamente (se f.eks. Apostlenes gjerninger 4:1–3, 17–18, 29, 5:17–19, 40, 7:54–60, 8:1–3, 11:19, 12:1–5, 13:50, 14:1–7, 19–20, 16:19–24, 17:1–9, 21–26, 2. Korinterbrev 11:23–29).

Joseph Smith – Matteus 1:8. Hva vil det si å "ta anstøt"?

Det greske ordet for å "ta anstøt" (*scandalizo*) betyr "å få til å snuble". Fra den samme roten stammer ordet *skandalon* som oversettes med "snublesten". I Joseph Smith – Matteus 1:8 sa Frelseren at mange ville falle fra eller vende seg bort fra troen.

Joseph Smith – Matteus 1:10. Hva betyr det at kjærligheten vil "bli kold"?

Å "bli" (engelsk 'wax') betyr å øke i intensitet. Vold og fordervelse er tegn på at folk har sluttet å elske eller ha omsorg for seg selv og andre. Råskap og grusomhet forpester et samfunn og sprer seg som en farsott. Et grusomt samfunn har vi når folket er "uten kjærlighet" og "hater sitt eget blod" (Moses 7:33). Etter hvert som menneskene begår overgrep mot hverandre i stadig stigende grad, blir menneskets hjerte koldt og Satans ånd tar kontroll over deres handlinger.

Joseph Smith – Matteus 1:12. "Ødeleggelsens vederstyggelighet"

Eldste Bruce R. McConkie har forklart:

"Daniel talte profetisk om en dag da det skulle være 'en vederstyggelighet som legger øde' (Daniel 11:31, 12:11, KJv.), og uttrykket ble omskrevet i Det nye testamente så det lød slik: '*den vederstyggelige utslettelse*', som ble omtalt av profeten Daniel.' (Matteus 24:15, KJv.) ...Hvis vi bare stoler på ordenes egentlige betydning, kan vi konkludere med at dette uttrykket (vederstyggelige utslettelse) viser til en stor handling eller en tilstand av fordervelse og tilsmusselse, urenhet og svineri som fører til ødeleggelse, ruin og utslettelse.

Slik er situasjonen. Denne tilstand av utslettelse som skyldes vederstyggelighet og ugudelighet, skulle skje *to ganger* for å oppfylle Daniels ord. Første gang det skjedde var da romerske legioner under Titus i år 70 e. Kr. beleiret Jerusalem, ødela og adspredte folket, ikke lot sten tilbake på sten i templet som var blitt vanhelliget, og skapte så stor frykt og anrettet ødeleggelse i et omfang som verden hverken før eller siden har sett maken til." (*Mormon Doctrine*, 12.)

Andre gang denne vederstyggelige utslettelse skulle finne sted som Frelseren profeterte om i Joseph Smith – Matteus 1:32, viser til ødeleggelser i de siste dager.

Joseph Smith – Matteus 1:13–17. De hellige ble bedt om å flykte i sikkerhet

Om dem som ga akt på advarselen om å flykte, skrev eldste James E. Talmage: "Advarselen til alle om å flykte fra Jerusalem og Judea og opp i fjellene så snart de fiendtlige tropper begynte å omringe byen, ble i den grad etterkommet av Kirkens medlemmer at ikke en eneste kristen omkom under den fryktelige beleiringen ifølge de tidlige kirkehistorikere (se Eusebius, *Eccles. Hist.*, bok 3, kap. 5), ... alle jøder [flyktet] som hadde tro på den advarsel som Kristus ga til apostlene, og som disse ga til folket, til hin side av Jordan og samlet seg for det meste i Pella." (*Jesus Kristus*, s. 432.)

Joseph Smith – Matteus 1:18. Jødenes trengsler

Jødenes ugudelighet i Jerusalem fortsatte, ble stadig sterkere etter Frelserens oppstandelse og dannet opptakten til den ødeleggelse som Jesus profeterte om. Eldste Ezra Taft Benson, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, viste til en historie som ble skrevet av Will Durant, og sa: "Beleiringen av Jerusalem under Titus varte i 134 dager, og i denne tiden omkom 1 110 000 jøder og 97 000 ble tatt til fange ... Romerne ødela 987 landsbyer i Palestina og drepte 580 000 menn, og vi er blitt fortalt at enda flere omkom på grunn av sult, sykdom og brann." (I *Conference Report*, april 1950, 74.)

"Mange tusen [jøder] ble bortført til Egypt for å arbeide som slaver resten av livet i stenbrudd og gruver. Gutter og kvinner ble solgt til slavehandlere, og mange tusen andre døde av sult i fangeleirene. En levning av dette beseirede folk ble adspredt til jordens ender." (H. Donl Peterson, "The Fall of Jerusalem," *Ensign*, mai 1972, 42.)

Joseph Smith – Matteus 1:19. "Bare begynnelsen til de sorger"

Nephi og Jakob i Mormons bok hadde klart og tydelig profetert om jødenes lidelser etter Kristi død og oppstandelse (se 1. Nephi 19:14, 2. Nephi 6:9–11, 10:3–6, 25:9–16). Historiske begivenheter som korstogene, inkvisisjonen og Holocaust (jødeutryddelsene under den annen verdenskrig) er andre perioder etter år 70 e. Kr. da jødene er blitt forfulgt og drept.

Joseph Smith – Matteus 1:21. "Disse ting har jeg talt"

Ved å si "og videre ... etter de dagers trengsler som skal komme over Jerusalem", fortalte Jesus klart og tydelig at han var ferdig med å profetere om "ødeleggelsen av templet og jødene", og nå ville profetere om "verdens ende, eller de ugudeliges ødeleggelse" (Joseph Smith – Matteus 1:4).

JOSEPH SMITH – MATTEUS 1:22–37

JESUS KRISTUS PROFETERTE OM VERDENS ENDE

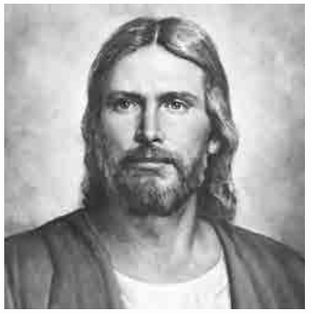

Joseph Smith – Matteus 1:22. "I de dager"

I siste del av Joseph Smith – Matteus 1:21 besvarte Jesus Kristus det spørsmålet hans disipler stilte i vers 4 om hva tegnene på verdens ende og på hans annet komme skulle være.

Joseph Smith – Matteus 1:22. Falske Kristus'er

Eldste Bruce R. McConkie har forklart:

"Falske Kristus'er, falske forløsere og falske frelsere! Vil det virkelig komme mennesker som vil gjøre krav på å oppfylle profetiene om Messias og som vil stå frem og ofre sitt blod for verdens synder? Er det mulig at noen vil si: 'Jeg er veien, sannheten og livet, kom til meg og bli frelst'? Eller at noen vil hevde å vende tilbake i herlighet og bære de sår som den sanne Kristus ble påført i sine venners hus?

Sant nok vil det kunne finnes sinnsforvirrede personer som tror de er Gud eller Kristus eller Den hellige ånd eller nær sagt hva som helst. Men ingen andre enn forstyrrede mennesker vil ofre dem noen oppmerksomhet. Det løfte om falske Kristus'er som om mulig vil bedra selv de utvalgte, som vil lede dem på villspor som har inngått evige pakter med Herren, er en mye mer lumsk og snedig ondskap.

En falsk Kristus er ikke en person. Det er falskt system for tilbedelse, en falsk kirke, en falsk kultus som sier: 'Se, her er frelse, her er Kristi lære, kom og tro dette og hint, og dere skal bli frelst.' Det er enhver oppfatning eller filosofi som sier at forløsning, frelse, helliggjørelse, rettferdiggjørelse og alle de lovede belønninger kan oppnås på noen annen måte enn den som er fremsatt av apostler og profeter." (*The Millennial Messiah: The Second Coming of the Son of Man* [1982], 47–48.)

Joseph Smith – Matteus 1:22. Falske profeter

Profeten Joseph Smith har gitt følgende advarsel: "Når en mann går omkring og profeterer og befaler menneskene å adlyde hans læresetninger, da må han enten være en ekte eller en falsk profet. Falske profeter oppstår alltid for å gå imot ekte profeter, og de profeterer så nær opp til sannheten at de nesten bedrar selv de utvalgte." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 275.)

Han sa også: "Verden har alltid forvekslet falske profeter med de sanne, og de som ble sendt av Gud, anså de for å være falske profeter, og derfor drepte, stenet, straffet og fengslet de de sanne profeter som måtte skjule seg 'i ørkener og fjell og huler og jordkløfter', og selv om de var jordens hederligste mennesker, ble de kastet ut av deres samfunn som landstrykere, mens de vernet om, hedret og støttet kjeltringer, omstreifere, hyklere, bedragere og de tarveligste mennesker." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 155.)

Eldste M. Russell Ballard, et medlem av De tolv apostlers quorum, har advart oss mot falske profeter og falske lærere:

"Jesus advarte flere ganger og sa at forut for hans annet komme skulle 'mange falske profeter stå frem, og de skal forføre mange' (Matteus 24:11). Som Jesu Kristi apostler er det vår plikt å være vaktmenn på tårnet og varsle Kirkens medlemmer om at de må vokte seg for falske profeter og falske lærere som ligger på lur for å fange og ødelegge tro og vitnesbyrd. I dag gir vi dere en advarsel om at det fremstår falske profeter og falske lærere, og hvis vi ikke er påpasselige, vil selv de som finnes blant de trofaste medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, bli ofre for deres bedrag…

Når vi tenker på falske profeter og falske lærere, er vi tilbøyelige til å tenke på dem som forfekter en åpenbar falsk lære eller antar å ha myndighet til å forkynne det sanne Kristi evangelium i henhold til sin egen tolkning. Vi går ofte ut fra at slike mennesker er tilknyttet små radikale grupper på samfunnets ytterkant. Men, og jeg gjentar, det finnes falske profeter og falske lærere som er, eller i det minste hevder å være, medlemmer av Kirken. Det finnes dem som uten autoritet hevder å ha Kirkens tilslutning til sine produkter og handlinger. Vokt dere for slike…

La oss derfor være på vakt mot falske profeter og falske lærere, menn så vel som kvinner, som er selvoppnevnte forkynnere av Kirkens lære og som søker å utbre sitt falske evangelium og trekke tilhengere ved å sponse symposier, bøker og blader hvis innhold utfordrer Kirkens fundamentale lære. Vokt dere for dem som i tale og skrift går imot Guds sanne profeter, og som aktivt proselytterer, ubekymret og uten hensyn til deres evige velbefinnende som de forfører. I likhet med Nehor og Korihor i Mormons bok bruker de sofisteri for å forføre og lokke andre over til sitt syn. De 'fremstiller seg som lys for verden for å få dens vinning og ros, men de søker ikke Sions velferd' (2. Nephi 26:29).

President Joseph F. Smith advarte mot slike da han talte om 'de stolte og forfengelige som leser i lyset fra sin egen innbilskhet, som tolker etter eget forgodtbefinnende, som

har blitt en lov i seg selv og fremstår som eneste dommer over sine egne gjerninger'." (*Læresetninger i evangeliet*, [Joseph F. Smith], s. 314, se også *Liahona*, jan. 2000 s. 73–74.)

Joseph Smith – Matteus 1:22. Store tegn og undere

Eldste James E. Talmage advarte de siste-dagers-hellige og ba dem om ikke la seg bedra av mirakler som blir utført av falske profeter. Etter å ha sitert Joseph Smith – Matteus 1:22, sa eldste Talmage: "At mirakler ikke kan gjelde som bevis for at noen er guddommelig utpekt til sitt virke forklares også av Jesus Kristus i en uttalelse om den store dom: 'Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn? Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett!' Jødene som disse læresetningene var rettet til, visste at undere også kunne utføres av onde makter, for de beskyldte Kristus for å utføre sine mirakler ved Be'elsebul, de onde ånders fyrste." (*The Articles of Faith*, 231.)

Joseph Smith – Matteus 1:22. "så de om det er mulig skal bedra selv de utvalgte"

Etter å ha sitert Joseph Smith – Matteus 1:22 sa president Harold B. Lee at de utvalgte er "medlemmene av denne kirke" (*Stand Ye in Holy Places*, 384). Noe lignende sa president Marion G. Romney som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum: "De som 'er utvalgt ifølge pakten' er Kirkens medlemmer, og derfor er vi bedt om å være på vakt." (I *Conference Report*, april 1956, 70, se også L&p 29:7–9.)

President Joseph F. Smith har advart og sagt: "La det ikke bli glemt at den onde har stor makt på jorden, og at han søker alle tenkelige og mulige midler til å fordunkle menneskenes sinn, og tilbyr dem usannhet og forvirring i sannhetens forkledning. Satan er en dyktig imitator, og idet den virkelige evangeliske sannhet gis til verden i stadig større mål, sprer han på sin side etterligninger av falske doktriner. Vær på vakt mot denne hans falskmynt-nervirksomhet, for denne slags mynt kan ikke gi annet i vederlag enn skuffelser elendighet og åndelig død. Løgnens far er han blitt kalt, og til denne tittel har han gjort seg fortjent gjennom sitt ugudelige virke gjennom alle tidsaldre, ja, selv den mest utvalgte ville han ha forført om han kunne." (*Læresetninger i evangeliet*, s. 317.)

Joseph Smith – Matteus 1:23, 29. "For de utvalgtes skyld"

Om profetiene om de siste dager har president Wilford Woodruff sagt:

"Disse ting er iferd med å skje for menneskene i den nålevende generasjon, selv om de ikke venter på dem og heller ikke tror på dem. Men deres vantro vil ikke sette Guds sannhet ut av kraft. Tegnene viser seg på himmelen og på jorden, og alle ting viser at profetiene går i oppfyllelse...

...Hvorfor skulle ikke Gud åpenbare sine hemmeligheter til sine tjenere profetene så de hellige kan bli ledet på trygge stier og unnslippe de onder som er iferd med å kaste en hel generasjon ut i fordervelse?" (I *History of the Church*, 6:27.)

Joseph Smith – Matteus 1:23."Ikke la dere skremme"

Det engelske ord *'troubled'* er hentet fra det greske *throeo* som betyr "å bråke" eller "bli redd". Profeten Joseph Smith lærte at kunnskap "fjerner mørke, uvisshet og tvil" og at "ingen smerte er så intens som uvisshetens" (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 217).

Eldste M. Russell Ballard har sagt:

"Å leve i disse vanskelige tider, brødre og søstre, krever at vi har et positivt perspektiv, fylt av håp for fremtiden...

...Flere og flere gir uttrykk for sin engstelse over det som later til å være en akselerering av en verdensomspennende ulykke. Som medlemmer av Kirken må vi ikke glemme Frelserens påminnelse: 'Se til at dere ikke lar dere skremme. For alt dette må skje'...

Mitt budskap til dere i dag, mine brødre og søstre, er kort og godt dette: Herren har kontrollen. Han kjenner enden fra begynnelsen av." (Se *Lys over Norge*, januar 1993, s. 31, se også 1. Nephi 22:17–19.)

Joseph Smith – Matteus 1:25. Om de sier han er i ørkenen

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet: "Hvis disse falske religiøse systemer med sine falske lærere ber dere komme ut i ørkenen for å finne Kristus i et liv i askese (streng selvfornektelse), så gå ikke dit, for han er ikke der. Hvis de ber dere komme inn i klostertilværelsens hemmelige rom (trekke dere tilbake fra verden) for å finne ham, så tro dem ikke, for han er ikke der." (*Doctrinal New Testament Commentary*, 1:64.)

Joseph Smith – Matteus 1:26. "Som morgenens lys"

Eldste Bruce R. McConkie har sagt: "Alle mennesker skal se det sammen! Det skal bre seg utover hele jorden som morgenens lys! ... Det var dette Jesaja talte om da han sa: 'Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det, for Herrens munn har talt' (Jesaja 40:5). Og det er dette vår

åpenbaring taler om når den sier: 'forbered [dere] til den åpenbaring som skal komme når sløret som dekker mitt tempel i mitt tabernakel som skjuler jorden, skal fjernes, og alt kjød skal se meg' (L&p 101:23). Dette er så avgjort den dagen Sakarja profeterte om: 'Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud! På den dag skal lyset bli borte, de herlige himmellys skal bli formørket. Det skal komme én dag – Herren kjenner den – det skal verken være dag eller natt, men mot kveldstid, da skal det bli lys... Da skal Herren bli konge over hele jorden' (Sakarja 14:5–9)." (*The Millennial Messiah*, 419–420.)

Joseph Smith – Matteus 1:27. En lignelse om Israels innsamling

"Vi er blitt fortalt at innsamlingen vil skje på samme mirakuløse og mystiske måte som ørnene samles om et åtsel i ørkenen – de kommer plutselig og uforklarlig til syne fra alle fire himmelretninger og kommer langt borte fra til det bestemte stedet." (Hugh Nibley: *The Prophetic Book of Mormon* [1989], 472.)

Bruken av ordet *åtsel* får oss til å tenke på en død og verdiløs kropp, men det kan også vise til en struktur eller et rammeverk, og det passer bedre på hvordan ordet er brukt i Joseph Smith – Matteus 1:27. Dette støttes også av teksten i Joseph Smiths oversettelse av Lukas 17:37: "Der hvor legemet samles, eller med andre ord, der hvor de hellige samles, der vil ørnene samles, eller dit vil levningen bli samlet." I dag finner vi Kirkens rammeverk eller legeme over hele verden i staver, menigheter og grener, mens ørnene symboliserer de hellige og den kontinuerlige strøm av konvertitter som tar imot det gjengitte evangelium og samles i Kirken.

Joseph Smith – Matteus 1:28 29. Krig og hunger

Se også Lære og pakter 45:26, 63 og 63:33–34. I henhold til disse åpenbaringene har profeten Joseph Smith sagt: "Jeg vil profetere og si at tegnene på Menneskesønnens komme er allerede begynt. Den ene pest vil herje etter den andre, og vi vil snart få krig og blodsutgytelse. Månen vil bli forvandlet til blod. Jeg bærer vitnesbyrd om disse ting og om at Menneskesønnens komme er nær forestående, ja, endog for døren." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 119.)

President Harold B. Lee har bekreftet at tegnene nå begynner å vise seg.

"Vi ser tegnene på vår tid slik de ble forutsagt av profetene og av Mesteren selv...

Brødre og søstre, dette er tiden Herren taler om. Dere ser at tegnene er her." (*Conference Report*, okt. 1973, 168, eller *Ensign*, jan. 1974, s. 128–29.)

I 1992 sa eldste M. Russell Ballard om jordskjelv som stadig øker i antall: "Jeg leste nylig en avisartikkel som gjenga statistiske opplysninger fra U.S. Geological Survey og som viste at jordskjelv rundt om i verden øker i hyppighet og styrke. Ifølge artikkelen var det bare to større jordskjelv i 1920-årene (målt til minst styrke 6 på Richters skala). I 1930-årene økte antallet til 5, for så å gå ned til 4 i 40-årene. Men i 1950-årene forekom det 9 større jordskjelv fulgt av 15 i 60-årene, 46 i 70-årene og 52 i 1980-årene. Hittil i 1990-årene (mindre enn to år) har det allerede forekommet nesten like mange større jordskjelv som i hele perioden fra 1980 til 1989." (Se *Lys over Norge*, jan. 1993, s. 31.)

Joseph Smith – Matteus 1:30. "Menneskenes kjærlighet skal bli kold"

Profeten Joseph Smith fortalte om et syn han hadde hatt om fremtiden: "Jeg så menn som strebet sine egne sønner etter livet, bror som myrdet bror, kvinner som drepte sine egne døtre, og døtre som strebet sine egne mødre etter livet. Jeg så hærstyrker stå oppmarsjert mot hverandre. Jeg så blod, ødeleggelse og ild. Menneskesønnen har sagt at mor skal stride mot sin datter og datteren stride mot sin mor. Alt dette står for døren og vil følge Guds hellige fra by til by. Satan vil rase, og djevelens ånd er nu brakt i harnisk." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 120.)

Senere sa han: "Jeg profeterer i Herrens, Israels Guds navn at denne generasjon kan vente seg fortvilelse, vrede og trengsler, og at Guds ånd vil bli trukket tilbake fra jorden før de vil bli hjemsøkt med fullstendig utslettelse. Denne generasjon er like fordervet som den generasjon av jøder som korsfestet Kristus, og hvis han hadde vært her i dag og hadde forkynt den samme lære som han gjorde den gang, ville de ha slått ham i hjel." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 248–249.)

Joseph Smith – Matteus 1:31. "Dette rikets evangelium skal forkynnes i hele verden ... og så skal enden komme"

Profeten Joseph Smith har profetert følgende om misjonærarbeidet: "Våre misjonærer drar ut til mange forskjellige nasjoner og ... sannhetens banner er blitt løftet, ingen vanhellig hånd kan hindre dette verk i å rulle fremover. Forfølgelser kan rase, pøbelen kan slå seg sammen, hærstyrker gå i stilling og bakvaskelser vanære, men Guds sannhet vil gå fremad, djervt, edelt og uavhengig inntil den har gjennomsyret alle kontinenter, gjestet alle himmelstrøk, feiet over ethvert land og runget i ethvert øre inntil Guds hensikter er fullført og den store Jehova skal si at arbeidet er gjort." (*History of the Church*, 4:540, se også *Lys over Norge*, april 1991, s. 8.)

President Ezra Taft Benson, som den gang var president for De tolv apostlers quorum, forklarte at når evangeliet bringes til hele jorden, kan vi vite at enden er nær: "Dette oppdrag om å bringe evangeliet ut til hver nasjon, slekt, tunge og folk, er et av tegnene hvorved de som tror, vil anerkjenne at Frelserens komme til jorden er nær" (se *Lys over Norge*, okt. 1984, s. 82). Eldste James E. Talmage har skrevet: "Når dette vitnesbyrd blant nasjonene har nådd frem til alle, 'da skal enden komme' og nasjonene 'skal se Menneskesønnen komme i himmelens skyer, med kraft og stor herlighet'" (*Jesus Kristus*, s. 566).

Joseph Smith – Matteus 1:36. "Da skal alle jordens slekter sørge"

Eldste Bruce R. McConkie har sagt: "Når vår Herre vender tilbake, skal det – blant de ugudelige – være en slik jammer og sorg som man aldri før har opplevd maken til på jorden, for sommeren vil være over, innhøstningen er forbi, og deres sjeler er ikke frelst." (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3:439.)

Joseph Smith – Matteus 1:36. "De skal se Menneskesønnen komme"

Dette er den store begivenhet som vil bety slutten på de siste dager. Kristus vil komme for å opprette sitt jordiske rike over hele jorden i ett tusen år (se Trosartiklene 1:10). "Så stor skal herligheten ved hans nærvær være, at solen skal skjule sitt ansikt i skam" (L&p 133:49). "Herrens nærvær skal være som den luende ild som brenner, og som ilden som får vannet til å koke" (v. 41). "Grunnstoffene skal smelte med gloende hete" (L&p 101:25) og "fjellene [skal] smelte ved [Kristi] nærvær" (L&p 133:44).

På dette tidspunkt skal de rettferdige hellige bli "levendegjort" og slutte seg til dem "som har sovet i sine graver", som også vil bli tatt opp for å møte Kristus "i himmelens skyer" (se L&p 88:96–98). Kristus vil komme til jorden "på samme måte dere så ham fare opp til himmelen" (Apostlenes gjerninger 1:11). Når Kristus kommer, vil en periode på tusen år med fred, harmoni og rettferdighet begynne. Satan vil ikke ha noen "makt over folkets hjerter, for de lever rettferdig, og Israels Hellige regjerer" (1. Nephi 22:26).

Joseph Smith – Matteus 1:37. Å skatte Guds ord

President Joseph Fielding Smith har sagt: "Å bevare hans ord er noe langt mer enn bare å lese det. For å bevare det og skatte det høyt, må man ikke bare lese og studere, men i ydmykhet og lydighet forsøke å etterleve de bud som er gitt og derved få den inspirasjon som Den hellige ånd gir" (*Frelsende læresetninger*, 1:263).

JOSEPH SMITH – MATTEUS 1:38–55

JESUS KRISTUS LÆRTE OSS Å VÆRE FORBEREDT TIL HANS ANNET KOMME

Joseph Smith – Matteus 1:38. Lignelsen om fikentreet

I Midtøsten er fikener er et viktig næringsmiddel. Når fikentreet ikke bærer frukt, er det en nasjonal katastrofe, mens det er tegn på fred og guddommelig gunst at treet er produktivt. Fikentreet er et av de første trærne som bærer frukten, den kommer før bladene. Derfor kan man forvente at et tre med bladverk også har frukt. Når bladene kommer, viser dette at sommeren er nær. Fikentreet skiller seg fra de fleste andre frukttrær ved at frukten er grønn og lite iøynefallende, skjult blant bladene inntil den nesten er moden. (Se *Bible Dictionary*, "fig tree", s. 674.)

Joseph Smith – Matteus 1:40. "Ingen vet"

Om Frelserens komme har profeten Joseph Smith sagt: "Jesus Kristus åpenbarte aldri for noe menneske når han ville komme. Gå og les Skriften, og dere vil ikke finne noe som angir det nøyaktige tidspunkt for hans komme, alle som sier den slags er falske lærere." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 258, se også L&p 49:7.)

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet:

"Tidspunktet for Kristi annet komme er like fast og bestemt som timen for hans fødsel. Det vil ikke variere så mye som et eneste sekund fra den guddommelige bestemmelse. Han vil komme til fastsatt tid. Tusenårsriket vil ikke bli innledet for tidlig fordi menneskene blir rettferdige, og det vil heller ikke bli utsatt fordi misgjerninger florerer…

…[Jesus Kristus] kjenner det fastsatte tidspunkt, og det gjør også hans Fader." (*The Millennial Messiah*, s, 26–27.)

Av og til sirkulerer det skrifter blant Kirkens medlemmer som angir nøyaktig eller spekulerer over tidspunktet for det annet komme. President Harold B. Lee advarte Kirkens medlemmer mot slike skrifter. Etter å ha nevnt flere vers i Skriften som lærer oss om tegnene på Kristi annet komme, sa president Lee: "Disse [skriftstedene] er noen av de skrifter dere skulle konsentrere dere om fremfor kommentarer som kommer fra kilder som kanskje ikke er de aller mest pålitelige og hvis motiver det kan være grunn til å tvile på." (I *Conference Report*, okt. 1972, eller *Ensign*, jan 1973, s. 106.)

Joseph Smith – Matteus 1:41–43. "Som det var i Noahs dager"

Om de siste dager har eldste Neal A. Maxwell, et medlem av De tolv apostlers quorum, skrevet: "Som det var i

Noahs dager, vil folk også være opptatt av verdens gleder og bekymringer (se Matteus 24:37). Ironisk nok vil de fleste derfor ikke ense de tegn Gud har gitt om Jesu strålende annet komme" (*Sermons Not Spoken* [1985], 62). Han sa også: "Det er ingen tilfeldighet at Skriften har bevart for oss visse viktige sider ved den tiden Noah levde på. Vi leser at dette var en tid som var 'fylt med vold' (1. Mosebok 6:11), og med en stor fordervelse. Tilsynelatende var det også en tid med selvgodhet, en tilstand Jesus henledet oppmerksomheten på (Matteus 24:36–41). Jesus sa at disse tilstandene ville komme tilbake i de siste dager. Folk på Noahs tid var helt ufølsomme for virkelige farer. Det kan vi i vår tid også bli. Noah og de som var sammen med ham, måtte gi slipp på sin verden eller forgå sammen med den!" (*Wherefore, Ye Must Press Forward*, 13.)

Joseph Smith – Matteus 1:44–45. "Den ene skal bli tatt med, og den andre bli tilbake"

Om lignelsene i Joseph Smith – Matteus 1:44–45 har president Heber C. Kimball, som var rådgiver i Det første presidentskap, sagt: "Guds tjenere er i en betydning engler som er sendt ut for å samle Israels hus fra jordens fire hjørner, og eldstene i denne kirken har gjennom sitt arbeid delvis oppfylt det Frelseren sa når de har funnet to som arbeider på marken, den ene mottar evangeliet og blir samlet inn, mens den andre blir tilbake, to arbeider i en fabrikk, den ene blir tatt med, mens den andre blir tilbake, to ligger i en seng, den ene blir tatt med, og den andre blir igjen. Men uten tvil vil det som her er sagt, også til fulle bli oppfylt i forbindelse med Frelserens annet komme." (*Journal of Discourses*, 10:103.)

Joseph Smith – Matteus 1:46–47. Som en tyv om natten

Eldste Bruce R. McConkie har gitt oss større forståelse av hva dette skriftstedet betyr, når han sier: "De som skatter hans ord, vil ikke bli bedratt når det gjelder tidspunktet for denne strålende dag, og heller ikke når det gjelder de begivenheter som skal gå forut og er forbundet med den. (Joseph Smith – Matteus 1:37.) De rettferdige vil være i stand til å lese tidenes tegn. For dem som befinner seg i mørke, vil han komme plutselig, uventet 'som en tyv om natten', men for 'lysets barn' som 'ikke hører natten eller mørket til', som Paulus uttrykte det, vil denne dagen ikke overraske dem 'som en tyv.' De vil gjenkjenne tegnene like sikkert som en kvinne i fødselsveer vet omtrent når hennes barn vil bli født (1. Tessalonikerbrev 5:11–6)." (*Mormon Doctrine*, 688.)

Joseph Smith – Matteus 1:48. "Derfor, vær dere også rede"

Om behovet for å være forberedt til det annet komme, men uten å være redd for det, sa Det første presidentskap i et julebudskap i 1927: "For hvert år som går, kommer vi nærmere den dagen da Herren vil komme i makt og herlighet. Riktignok kjenner intet menneske timen og dagen da denne store begivenhet skal finne sted, men alle tegn som er lovet, viser at den ikke er langt borte. I mellomtiden er de hellige forpliktet til å våke, arbeide og be, være tapre i sannheten og gjøre mange gode gjerninger. Til tross for engstelse og misnøye i mange deler av verden, mistenksomhet og sjalusi blant nasjonene, den stigende bølge av lovløshet og kriminalitet og en ødeleggelse som later til å bli stadig mer utbredt ... vil de som fortsetter å stå på hellige steder, gjennom det hele kunne se Den allmektiges hånd som fullbyrder sine hensikter og gjennomfører sin vilje. Det som – betraktet med det naturlige øye – fortoner seg som illevarslende og forferdelig, skaper ingen engstelse hos dem som har tro på at uansett hva som skjer, er det Gud Herren den allmektige som regjerer." (I Clark: *Messages of the First Presidency*, 5:256.)

Joseph Smith – Matteus 1:49–54. En lignelse om Herren og hans tjenere

I Joseph Smith – Matteus 1:49 stilte Herren et skarpt spørsmål: "Hvem er da en trofast og klok tjener...?" Det er omtrent det samme spørsmål som ble stilt i Salmenes bok 24:3: "Hvem skal stige opp på Herrens berg, hvem skal stå på hans hellige sted?" og i Malaki 3:2: "Men hvem kan utholde den dagen han kommer? Hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er som smelter-ild og som vasker-lut." Dette er spørsmål vi alle skulle stille oss selv.

Man kan alltid finne trofaste og kloke tjenere som gjør det de er blitt befalt å gjøre, som f.eks. å gi "mat i rette tid" til de husstander de er satt "over". Slike tjenere vil få ansvar over alt det deres Mester eier. Den onde tjener vil unnskylde seg og si at han skal gjøre det han er blitt befalt å gjøre, senere, og i stedet for å gi mat til sin husstand slik han skulle, vil han begynne å misbruke sine medtjenere og gi føde til seg selv sammen med andre drukkenbolter. Og Herren vil komme til den onde tjener på et tidspunkt han minst venter og er minst forberedt. Den onde tjener vil ikke bli satt til å herske, men vil hugget i stykker og få sin del sammen med hyklerne.

Joseph Smith – Matteus 1:55. "Jordens ende"

Verdens ende er ugudelighetens ende. Men jordens ende vil finne sted når denne jord blir forvandlet til et celestialt rike. President Brigham Young sa: "Når Frelseren har fullført arbeidet, når de trofaste hellige har forkynt evangeliet til den siste av de ånder som har levd her og som det er planlagt skal komme til denne jord, når de tusen år med hvile skal komme og tusener på tusener av templer skal være bygget og Herrens tjenere og tjenerinner har gått inn i dem og har forrettet for seg selv og for sine døde venner bakover til Adams dager, når den siste av åndene i varetekt som vil motta evangeliet har mottatt det, når Frelseren kommer og mottar sin brud som er rede og alle som kan bli frelst, er

blitt frelst i Guds forskjellige riker – celestiale, terrestriale og telestiale – i henhold til deres forskjellige evner og muligheter, når synd og misgjerninger er drevet bort fra jorden og de ånder som nå beveger seg i denne atmosfære er drevet bort til det sted som er beredt for dem, og når jorden er helliggjort fra virkningene av fallet og er døpt, lutret og renset med ild og vender tilbake til sin paradisiske tilstand og er blitt som et glasshav, en Urim og Tummim, når alt dette er gjort og Frelseren har presentert jorden for sin Fader og den er plassert i en gruppe av celestiale riker og Sønnen og alle hans trofaste brødre og søstre har mottatt sin velkomsthilsen – 'Gå inn til din herres glede' og Frelseren er kronet – da, og ikke før – vil de hellige motta sin evigvarende arv." (I *Journal of Discourses*, 17:117.)

JOSEPH SMITH – HISTORIE

Innhold:

- *Joseph Smiths forberedelse*
- *Det første syn, Faderen og Sønnen viser seg*
- *Moroni viser seg for Joseph Smith*
- *Joseph Smith mottar, beskytter og oversetter gullplatene*
- *Gjengivelsen av Det aronske prestedømme*

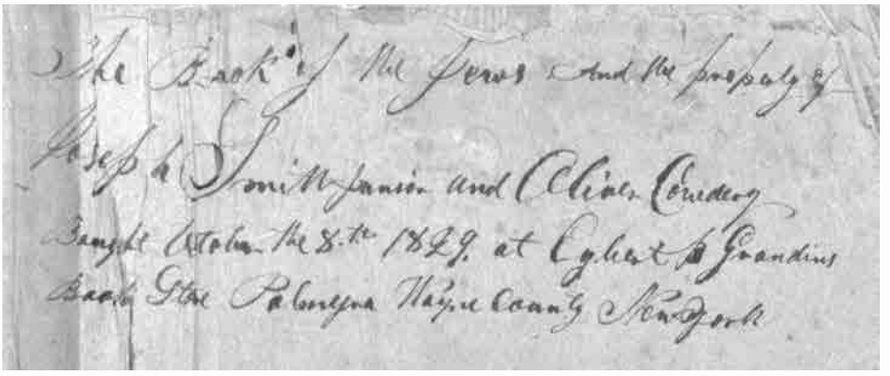

Hva er Joseph Smith – Historie?

Joseph Smith – Historie forteller hva profeten opplevde fra hans første leveår og frem til mai 1829. Eldste Franklin D. Richards, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, skrev et sammendrag av en mye lengere historie som profeten Joseph Smith påbegynte i 1838. Dette utdraget ble først utgitt i England i 1851 som en del av det første heftet som inneholdt Den kostelige perle (se innledningen foran i Den kostelige perle).

Joseph Smith – Historie inneholder en beretning om det første syn, Mormons boks fremkomst og gjengivelsen av Det aronske og melkisedekske prestedømme. Utdraget er hentet fra de første fem kapitlene i det som til slutt ble *History of the Church*, en samling på syv bind (se 1:1–44). Joseph Smith – Historie ble hellig skrift i 1880 da Den kostelige perle ble offisielt anerkjent som et av Kirkens standardverker.

Hvem skrev Joseph Smith – Historie?

Den beretning vi finner i Den kostelige perle, var ikke det første forsøk som ble gjort på å skrive ned det profeten opplevde i sin tidligste tid. I april 1830 mottok han en åpenbaring fra Herren der Kirken ble pålagt å føre en opptegnelse eller en historie (se L&p 21:1). Imidlertid ble dette arbeidet hindret av søksmål, fengslinger, fattigdom og pøbler. Oliver Cowdery "var Kirkens opptegnelsesfører fra april 1830 til mars 1831, og igjen fra september 1835 til 1837. Han skrev en historie om Kirken som dekket tidsrommet fra 'den tid da platene ble funnet og frem til 12. juni 1831'." (Dean C. Jessee: "The Writing of Joseph Smith's History", *Brigham Young University Studies*, sommeren 1971, 442.) I mars 1831 ble John Whitmer utpekt til å "skrive og føre en regelmessig historie, og assistere deg, min tjener Joseph, med å skrive alt som skal bli gitt deg" (L&p 47:1). Den korte historien John Whitmer skrev, var borte i mange år, men er nå tilgjengelig. Oliver Cowdery skrev også åtte brev om Joseph Smiths første syner som ble utgitt i *Latter Day Saints' Messenger and Advocate* i 1834–35.

Joseph Smith begynte å arbeide på en historie mellom juli og november 1832. Den begynte med ordene "En historie om Joseph Smith juniors liv, en beretning om hans strålende opplevelser og om alle de mektige gjerninger som han gjør i Jesu Kristi navn, den levende Guds Sønn som han bærer vitnesbyrd om, og også en beretning om hvordan Kristi kirke vokste frem" (Dean C. Jessee: "The Early Accounts of Joseph Smith's First Vision", *Brigham Young University Studies*, våren 1969, 278.)

I tiden mellom 1834 og 1836 begynte forskjellige sekretærer og historikere på ytterligere tre historiske beretninger. I de vanskelige årene 1837 og 1838 arbeidet Joseph Smith og Det første presidentskap på Kirkens historie og gjennomgikk av og til en leksjon i grammatikk før de begynte å skrive. Men i juni 1839 tok profeten endelig fatt på arbeidet igjen. Materiale fra tidligere arbeider ble tatt inn i en ny historie som til slutt ble utgitt i *Times and Seasons* fra og med 1. mars 1842. I 1851 utga eldste Franklin D. Richards utdrag fra historien av 1842, og den kalles nå Joseph Smith – Historie.

Noen grunnleggende budskap i Joseph Smith – Historie

- *Vår himmelske Fader er en realitet, og Jesus Kristus er verdens Frelser.* Joseph Smith forlot den hellige lund med personlig kunnskap om at vår himmelske Fader og Jesus Kristus virkelig lever. Han visste at Jesus er Guds Sønn, at hans synder var tilgitt på grunn av Kristi barmhjertighet og nåde, at vår himmelske Fader fant behag i sin Sønn, Frelseren, og at han skulle lytte til og være lydig mot det Frelseren sa.
- *Det fant sted et frafall fra den sanne kirke, som var blitt borte fra jorden.* Joseph fikk beskjed om ikke å slutte seg til noen av kirkene, "for de var alle på avveie" (Joseph Smith – Historie 1:19). Slike uttalelser gjør det helt klart at det evangelium og den kirke som ble opprettet av Frelseren under hans jordiske virke, var gått tapt, og at "ingen av dem var anerkjent av Gud som hans kirke og rike" (*History of the Church*, 4:536).
- *Joseph Smith var en Guds profet.* Joseph skrev at engelen Moroni fortalte ham at "Gud hadde et verk jeg skulle utføre" (Joseph Smith – Historie 1:33). Hver eneste begivenhet i evangeliets gjengivelse gjennom profeten Joseph Smith forteller det faktum at Gud har talt igjen til mennesket gjennom en profet.
- *Mormons bok er Guds ord.* De begivenheter som omgir fremkosten av Mormons bok, vitner om dens guddommelighet, og dens budskap vitner ikke bare om Kristus, men er en katalysator for større åpenbaring fra Gud og for å samle det adspredte Israel i Guds kirke og rike.
- *Jesu Kristi Kirke er blitt gjenopprettet på jorden i de siste dager.* Joseph ble lovet at evangeliets fylde skulle bli gjort kjent gjennom ham (se *History of the Church*, 4:536). Oversettelsen av Mormons bok og gjengivelsen av prestedømmet la grunnvollen for gjenopprettelsen av Guds kirke og rike på jorden.

JOSEPH SMITH – HISTORIE 1:1–10
EN UVANLIG VEKKELSE

Viktige tidspunkter

23. desember 1805	Joseph Smith jr. ble født i Sharon kommune, Windsor county, Vermont.
1816	Familien Smith flyttet fra Norwich, Vermont, til Palmyra, New York (like ved stedet der platene til Mormons bok ble gravd ned).
1820	En usedvanlig sterk religiøs vekkelse førte til at den unge Joseph undret seg over hvilken kirke han skulle slutte seg til.

Joseph Smith – Historie 1:1. Hvilke "rykter ...[var satt i omløp] av ondsinnede og beregnende mennesker"?

"Helt fra første stund hadde Kirken et upopulært omdømme som ble stimulert av apostater og førte til at negative historier og artikler sirkulerte i pressen. Folk fant mange grunner til å falle fra. Eksempelvis forlot Norman Brown Kirken fordi hesten hans døde på turen til Sion. Joseph Wakefield trakk seg tilbake etter at han så Joseph Smith leke med barna da han kom ned fra værelset hvor han oversatte. Simonds Ryder fornektet Josephs inspirasjon da Ryders navn ikke ble stavet riktig i det oppdrag

han fikk om å forkynne. Andre forlot Kirken fordi de kom i økonomiske vanskeligheter.

Ezra Booth, en tidligere metodistprest, var en innflytelsesrik apostat i denne perioden [tidlig i 1830-årene]...

...Han utga ni brev i *Ohio Star* [en avis] i Ravenna fra 13. oktober til 8. desember 1831, hvor han redegjorde i detalj for de innvendinger han hadde mot Kirken.

Disse brevene ... ble senere en stor del av den første boken som angrep Kirken ... og som ble utgitt i 1834." (*Kirkens historie i tidenes fylde* [Religion 341–43, elevhefte, 2. utg., 2000], kap. 10.)

Mange medlemmer av Kirken falt fra etter en periode med økonomiske vanskeligheter i 1837. I Kirtland var det alminnelig å baksnakke profeten Joseph Smith, spesielt når han var borte i forretninger eller ute på misjon. Enkelte menn som hadde tillitsverv i Kirken, forkastet ham som leder og erklærte at han ikke lenger var en sann profet. "Som følge av dette frafallet ble femti av Kirkens ledende medlemmer utelukket under ledelse av Joseph Smith, men problemene fortsatte bare å vokse. Flere apostater plaget trofaste medlemmer med søksmål og truet dem med tap av eiendom. Kirkens motstandere gjorde sin del ved å boikotte, utstøte og nekte arbeid til dem som var trofaste mot Kirken og profeten" (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 177.)

Etter å ha slått seg ned med sin familie i Far West, Missouri, satte Joseph "med hjelp av Sidney Rigdon ... i gang med det ambisiøse prosjektet å skrive Kirkens historie fra begynnelsen av ... Joseph Smiths historie og de tidlige hendelser i forbindelse med gjenopprettelsen som vi nå har den i Den kostelige perle, er et produkt av dette prosjektet som ble påbegynt i april 1838." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 187.)

Joseph Smith – Historie 1:3. Hvordan var Joseph Smiths første leveår?

"Joseph Smith vokste opp på familiens gård og var nesten utelukkende under sin families innflytelse ... I barne- og ungdomsårene begynte Joseph Smith å tilegne seg og tilkjennegi egenskaper som skulle hjelpe ham å oppfylle sin forutbeskikkede misjon.

...Han utviklet sterke familiebånd, lærte å arbeide hardt, tenke selvstendig, tjene andre og elske frihet." (*Kirkens historie i tidenes fylde* 15,).

Hans foreldre, Lucy Mack og Joseph Smith sen., giftet seg 24. januar 1796 og slo seg ned på en familiegård i Tunbridge, Vermont. Joseph og Lucy leide en gård av Lucys far, Solomon Mack, sommeren 1805, og Joseph underviste også i skolen om vinteren. Det var der deres femte barn, Joseph Smith jr., ble født 23. desember 1805. Lucy og Joseph underviste sine barn i religiøse leveregler, og spesielt Lucy oppfordret barna til å studere Bibelen. Joseph sen. var skeptisk til de tradisjonelle trossamfunnene, men hadde alltid en sterk tro på Gud.

Joseph Smith sen.

Lucy Mack Smith

I Joseph Smiths første leveår flyttet hans familie ofte, i forsøk på å finne fruktbar jord eller en annen måte å tjene til livets opphold på ... I 1811 flyttet familien Smith til det lille samfunnet West Lebanon i New Hampshire...

Etter å ha hatt tyfus, ble den syv år gamle Joseph frisk igjen etter to uker, men det tilstøtte komplikasjoner som til slutt gjorde det nødvendig å foreta fire kirurgiske inngrep. Den alvorligste komplikasjonen førte til en opphovning og infeksjon av skinnebenet på venstre ben. "Joseph utholdt operasjonen av benet for å fjerne betennelsen, uten å være bundet og uten å drikke konjakk for å sløve sansene." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 21–23.)

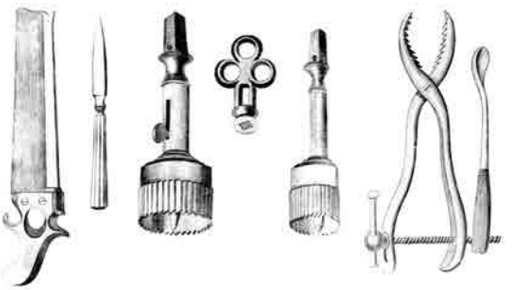

Kirurgiske instrumenter fra Joseph Smiths tid

I 1816 reiste Joseph sen. til Palmyra, New York, for å undersøke nyheten om at det der fantes god jord til lave priser. Joseph jr., som den gang var en ti år gammel gutt, husket at selv om han ikke var helt bra igjen etter operasjonen i benet, lot kusken som skulle hjelpe familien Smith på reisen, ham gå i sneen over 60 km. om dagen i flere dager, og i denne tiden ble han veldig utmattet og hadde store smerter.

Joseph Smith sen., som var far til en familie på ti – elleve i 1821 – arbeidet hardt for å tjene til livets opphold. Etter to år i Palmyra hadde han nok penger til å betale første avdrag på et skogbevokst område på 400 da. i nærheten av Farmington. Det første året ryddet han og hans sønner 120 da. med grov tømmerskog, opparbeidet jorden til dyrking og sådde hvete... Den unge Joseph kunne senere fortelle at 'det krevde full innsats fra alle som greide å bidra med noe til familiens underhold' ["History of Joseph Smith by Himself"]...

På denne tiden hadde Joseph små muligheter til å gå på skolen. Han sa dette skyldtes de 'trange kår' han vokste opp i. 'Vi fikk ikke anledning til skolegang. Det er tilstrekkelig å si at jeg bare fikk lære å lese og skrive og de grunnleggende regler for aritmetikk, det var alt jeg fikk av boklig lærdom.' ["History of Joseph Smith by Himself" 1]," (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 29–30.)

Joseph Smith – Historie 1:4. Joseph Smiths familie

Eldste Carlos E. Asay, som var et medlem av De syttis presidentskap, sa at profeten Joseph Smith "vokste opp i en gudfryktig familie – en familie som tørstet etter rettferdighet og som hadde en enkel, men dyp tro på Herren. Hjemmet var hans skole, hans lærere var kjærlige foreldre, og hans lærebok var Bibelen." (Se *Lys over Norge*, juli 1990 s. 56.)

President Brigham Young sa Herren hadde våket over Joseph Smiths forfedre i mange generasjoner: "Det ble bestemt i de evige rådsforsamlinger lenge før jordens grunnvoll ble lagt, at han, Joseph Smith, skulle være mannen som i denne verdens siste evangelieutdeling skulle bringe Guds ord til folket og motta fylden av Guds Sønns prestedømmes nøkler og krefter. Herren hadde sine øyne på ham, på hans far og farfar, og på deres forfedre helt tilbake til Abraham, og fra Abraham til vannflommen, fra vannflommen til Enok, og fra Enok til Adam. Han har holdt øye med denne familien og dette slektsblod mens det har vært i omløp fra dets opprinnelse til denne mannen ble født." (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young*, s. 96, se også 2. Nephi 3:7–15.)

Joseph Smith – Historie 1:5–10. Hva var det som foregikk i Palmyra, New York, like før det første syn?

"Etter hvert som stadig flere amerikanere krysset fjellene Catskill og Adirondack for å slå seg ned i Finger Lakes-området i den vestlige del av delstaten New York, ble det til at de mistet kontakten med etablerte kirkesamfunn på sine tidligere hjemsteder. Disse nybyggerne som ikke tilhørte noen kirke, bekymret religiøse ledere i de større trossamfunnene, hovedsakelig baptister, metodister og presbyterianere, som innledet misjonsvirksomhet blant sine uheldigstilte brødre ute i Vesten.

Særlig var metodistene og baptistene iherdige når det gjaldt å bringe religion til folk som ikke kunne nyttiggjøre seg religionens goder. Metodistene benyttet seg av såkalte "kretsryttere". Dette var omreisende prester som red på hesteryggen fra by til by innenfor et bestemt område og ivaretok folks religiøse behov. Baptistene brukte systemet med forkynnelse på gårdene. Det gikk ut på at en lokal mann tjente til livets opphold som gårdbruker, men på sabbaten sto han på prekestolen et sted i nærheten.

Dette arbeidet fikk drahjelp av begeistringen som fulgte den andre store vekkelsen som da feide over De forente stater. Nesten alle kirkesamfunn i delstaten New York deltok i vekkelsen. Dette var religiøse sammenkomster som tok sikte på å vekke dem som var religiøst inaktive.

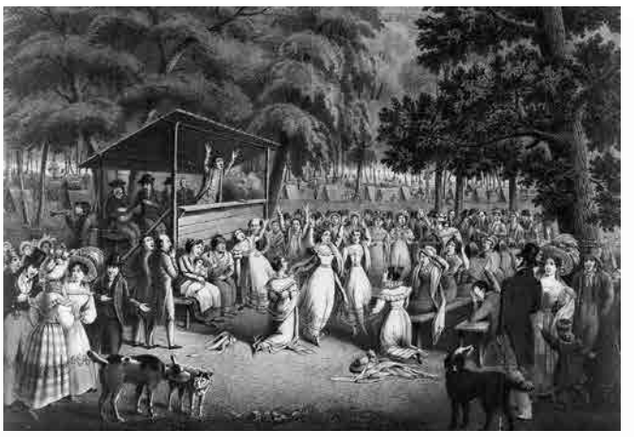

Vekkelsene foregikk ofte som leirmøter som ble avholdt i utkanten av et skogholt eller på en liten lysning i skogen. Deltakerne reiste ofte mange kilometer på støvete veier med dype hjulspor for å slå opp teltene eller parkere vognene sine like utenfor leiren. Leirmøtene varte ofte i flere dager, og enkelte møter kunne vare nesten hele dagen og til langt på natt. Prestene skiftet på å tale, men det var slett ikke uvanlig at to eller tre prester formante sine tilhørere samtidig. Så brennende og entusiastisk var den religiøse nidkjærhet i den vestlige del av delstaten New York tidlig på 1800-tallet at området etter hvert ble kalt "det avsvidde distrikt". Fordi evangeliets ild i overført betydning hadde satt Finger Lakes-området i brann, er det ikke overraskende at den unge Joseph Smith og hans familie ble revet med av denne gløden. (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 30)

JOSEPH SMITH – HISTORIE 1:11–20
DET FØRSTE SYN

Viktige tidspunkter

Tidlig om våren i 1820	så den fjorten år gamle Joseph Smith Faderen og Sønnen i et skogholt i nærheten av familiens bolig.
Tidlig om våren i 1820	fortalte Joseph Smith sin familie om det syn han hadde sett, og de trodde ham.

Joseph Smith – Historie 1:11–13. Hvorfor gikk Joseph ut i skogen i nærheten av sitt hjemsted?

Midt i den ordkrig og de følelser som omga gutten Joseph, følte han seg tiltrukket av Skriften. Om og om igjen tenkte han på det som sto i Jakobs brev 1:5, og for første gang i sitt liv bestemte han seg for å be høyt om saken. Etter mange måneder med mental og åndelig kamp visste han til slutt hva han måtte gjøre. En eller annen gang tidlig på vårparten i året 1820 gikk han til et kjent sted ute i skogen i nærheten av sitt hjemsted for å gjøre et forsøk. Joseph fortalte en redaktør av *New York Spectator:* "Jeg gikk med

en gang ut i skogen der hvor min far hadde holdt på å rydde, og gikk bort til den stubben hvor jeg hadde satt fra meg øksen etter arbeidsdagens slutt, og jeg knelte ned og ba." (I Allen, *Improvement Era*, april 1970, 13.)

Josephs "måneder med kvaler hadde ført til at han helt opplagt var blitt åndelig moden, og han hadde minst tre alvorlige spørsmål i tankene: (1) Han var bekymret for sin egen frelse og søkte tilgivelse for sine synder, (2) han var opptatt av menneskehetens velferd i sin alminnelighet, for han sa: 'Jeg følte sorg for mine egne synder og for verdens synder', (3) han ønsket å få vite hvilket, om noe, av datidens kirkesamfunn var riktig og hvilket han skulle slutte seg til." (Allen, *Improvement Era*, april 1970, 9.)

Joseph Smith – Historie 1:15–16. Mørkets makter

I en omtale av Joseph Smiths erfaring med Satan sa eldste Spencer W. Kimball, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum: "Mørkets makter kom før lyset. Da [Joseph Smith] knelte ned alene i den fredelige skogen, resulterte hans oppriktige bønn i en stor kamp som truet med å tilintetgjøre ham. I mange århundrer hadde Lucifer hatt uinnskrenket herredømme og bundet menneskenes tanker. Han kunne ikke risikere å miste sitt sataniske grep. Det ville være en trussel mot hans ubegrensede herredømme. (*Conference Report*, april 1964, 98.)

Joseph Smith – Historie 1:16–17. En lysstøtte

Eldste Orson Pratt skrev at den lysstøtten Joseph så, steg langsomt ned og ble stadig sterkere slik at "da den nådde tretoppene, lå hele området et stykke omkring badet i et strålende lys. Han ventet at blad og grener på trærne ville bli fortært så snart lyset kom i kontakt med dem... Det fortsatte å stige langsomt ned inntil det hvilte på jorden og han var innhyllet i det.

...Da det først hvilte på ham, fremkalte det en spesiell følelse i hele hans kropp, og øyeblikkelig ble hans tanker ledet bort fra de naturlige ting han var omgitt av, og han ble helt oppslukt i et himmelsk syn." (i Allen *Improvement Era*, april 1970, 10.)

Joseph Smith – Historie 1:17. Faderen presenterte Sønnen

Faderen presenterte Sønnen, som deretter talte til Joseph Smith. Eldste James E. Talmage, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet: "En generell betraktning av bevis i Skriften leder oss til den konklusjon at Gud, den evige Fader, har manifestert (åpenbart) seg for jordiske profeter eller åpenbarere ved svært få anledninger, og da hovedsakelig for å vitne om sin Sønn, Jesu Kristi guddommelige myndighet." (*Jesus Kristus*, 28, se også Matteus 3:17, 17:5, 3. Nephi 11:7.)

Joseph Smith – Historie 1:18 19. "Slutt deg ikke til noen av dem"

I en omtale av Herrens uttalelse om andre kirkesamfunn i Joseph Smith – Historie 1:19, har eldste Boyd K. Packer, som er et medlem av De tolv apostlers quorum, forklart: "Men dette betyr ikke at alle kirkesamfunnene ikke har noen sannhet. De har noe sannhet – noen av dem veldig mye. De har gudfryktighets skinn. Ofte er presteskapet og deres tilhengere veldig pliktoppfyllende, og mange av dem praktiserer de kristne dyder bemerkelsesverdig bra. Likevel er de ufullstendige." (*Conference Report*, okt. 1971, 8, eller *Ensign*, desember 1971, 40.)

Joseph Smith – Historie 1:20. "Mange andre ting"

President Ezra Taft Benson sa at "Joseph åpenbarte aldri på noe tidspunkt alt han fikk vite i det første syn" (*Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], 112). Men Joseph Smith lærer oss at under det første syn fortalte Frelseren ham at "evangeliets fylde på et senere tidspunkt ville bli gjort kjent for meg" (*History of the Church*, 4:536). I tillegg fikk han vite "mange andre ting" som han ikke kunne skrive, og i beretningen fra 1835 sa han at han i sitt syn så mange engler.

JOSEPH SMITH – HISTORIE 1:21–26

JOSEPH SMITH BEGYNNER Å BLI FORFULGT

Viktige tidspunkter

Tidlig på vårparten i 1820	fortalte Joseph andre, foruten sin egen familie, om sitt syn, men mange trodde ham ikke.
1820–23	Bitter forfølgelse fra "religionsforkynnere" og naboer bragte Joseph stor sorg.

Joseph Smith – Historie 1:21–24. Bitter forfølgelse

Joseph fortalte historien om sitt første syn til sin familie. Hans bror William forteller: "Vi hadde alle ubetinget tillit til det han sa. Han var en sannferdig gutt. Far og mor trodde ham, så hvorfor skulle ikke barna gjøre det?" (*Deseret Evening News*, 20. jan 1894, 11, se også *Kirkens historie i tidenes fylde*, 34.)

Fordi denne fjorten år gamle gutten hadde svært ømme følelser, er det liten grunn til å undre seg over at han ikke hadde lyst til å fortelle sine venner og bekjente utenfor familien hva han hadde opplevd. Man kan forstå hvor skuffet han ble, slik eldstene Orson Pratt og Orson Hyde har fortalt, da han "ikke kunne finne noen som ville tro på det himmelske syn" (i Allen, *Improvement Era*, april 1970, 11). William Smith har senere fortalt: "Vi hadde ingen anelse om at vi var dårlige mennesker før Joseph fortalte om sitt syn. Inntil da var vi blitt regnet som respektable, men plutselig begynte folk å spre usannheter og historier på en forunderlig måte." (*Deseret Evening News*, 20. Januar 1894, 11, se også *Kirkens historie i tidenes fylde*, 35.)

Eldste Bruce R. McConkie, et medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet:

"Hvorfor skulle så mange religionsforkynnere gå sammen mot en ukjent ungdom uten berømmelse eller posisjon i samfunnet? Ville hele den sekteriske verden skjelve og bli oppskaket og rope på sverd hvis en annen ukjent fjorten år gammel ungdom fra en avsidesliggende landsby ute i nybrottsland hevdet at han ble besøkt av engler og at han så Herren? Da Joseph Smith sto frem og hevdet dette, var problemet at det var sant og at Lucifer visste det var sant.

...Er ikke forfølgelsen i seg selv et vitnesbyrd om at det første syn var en realitet? Og om det ikke var sant, ville da verdens kloke mennesker og de intellektuelle religionsforkynnere av i dag bruke sine talenter og midler for å bringe Joseph Smith og det verk han har etterlatt seg, i vanry? Hvilken rolle spiller det for andre hva vi tror med mindre de i sin vantro er redde for at vår lære er sann og at det vi foretar oss er godkjent av Gud?" (*A New Witness for the Articles of Faith*, s. 8–10.)

Joseph Smith – Historie 1:25–26. "Jeg hadde sett et syn"

Da profeten Samuel i Det gamle testamente var ung, "var det få syner" (1. Samuelsbok 3:1). Men etter hvert som Samuel vokste opp, "var Herren med ham ... og hele Israel ... skjønte at Samuel var betrodd å være profet for Herren" (v. 19–20). Men selv om hele Israel i fordums tid godtok Samuel som en profet, har mange mennesker på Joseph Smiths tid og i våre dager vanskeligheter med å akseptere det faktum at Gud igjen ville tale til en profet på jorden (se Amos 3:7).

Eldste Hugh B. Brown, daværende assistent for De tolv apostlers quorum, gjenga følgende samtale som han hadde med en kjent dommer før utbruddet av annen verdenskrig, og som illustrerer dette poenget:

"Jeg begynte med å spørre: 'Kan jeg gå ut fra at De er en kristen?'

'Det er jeg.'

'Jeg går ut fra De tror på Bibelen, Det gamle og det nye testamente?'

'Det gjør jeg.'

'Tror De på bønn?'

'Det gjør jeg.'

'De sier at min tro på at Gud talte til en mann i denne tidsalder er fantastisk og absurd?'

'For meg er det det.'

'Tror De at Gud noen gang har talt til noen?'

'Javisst, gjennom hele Bibelen finner vi eksempler på det.'...

'Da ... tør jeg i all oppriktighet påstå at det på Bibelens tid var vanlig at Gud talte mennesker.'

'Jeg tror jeg vil gå med på det, men det tok slutt like etter det første århundre av den kristne epoke.'

'Hvorfor tror De det tok slutt?'

'Det kan jeg ikke si'...

'La meg da få antyde noen mulige grunner til at han ikke har talt. Kanskje taler ikke Gud til menneskene lenger fordi han ikke kan. Han har mistet denne kraften.'

Til det svarte han: 'Det ville selvsagt være den reneste gudsbespottelse.'

'Hvis De ikke kan godta det, taler han kanskje ikke til menneskene mer fordi han ikke lenger elsker oss. Han er ikke lenger interessert i hvordan menneskene har det.'

'Nei', sa han, 'Gud elsker alle mennesker, og han gjør ikke forskjell på folk.'

'Javel, men hvis han kunne tale, og hvis han elsker oss, da er det eneste mulige svar etter mitt skjønn at vi ikke lenger trenger ham. Vi har hatt så rask fremgang innenfor utdannelse og vitenskap at vi ikke trenger Gud lenger.'

Til det svarte han, og stemmen hans skalv da han tenkte på krigen som var like om hjørnet: 'Mr. Brown, aldri før i verdenshistorien har det vært større behov for Guds røst enn nettopp nå. Kanskje De kan fortelle meg hvorfor han ikke taler.'

Til det svarte jeg: 'Men han taler jo virkelig, han har talt, men menneskene trenger tro for å høre ham.'" (*The Profile of a Prophet*, Brigham Young University Speeches of the Year [4. okt. 1955], 3–5.)

JOSEPH SMITH – HISTORIE 1:27–54
ENGELEN MORONI VISTE SEG FOR JOSEPH SMITH

Viktige tidspunkter

1829–23	Den unge Joseph ble stadig mer moden mens han ble forfulgt og ventet på å motta flere instruksjoner fra Herren.
21.–22. september 1823	Moroni viste seg første gang for Joseph Smith
19. november 1823	Joseph Smiths eldste bror, Alvin, døde.
1824–27	Joseph Smith foretok fire årlige besøk til høyden hvor gullplatene var oppbevart.

Joseph Smith – Historie 1:27–28. Joseph Smiths daglige gjøremål

Om Joseph Smiths liv i tiden fra det første syn og til engelen Moroni viste seg, skrev eldste Gordon B. Hinckley, daværende medlem av De tolv apostlers quorum: "Hans levemåte var ikke stort annerledes enn for vanlige bondegutter på den tiden, bortsett fra at han ofte ble kalt en drømmer og ble latterliggjort. Men han fortsatte å arbeide på sin fars gård, han arbeidet også for andre i området, og han var sammen med kamerater på sin egen alder. De som kjente ham, beskriver ham som en sterk, aktiv og munter gutt som likte bryting og annen sport." (*Sannheten gjengitt*, s. 7.)

Joseph Smith – Historie 1:28. Ungdommens svakhet

I likhet med alle mennesker, møtte Joseph jordelivets utfordringer. På grunn av sine svakheter, stilte han seg tvilende til at han personlig var verdig for Herren. Andre profeter har gitt uttrykk for lignende bekymringer for sin personlige verdighet og sine svakheter. (se f.eks. 2. Nephi 4:17–19, Moses 6:31). Eldste Neal A. Maxwell, et medlem av De tolv apostlers quorum, har forklart: "På samme måte som Gud ikke på noen måte kan se på synd og samtykke i den (L&p 1:31), *kan heller ikke vi gjøre det når vi blir mer lik ham*. De beste mennesker blir stadig mer oppmerksom på det lille av det verste som fremdeles er intakt hos dem!" (*Notwithstanding My Weakness*, 16–17.)

Joseph Smith – Historie 1:30. Hvor fant Moronis besøk sted?

I 1822 begynte Joseph å hjelpe sin eldre bror Alvin med å bygge et nytt hus av reisverk til familien. I september 1823 var to etasjer ferdige, men det manglet tak. Familien fortsatte derfor å bo i en liten tømmerstue ikke langt fra huset. Det var til denne tømmerstuen, og ikke til huset, Moroni gikk. Joseph har utvilsomt sovet i samme værelse som noen av hans brødre fordi tømmerstuen var veldig liten til en familie på ni.

Kirken har gravd frem fundamentet til tømmerstuen og har bygget en kopi av den på tomten. Kirken vedlikeholder også reisverkshuset for å hjelpe dem som besøker familien Smiths gård i våre dager å forestille seg og føle i hvilke omgivelser de begivenhetene som fant sted der, foregikk.

Joseph Smith – Historie 1:30–32. Var Moroni en ånd eller et oppstandent vesen?

Profeten Joseph Smith sa at engelen Moroni var et oppstandent vesen (se *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 87).

Joseph Smith – Historie 1:33. "Mitt navn"

Eldste Neal A. Maxwell har sagt: "Den unge Joseph ble fortalt at hans navn skulle finnes 'for godt og ondt' i hele verden (Joseph Smith – Historie 1:33). Tenk for en dristig påstand dette var hvis den ikke stammet fra en guddommelig kilde! Og likevel har de religiøse ledere som levde den gang, og som var mye mer kjent enn Joseph, blitt til fotnoter i historien, mens Joseph Smiths verk fortsetter å vokse over hele verden." (*Conference Report*, okt. 1983, 75, *Ensign*, nov. 1983, 54.)

Joseph Smith – Historie 1:34. Fylden av det evige evangelium

I Johannes åpenbaring 14:6–7 står det at en engel skulle fly under det høyeste av himmelen og ha et evig evangelium. Etter å ha sitert Johannes åpenbaring 14:6–7, forklarte N. Eldon Tanner, som var rådgiver i Det første presidentskap: "Denne åpenbaringen gikk i oppfyllelse og ble klart forstått da engelen Moroni fløy under det høyeste av himmelen og viste seg for Joseph Smith og fortalte ham hvor de platene lå som inneholdt evangeliet i dets fylde." (*Conference Report*, april 1964, 62.)

Eldste Bruce R. McConkie har forklart hva "fylden av det evige evangelium" betyr: "Ifølge det åpenbarte ord inneholder Mormons bok fylden av det evige evangelium, og det gjør også Bibelen, og likeledes både Lære og pakter og Den kostelige perle. Alle inneholder de evangeliets ord, og hver enkelt av dem er en opptegnelse om hvordan Gud har behandlet et folk som hadde evangeliets fylde, og hver enkelt er en opptegnelse med hellig skrift som

oppsummerer frelsesplanen og forklarer hva menneskene må gjøre for å oppnå fylden av belønningen i de boliger som er beredt. Selve evangeliet er Guds kraft, og gjennom det kommer frelse. Det er den kraft som frelser et menneskes sjel, og evangeliets fylde er alle de sannheter og krefter som er nødvendige for at mennesket kan oppnå en fylde av belønning i den høyeste himmel i den celestiale verden." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 399.)

Joseph Smith – Historie 1:34–35. Hva lå i stenkisten?

I stenkisten lå en bok og Urim og Tummim. Boken var skrevet på gullplater og besto av Lehis bok, Nephis små plater, Mormons plater og de forseglede plater som Joseph ble befalt ikke å oversette (se "En kort forklaring av Mormons bok", i innledningen til Mormons bok. Urim og Tummim var et guddommelig redskap som Herren hadde beredt med henblikk på oversettelsen. Den besto av to stener innfattet i sølvbuer, og de var festet til en brystplate.

Joseph Smith – Historie 1:36–41. Hvilken betydning har de bibel-versene Moroni siterte for profeten Joseph Smith?

Profeten Joseph Smith sa at Moroni siterte mange skriftsteder for ham (se Joseph Smith – Historie 1:41). Nedenfor vil du finne de profetiene fra Det gamle testamente som profeten spesielt nevnte:

Henvisning	Kommentarer av Moroni eller Joseph Smith
En del av Malaki	**Ingen**
Malaki 4:1, 5–6	**Ordlyden varierer fra den engelske kong Jakobs versjon (se v. 36)**
Jesaja 11	**Det var ved å bli oppfylt (se v. 40)**
Apostlenes gjerninger 3:22–23 (siterte Moses)	**Ordlyden i den engelske bibel (kong Jakobs versjon) stemmer helt med Moronis sitat. Den profet det henvises til er Jesus Kristus. Dagen hadde ennå ikke kommet, men ville snart komme da de som ikke ville høre Kristi røst, ville "bli avskåret fra folket" (se v. 40).**
Joel 3:1–5	**Var ennå ikke oppfylt, men ville snart bli det (se v.41).**

Joseph Smith tilføyde også at Moroni sa at "gentilenes (hedningefolkenes) fylde snart var inne" (v. 41).Vi vet ikke hvilke vers Moroni siterte fra Malaki 3, men vers 1–4 og 16–18 passer godt sammen med temaene i de andre henvisningene. Jesaja 11 er også sitert i 2. Nephi 21, og en forklaring av deler av Jesaja 11 finner vi i Lære og pakter 113:1–6. Profetien om Jesus Kristus i Apostlenes gjerninger 3:22–23 er en av de profetier i Skriften som nevnes aller hyppigst (se 5. Mosebok 18:15, Apostlenes gjerninger 7:37, 1. Nephi 10:4, 22:20, 3. Nephi 20:23, 21:11, L&p 133:63, Joseph Smith – Historie 1:40).

Herren lærte nephittene at før det annet komme ville det bli gitt et tegn i de siste dager som skulle innvarsle at Israels innsamling hadde begynt med full styrke (se 3. Nephi 21:1–7). Dette tegnet er fremkomsten av Mormons bok.

Alle skriftstedene Moroni siterte, peker mot det samme tema. Fremkomsten av Mormons bok vil sette i gang en fremdrift av begivenheter som vil lede frem mot det annet komme da de ugudelige vil bli tilintetgjort og de rettferdige vil regjere på jorden sammen med Jesus Kristus. Kort sagt fikk Joseph Smith vite at det arbeid han skulle utføre, ville hjelpe til med å innlede Kristi tusenårige regjeringstid og at Frelserens komme ville skje "snart."

Joseph Smith – Historie 1:41. Vet vi hvilke "andre skriftsteder" det er snakk om eller hvilke andre forklaringer Moroni ga?

Vi har fått vite noe mer om dette fra et brev Oliver Cowdery skrev til W.W. Phelps og som inneholder en beretning om Moronis besøk til Joseph Smith: "Selv om all frykt var forsvunnet fra hans hjerte, var han likevel meget forbauset da han hørte ham si han var et sendebud, sendt på Guds befaling, for å overlevere et spesielt budskap og vitne for ham at hans synder var ham forlatt, at hans bønner var hørt, og at det skriftsted kunne bli oppfylt hvor det står at 'det dåraktige i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe, for at intet kjød skal rose seg for Gud' [1. Korinterbrev 1:27–29]" (*Latter Day Saints'Messenger and Advocate*, feb. 1835, 79.)

I sin beretning siterte Oliver Cowdery også det Moroni siterte (av og til bare enkelt uttrykk) fra Jesaja 28:21, 29:11–14 og Johannes 10:16 (se *Messenger and Advocate*, 79–80).

Joseph Smith – Historie 1:42 49. En sammenligning av Moronis fire besøk til Joseph Smith 21. 22. september 1823

Første besøk (se Joseph Smith – Historie 1:30–43):

- Kalte Joseph Smith ved navn
- Presenterte seg for Joseph
- Fortalte Joseph at Gud hadde et verk han skulle utføre
- Fortalte Joseph at hans navn skulle finnes for godt og ondt blant alle mennesker

- Fortalte Joseph om Mormons bok
- Siterte profetier fra Det gamle og nye testamente om de siste dager
- Siterte mange andre skriftsteder
- Ga mange forklaringer av Skriften
- Advarte Joseph og sa han ikke måtte vise platene til noen andre med mindre han ble befalt, ellers ville han bli ødelagt
- Joseph så i et syn stedet hvor platene lå

Annet besøk (se v. 44–45):

- Gjentok det han hadde sagt under sitt første besøk "uten det minste avvik"
- Fortalte Joseph at store straffedommer skulle komme over jorden med store ødeleggelser forårsaket av hunger, sverd og pest

Tredje besøk (se v. 46–47):

- Gjentok alt han hadde sagt tidligere
- Tilføyde en advarsel om at Satan ville friste ham til å bruke gullplatene for å oppnå vinning
- Sa at Joseph ikke måtte ha noen andre motiver enn å forherlige Gud og bygge opp Guds rike

Fjerde besøk (v. 48–49):

- Kalte Joseph ved navn
- Gjentok alt han hadde sagt natten i forveien
- Befalte Joseph å fortelle sin far om synet og hvilke befalinger han hadde mottatt

Et viktig poeng ved å sammenligne de fire besøkene Moroni avla hos profeten Joseph Smith er gjentakelsen av instruksjonene. Dessuten later det til at Moroni har forstått hvilke tanker og følelser Joseph hadde mellom hvert besøk. Under det annet besøk tilføyde Moroni f.eks. instruksjoner om verdens ende som var nær forestående, et emne Joseph later til å ha vært meget opptatt av etter det første besøket. Deretter tilføyde Moroni en advarsel under det tredje besøket om Josephs motiver for å få tak i platene, en fristelse Joseph lett kunne ha fått etter annet besøk. Til slutt tilføyde Moroni befalingen om at Joseph skulle fortelle sin far om besøkene, en befaling Joseph kanskje syntes var upraktisk eller i hvert fall ubeleilig midt på natten.

Joseph Smith – Historie 1:49–50. Joseph fortalte det til sin far

Lucy Mack Smiths historie om denne begivenheten gir oss følgende tilleggsopplysninger: "Sendebudet som han så natten i forveien, besøkte ham igjen, og det første han sa var: 'Hvorfor fortalte du ikke din far det som jeg befalte deg å fortelle ham?' Joseph svarte: 'Jeg var redd for at min far ikke skulle tro meg.' Da ga engelen Joseph dette løfte: 'Han kommer til å tro hvert ord du sier til ham.' " (*History of Joseph Smith by His Mother*, red. Preston Nibley [1958], 79, se også *Lys over Norge*, desember. 1992, s. 10.)

Joseph Smith – Historie 1:50–53. Joseph Smiths første besøk til høyden Cumorah

"Da Joseph nærmet seg høyden Cumorah, tenkte han på hvor fattig hans familie var, og den mulighet at platene, eller oversettelsen av dem, ville bli så populær at han kunne bli så rik på jordisk gods at han kunne 'heve seg over vanlige mennesker så hans familie kunne komme seg ut av trange kår' [Oliver Cowdery i *Messenger and*

Advocate, juli 1835, 157]. Da han strakte hånden ned for å hente opp platene, fikk han et støt og ble på denne måten hindret i å ta dem ut av kisten. To ganger til forsøkte han, men ble kastet tilbake. Fortvilet ropte han ut: 'Hvorfor kan jeg ikke få tak i denne boken?' Moroni viste seg og fortalte ham at det var fordi han ikke hadde holdt befalingene, men hadde gitt etter for Satans fristelser om å hente ut platene for å bli rik i stedet for å ha øyet ene og alene vendt mot Guds ære, slik han var blitt befalt. [Cowdery i *Messenger and Advocate*, okt. 1835, 198].

"Den angrende Joseph søkte Herren ydmykt i bønn og ble fylt av Ånden. Han så et syn og 'Herrens herlighet lyste om ham og hvilte på ham' ... Han så mørkets fyrste ... Det himmelske sendebud [Moroni] sa: 'Alt dette blir vist deg, det gode og det onde, det hellige og det urene, Guds herlighet og mørkets makt, for at du heretter skal kunne kjenne de to makter og aldri bli påvirket eller overvunnet av den onde'... Du ser nå hvorfor du ikke kunne få denne opptegnelsen, at det var en streng befaling, og at hvis disse hellige ting noensinne skal oppnås, må det skje ved bønn og trofasthet mot Herrens befaling. De er ikke blitt anbrakt her for å gi vinning og rikdom og denne verdens ære, de ble forseglet ved troens bønn, og på grunn av den kunnskap de inneholder, har de ingen annen verdi for menneskenes barn enn å gi dem kunnskap' [Cowdery i *Messenger and Advocate*, oktober 1835, 198]. Moroni avsluttet med å advare Joseph om at han ikke ville bli tillatt å hente ut platene 'før han hadde lært

å holde Guds bud – *ikke bare inntil han var villig, men også i stand til å gjøre det'* [i Lucy Mack Smith: *History of Joseph Smith,* 81, uthevelse tilføyet]." (*Kirkens historie i tidenes fylde,* 40–41.)

Joseph Smith – Historie 1:54. Josephs årlige besøk til høyden

Mellom 1823, da Joseph første gang så platene, og 1827 da han fikk tillatelse til å hente dem frem fra høyden, mottok Joseph flere himmelske instruksjoner. Lucy Mack Smith sier i sin historie at i denne tiden "fortsatte Joseph å motta instruksjoner fra Herren" (*History of Joseph Smith,* 82). President John Taylor har sagt: "Da Joseph Smith ble oppreist som en Guds profet, kom Mormon, Moroni, Nephi og andre av profetene i fordums tid som tidligere hadde levd på dette kontinent, samt Peter og Johannes og andre som bodde på det asiatiske kontinent, til ham og formidlet spesielle prinsipper til ham som henhører til Guds Sønns evangelium." (I *Journal of Discourses,* 17:274.)

Joseph Smiths mor skrev også: "I de samtaler vi hadde om kveldene, kunne Joseph av og til gi oss de mest fornøyelige beretninger vi kunne tenke oss. Han kunne beskrive de fordums innbyggere på dette kontinent, deres klesdrakt, reisemåte og hvilke dyr de red på, deres byer, deres bygninger meget detaljert, deres måter å føre krig på, og dessuten deres religiøse tilbedelse. Og dette gjorde han tilsynelatende like naturlig som om han hadde tilbrakt hele sitt liv blant dem." (*History of Joseph Smith,* 83.)

JOSEPH SMITH – HISTORIE 1:55–65

JOSEPH SMITH MOTTOK GULLPLATENE

Viktige tidspunkter

Oktober 1825	Joseph traff Emma Hale mens han arbeidet for Josiah Stoal
18. januar 1827	Joseph giftet seg med Emma Hale
22. september 1827	Joseph mottok platene til Mormons bok
Februar 1828	Martin Harris besøkte Charles Anthon i New York City
7. april 1829	Joseph gjenopptok oversettelsen av platene sammen med Oliver Cowdery.

Joseph Smith – Historie 1:56. Josephs bror, Alvin Smith

"Alvin var en trofast og alvorlig ung mann, og Joseph forgudet ham. Joseph så i ham en person som var uten svik og som levde et rettskaffent liv. Alvin var også glad i Joseph, og han var meget interessert i den hellige opptegnelsen. Like før han døde, ga han Joseph følgende råd: 'Jeg vil at du skal være en kjekk gutt og gjøre alt som står i din makt for å få tak i opptegnelsene. Vær trofast når det gjelder å ta imot undervisning og følge alle befalinger som du får.' [I Lucy Mack Smith: *History of Joseph Smith,* 87]. I en åpenbaring fikk Joseph mange år senere vite at Alvin var arving til det celestiale rike (se L&p 137:1–6)." (*Kirkens historie i tidenes fylde,* 42.)

Joseph Smith – Historie 1:55–56. Skattegraving

Om Josephs skattegraving for Josiah Stoal har Josephs mor, Lucy Mack Smith, skrevet følgende i sin historie:

"En mann ved navn Josiah Stoal kom fra Chenango county i New York for å få Joseph til å hjelpe seg med å lete etter en sølvgruve. Han kom til Joseph fordi han hadde hørt at han hadde spesielle 'midler' han kunne bruke til å oppdage ting som var usynlige for det blotte øye.

Joseph forsøkte å få ham fra den meningsløse idéen, men han var urokkelig og tilbød høy lønn til dem som ville grave for ham og lete etter denne gruven, og han ba også Joseph inntrengende om å arbeide for seg. Derfor ble Joseph og flere andre med ham tilbake og begynte å grave. Etter å ha arbeidet for den gamle mannen en måneds tid uten resultat, fikk Joseph ham til å slutte med dette foretagende, og det var fordi han hadde arbeidet om lag en måned med å grave og lete etter denne sølvgruven at den meget utbredte historien ble satt i omløp om at han hadde vært skattegraver." (*History of Joseph Smith,* 91–92.)

Joseph Smith – Historie 1:57–58. Emma Hale

"[Emma] ble født i Harmony 10. juli 1804. Det fortelles at hun var en vakker kvinne, som var litt over middels høy, hadde en staselig figur, bedårende mørke øyne og ravnsvart hår. Hun var en sjarmerende person, intelligent og dyktig. I et år gikk hun på en pikeskole hvor hun fikk opplæring i sosial adferd. Det ble sagt om henne at hun 'aldri brukte slanguttrykk og var spesielt nøye med sin grammatikk og med valg av ord'. Hun hadde ord på seg for å være en pertentlig husmor og flink til å lage mat. I likhet med sin mor var hun medlem av metodistkirken, hadde god sangstemme og sang i landsbyens kor." (Ivan J. Barrett, *Joseph Smith and the Restoration,* [1973], 71.)

Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith skrev:

"Mens Joseph var i herr Stoals tjeneste, var han en kort tid innlosjert hos en mann ved navn Isaac Hale, og det var i denne tiden at Joseph ble kjent med hans datter, frk. Emma Hale, som han umiddelbart begynte å oppvarte og senere giftet seg med…

...Joseph tok min mann og meg til side og sa: 'Siden Alvin døde har jeg vært veldig ensom, og jeg har bestemt meg for å gifte meg. Hvis dere ikke har noe imot at jeg inngår ekteskap med frk. Emma Hale, har jeg mer lyst til å gifte meg med henne enn med noen annen kvinne jeg tidligere har truffet.' Vi var godt fornøyd med hans valg, og samtykket ikke bare i at han giftet seg, men anmodet ham også om å ta henne med seg hjem for å bo sammen med oss." (*History of Joseph Smith*, 92–93.)

Joseph Smith – Historie 1:59–60. Joseph mottar platene

"Det er lite vi vet om Josephs samtaler med Moroni mellom 1824 og 1827, men litt før høsten falt på i 1827, kom Joseph en kveld hjem litt senere enn vanlig. Familien var bekymret, men han fortalte at han var blitt forsinket fordi han nettopp var blitt alvorlig refset av Moroni. Han fortalte at da han gikk forbi høyden Cumorah, 'møtte engelen meg og sa at jeg ikke hadde vært tilstrekkelig engasjert i Herrens verk, at tiden nå hadde kommet da opptegnelsen skulle bringes frem, og at jeg måtte anstrenge meg og konsentrere meg om det Gud hadde befalt meg å gjøre' [Smith: *History of Joseph Smith*, 100].

"Mye må ha skjedd i de fire årene Joseph ble forberedt. Han gjennomgikk tenårene stort sett uten å bli påvirket av menneskebud. Han ble støttet av sin familie følelsesmessig og påtok seg det ansvar som var forbundet med å være gift. Engler forberedte ham så han kunne oversette en guddommelig inspirert opptegnelse, og lærte ham nødvendigheten av selvbeherskelse og lydighet. Utvilsomt var han svært ivrig etter å begynne å oversette Mormons bok. På denne tiden var Joseph Knight og Josiah Stowell på besøk hos familien Smith i Manchester. Det kan ha vært like før Joseph ventet å motta platene.

Lenge før soloppgang 22. september 1827 spente Joseph og hans hustru Joseph Knights hest foran Josiah Stowells vogn og kjørte de fem kilometerne til høyden Cumorah. Emma ble stående igjen nede ved foten av høyden, mens Joseph gikk opp for å ha sitt siste møte med Moroni. Moroni overleverte ham platene, Urim og Tummim og brystplaten. Han ga også Joseph en spesiell advarsel og et løfte angående hans ansvarsoppgaver. Joseph var nå ansvarlig for disse hellige gjenstandene, og hvis han var skjødesløs eller forsømte seg og mistet dem, ville han bli avskåret. Men hvis han på den annen side satte alt inn på å bevare dem inntil Moroni kom tilbake for å hente dem, ble han forsikret om at de ville være beskyttet (se Joseph Smith – Historie 1:59).

For første gang på over 1400 år ble de dyrebare opptegnelsene overlatt til et jordisk menneske. Joseph gjemte platene omhyggelig i en hul trestamme i nærheten av sitt hjem. Profetens venner var ikke de eneste som ivrig ventet på at han skulle motta platene. Andre i nabolaget hadde hørt at Joseph hadde dratt av gårde for å hente de verdifulle metallplatene... Joseph forsto snart hvorfor Moroni hadde gitt ham streng beskjed om å beskytte platene. 'Enhver list som tenkes kunne' ble brukt for å ta dem fra ham (v. 60). F.eks. sendte en bonde i nabolaget, Willard Chase, og andre skattejegere, bud på en trollmann som skulle komme og finne stedet hvor platene var gjemt. Da familien Smith fikk kjennskap til denne sammensvergelsen, sendte de Emma for å hente Joseph som arbeidet i Macedon, noen få kilometer vest for Palmyra. Han kom øyeblikkelig tilbake og hentet platene. Han pakket dem inn i en linkjole og begynte å gå igjennom skogen, da han regnet med at det var tryggere enn å ferdes på veien. Men idet han hoppet over en stokk, ble han slått bakfra med et gevær. Joseph greide imidlertid å slå ned sin angriper og flyktet. Etter å ha tilbakelagt 8 km, ble han angrepet igjen, men greide å unnslippe. Før han omsider kom seg hjem ble han antastet for tredje gang. Hans mor sa at da han kom inn, var han 'helt ute av stand til å snakke på grunn av frykt og utmattelse etter å ha løpt'. (*History of Joseph Smith*, 108).

"Det ble gjort stadig flere anstrengelser for å stjele platene, men Moronis løfte om beskyttelse ble også innfridd. Ofte flyttet Joseph platene fra deres skjulested bare minutter før skattejegerne kom. En gang gjemte han dem under en sten i peisen hjemme. En stor flokk menn samlet seg utenfor huset, men de stakk av da Joseph og hans brødre lot som de satte inn et motangrep ved å springe ut hoveddøren mens de ropte og skrek som om de hadde mange med seg. Deretter skjulte Joseph kisten under tregulvet under bøkkerverkstedet på Smiths gård, men selve opptegnelsene ble han inspirert til å skjule under noe lin oppe på loftet. Samme kveld rev fiendene opp gulvet i bøkkerverkstedet, men platene var trygge." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 43–45.)

Joseph Smith – Historie 1:60. Forsøk på å ta platene fra Joseph

Eldste Gordon B. Hinckley, som den gang var et medlem av De tolv apostlers quorum, skrev: "Joseph ble snart klar over hvorfor Moroni så strengt hadde befalt ham å vokte opptegnelsen som var tatt fra høyden. Ryktene om at han hadde platene hadde ikke før spredt seg, før det ble gjort anstrengelser for å ta dem fra ham. For å beskytte dem gjemte han dem først omhyggelig i en hul bjerkestamme. Siden låste han dem ned i en kiste i sin fars hjem. Senere ble de gravd ned under peisen i familiens oppholdsrom. Et bøkkerverksted tvers over veien var det neste skjulestedet. Alle disse og andre former for list ble benyttet for å beskytte platene mot nabolagets mobb som endevendte og ransaket familien Smiths hjem og de omkringliggende eiendommer, og som til og med benyttet seg av en spåmann i sin iver etter å lokalisere opptegnelsen." (*Sannheten gjengitt*, s. 12–13.)

Joseph Smith – Historie 1:61–62. Platene bringes i sikkerhet

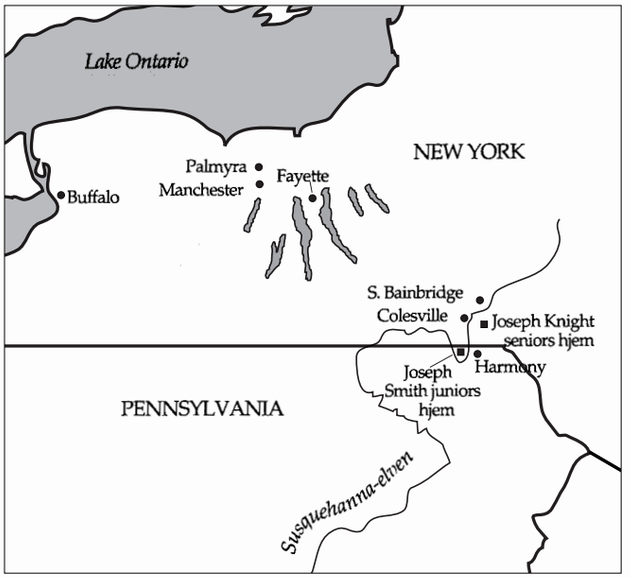

"Familien Smith fortsatte å bli trakassert og profeten måtte finne flere skjulesteder. Joseph Smith la dem først i Hyrums kiste, men gjemte senere platene ved flere anledninger under peisen i farens hjem, under en haug med lin på bøkkerverkstedloftet, i fader Bemans Ontario glassmonter, og i Emmas røde marokko-kuffert [se Smith: *History of Joseph Smith*, 112–13].

Joseph Smiths kall besto ikke bare i å ta vare på gullplatene, men også i oversette dem. Fordi folk i området omkring Manchester var så intenst opptatt av å stjele platene, bestemte Joseph og Emma seg for å flytte til Harmony for å bo på hennes fars gård. Der håpet de å få fred til å utføre den guddommelige oppgaven. Martin Harris ga Joseph 50 dollar så de kunne flytte, og Emmas bror Alva lånte dem hester og vogn. Etter å ha gjemt opptegnelsen i en tønne med bønner i vognen, dro de av gårde. Flere menn forsøkte å hindre de reisende, men fant ikke platene. [Se Richard L. Bushman: *Joseph Smith and the Beginning of Mormonism* (1984), 85].

I Harmony flyttet ekteparet inn i et hus med to værelser som en annen av Emmas brødre, Jesse, eide og som lå vel 100 meter fra Isaac Hales hjem. Profeten var nå rede til å ta fatt på oversettelsen. Ved minst seks forskjellige anledninger fortalte Joseph Smith kort hvordan han oversatte Mormons bok. Alle seks beretningene er samstemmige om at han oversatte dem ved Guds gave og kraft og gjennom Urim og Tummim [se Joseph Smith – Historie 1:62, L&p 9.4–12, Warren Cowdery, Manuscript History of the Church, Book A-1, i LDS Church Archives, 121–22, *Elders Journal*, 1. juli 1838, 43, *Times and Seasons*, 3. mai 1842, 772, og *Times and Seasons*, 4. nov. 1843, 373]." (Kenneth W. Godfrey: "A New Prophet and a New Scripture: The Coming Forth of the Book of Mormon", *Ensign*, jan. 1988, 11.)

Joseph Smith – Historie 1:63–65. En profeti går i oppfyllelse

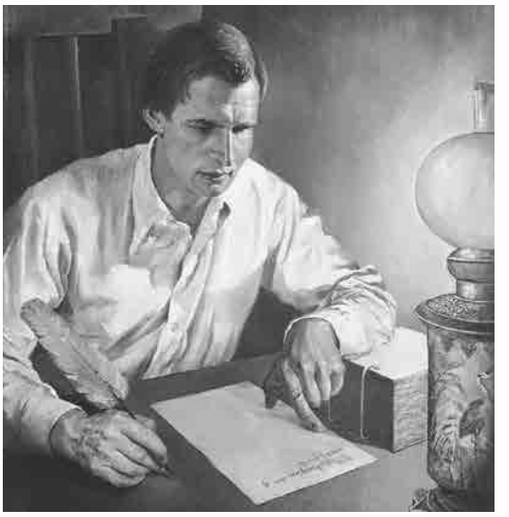

Se Jesaja 29:11–12 og 2. Nephi 27:6–26. Eldste James E. Talmage, et medlem av De tolv apostlers quorum, har skrevet: "Joseph begynte sitt arbeid med platene ved at han tålmodig skrev av en rekk skrifttegn og oversatte noen av de sidene han hadde skrevet av, på denne måten. Den første som hjalp profeten med arbeidet, Martin Harris, fikk tillatelse til å ta med seg noen av avskriftene for å få dem undersøkt av menn som var kyndige i gamle språk. Han forela noen ark for professor Charles Anthon ved Columbia universitet, som etter å ha undersøkt dem, bekreftet at skrifttegnene stort sett var av gammel egyptisk opprinnelse og at oversettelsen syntes å være korrekt. Men da han fikk høre hvordan Joseph hadde fått tak i denne gamle opptegnelsen, ba professor Anthon Martin Harris om å ta med seg originalboken så han kunne undersøke den, og sa at han ville påta seg å oversette verket. Da han fikk vite at en del av boken var forseglet, sa han: 'Jeg kan ikke lese en forseglet bok.' Derved oppfylte denne mannen uten å vite det Jesajas profeti om fremkomsten av boken: 'Slik er synet av alt dette blitt for dere som ordene i en forseglet bok. Gir en den til en som skjønner skrift, og sier: Les dette! – så sier han: Jeg kan ikke, for den er forseglet' (Jesaja 29:11). Enn annen språkforsker, dr. Mitchell fra New York, avga etter å ha undersøkt skrifttegnene en erklæring som på alle vesentlige punkter stemte overens med professor Anthons." (*The Articles of Faith*, 267–68.)

JOSEPH SMITH – HISTORIE 1:66–75
JOSEPH SMITH MOTTOK GUDS PRESTEDØMME

Viktige tidspunkter

15. mai 1829	Døperen Johannes gjenga Det aronske prestedømme
Mai eller juni 1829	Peter, Jakob og Johannes gjenga Det melkisedekske prestedømme

Joseph Smith – Historie 1:66–67. Oliver Cowdery

Oliver Cowdery ble født 3. oktober 1806 i Wells, Rutland county, Vermont. Han var den yngste av åtte barn. I oppveksten fikk han utdannelse i å lese og skrive og lærte grunnleggende aritmetikk. Flere av hans eldre brødre hadde funnet ut at mulighetene for å drive forretningsvirksomhet i Vermont var svært begrenset, og de flyttet derfor til den vestlige del av New York. I 1825 kom Oliver etter og ble ansatt som sekretær i en forretning i landsbyen. Han arbeidet også som smed og som gårdsarbeider. Oliver hadde en sped kroppsbygning, var ca. 165 cm høy, hadde mørkt bølget hår og gjennomtrengende mørke øyne.

I begynnelsen av 1829 ble en av Olivers eldre brødre, Lyman Cowdery, ansatt for å undervise ved landsbyens skole i Manchester, like ved der Joseph Smiths familie bodde. Men Lyman greide ikke å utføre dette oppdraget og foreslo for skolestyret at de skulle ansette hans bror, Oliver. Oliver ble godkjent av skolestyret, der et av medlemmene var Hyrum Smith, og begynte å undervise og ble bedt om å ta inn hos Joseph Smith sen. Lucy Smith fortalte at nesten umiddelbart 'fikk han høre fra alle kanter om platene og begynte snart å spørre hr. Smith om dem, men i ganske lang tid greide han ikke å få noen opplysninger.' [*History of Joseph Smith*, 138]. Familien Smith ville nødig fortelle hva de hadde opplevd fordi de tidligere hadde blitt latterliggjort av naboer." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 52–53.)

Oliver Cowdery fortsatte innstendig å spørre familien Smith om flere opplysninger om Joseph og Mormons bok. Av Lucy Smiths memoarer fremgår det at Oliver ble helt besatt av historien og insisterte på å få bli med Samuel Smith (Josephs bror) da han reiste til Harmony, Pennsylvania, for å besøke profeten. Oliver hadde bedt om å få en forståelse, og han følte at han hadde et arbeid han skulle utføre sammen med Joseph. Oliver Cowdery ankom Harmony søndag 5. april 1829, og Joseph forsto at han var den hjelp Herren hadde lovet ham. De satte seg ned sammen og snakket om Josephs opplevelser til langt på kveld. Neste dag hadde de andre ting fore, men tirsdag 7. april tok de fatt på oversettelsesarbeidet.

Om det han opplevde mens han arbeidet sammen med Joseph Smith, kunne Oliver senere fortelle: "Dette var dager jeg aldri kommer til å glemme. Å sitte å lytte til en stemme som ble veiledet ved inspirasjon fra himmelen, vakte den største takknemlighet i mitt bryst! Dag etter dag vedble jeg uavbrutt å skrive fra hans munn etter hvert som han, ved hjelp av urim og tummim, oversatte." (Joseph Smith – Historie, fotnote.)

Joseph Smith – Historie 1:67. Oversettelsen av Mormons bok

Om oversettelsen av Mormons bok har profeten Joseph Smith forklart: "Sammen med opptegnelsene lå et merkelig redskap som de gamle kalte 'Urim og Tummim', som besto av to gjennomsiktige stener i en buet innfatning som var festet til en brystplate. Ved hjelp av Urim og Tummim oversatte jeg opptegnelsene ved Guds gave og kraft." (*History of the Church*, 4:537.)

"Joseph og Oliver arbeidet 'nesten uten stans' med oversettelsen hele april måned. Med Oliver til hjelp arbeidet Joseph raskere enn noen gang før. I løpet av de neste tre måneder fullførte Joseph og Oliver den utrolige oppgaven å oversette ca. 500 trykte sider. Dette var en strålende tid i deres liv." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 53.)

Joseph Smith – Historie 1:68–74. Det aronske prestedømme blir gjengitt

Den 22. september 1823 kunngjorde engelen Moroni: "Når de [gullplatene] er oversatt, vil Herren gi det hellige prestedømme til enkelte, og de skal begynne å forkynne dette evangelium og døpe med vann, og deretter skal de ha myndighet til å meddele Den hellige ånd ved håndspåleggelse." (I Oliver Cowdery *Messenger and Advocate*, okt. 1835, 199.)

Mens Joseph og Oliver oversatte Mormons bok, kom de til Frelserens besøk til innbyggerne på den vestlige halvkule og hva han lærte dem om dåp (se 3. Nephi 11:18–41). De bestemte seg for å gå til Herren i mektig bønn for å lære hvordan de kunne oppnå dåpens velsignelser. Den 15. mai 1829 gikk Joseph og Oliver inn i et skogholt ved Susquehanna-elven for å be. Oliver har fortalt hva de opplevde: "Plutselig, og likesom rett ut av evigheten, talte Forløserens røst fred til oss mens sløret ble trukket til side og Guds engel kom ned ikledd herlighet og ga oss det budskap vi så ivrig hadde sett frem til, samt nøklene til omvendelsens evangelium. Hvilken glede, hvilket under, hvilken forundring! Mens verden var forpint og ute av seg … skuet våre øyne og våre ører hørte." (Joseph Smith – Historie, fotnote.)

Døperen Johannes viste seg og gjenga Det aronske prestedømme, og viktige åndelige åpenbaringer fant sted ved Josephs og Olivers dåp (se Joseph Smith – Historie 1:73–74).

Joseph Smith – Historie 1:72. Gjengivelsen av Det melkisedekske prestedømme

Like etter at døperen Johannes hadde overdratt Det aronske prestedømme til Joseph og Oliver, "viste Herrens ledende apostler, Peter, Jakob og Johannes, seg for dem ved bredden av Susquehanna-elven (se L&p 128:20). Englene som besøkte dem, overdro til Joseph og Oliver Det hellige melkisedekske prestedømme og apostelembedets nøkler (se L&p 27:12). Joseph og Oliver hadde nå myndighet til å virke som lovlige representanter for Herren når det gjaldt å bygge opp Guds rike på jorden." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 56.) Denne gjengivelsen fant høyst sannsynlig sted mellom 16. og 28. mai 1829 (se Larry C. Porter: "The Restoration of the Aaronic and Melchizedek Priesthoods," se *Ensign*, desember 1996, 33–47).

President Wilford Woodruff har forklart: "Joseph Smith forsøkte aldri å organisere denne kirken før han ble befalt av Gud å gjøre det. Han forsøkte aldri å døpe et menneske før han mottok Det aronske prestedømme fra døperen Johannes... Han forsøkte aldri å forrette noen av evangeliets ordinanser før han ble ordinert til apostel av Peter, Jakob og Johannes. Disse menn viste seg for ham. De la sine hender på hans hode og ordinerte ham til apostel med all den myndighet det innebar." (I *Journal of Discourses*, 24:241.)

Den 13. januar 1849 skrev Oliver Cowdery følgende tekst etter anmodning av Samuel W. Richards mens Oliver og hans hustru var innlosjert i Richards' hjem i den øvre del av Missouri:

"Mens mørke dekket jorden og intenst mørke folket, lenge etter at myndighet til å forrette i hellige ting var blitt tatt bort, åpnet Herren himlene og sendte ned sitt ord til frelse for Israel. Som oppfyllelse av den hellige skrift ble det evige evangelium forkynt av den mektige engelen (Moroni) som, ikledd myndighet for sin oppgave, priste Gud i det høyeste. Dette evangelium er den 'sten som ble revet løs fra fjellet, men ikke med hender'. Døperen Johannes, som hadde nøklene til Det aronske prestedømme, Peter, Jakob og Johannes, som hadde nøklene til Det melkisedekske prestedømme, har også betjent dem som skal være arvinger til frelse, og med slik myndighet har de ordinert menn til det samme prestedømme. Disse prestedømmer, med den myndighet som følger dem, utgjør nå, og må fortsette å utgjøre selve kjernen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Velsignet er den eldste som har mottatt dette prestedømme, og ennå mer velsignet og hellig er den som holder ut til enden.

Vær forvisset, kjære bror, om den oppriktige bønn fra ham, som sammen med seeren Joseph ble velsignet med ovennevnte betjening og som ærlig og oppriktig håper å møte deg i den celestiale herlighet." (I B.H. Roberts, *New Witness for God*, 3 bind [1909–11], 2:289–90.)

Biskop Joseph L. Wirthlin, som den gang var Kirkens presiderende biskop, forklarte: "Ved guddommelig veiledning overdro apostlenes presidentskap, Peter, Jakob og Johannes, til Joseph Smith og hans medarbeidere Det melkisedekske prestedømme, som har nøklene til å løse og binde både på jorden og i himmelen, til håndspåleggelse for Den hellige ånds gave, nøklene til å forkynne evangeliet til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk, nøklene til arbeidet for de døde, og på denne måten ble det forhold som besto mellom profeten og apostlene i fordums tid opprettet i vår tid slik at Herrens planer for evige velsignelser for hans barn kunne bli realisert." (I *Conference Report*, april 1954, 4, se også Matteus 16:13–19, 17:3, Johannes 15:16, *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 116.)

TROSARTIKLENE

Innhold

- *Medlemmene av Guddommen*
- *Vi vil bli straffet bare for våre egne synder*
- *Alle kan bli frelst ved Kristi forsoning*
- *Evangeliets første prinsipper og ordinanser*
- *Behovet for myndighet til å forrette, og myndighetens natur*
- *Kirkens organisasjon*
- *Åndelige gaver*
- *Hellig skrift*
- *Fortsatt åpenbaring*
- *Israels innsamling*
- *Religionsfrihet*
- *Lydighet mot lov*
- *Verdinormer*

Hva er Trosartiklene?

"Profeten [Joseph Smith] ble av og til bedt om å forklare Kirkens læresetninger og praksis for utenforstående. Et viktig eksempel var Wentworth-brevet. Våren 1842 ba John Wentworth, som var redaktør for *Chicago Democrat*, Joseph Smith om å gi ham en kort oversikt over 'de siste-dagers-helliges opprinnelse, utvikling, forfølgelse og tro' ["Church History," *Times and Seasons*, 1 mars 1842, 706] ... Joseph imøtekom denne anmodningen og sendte Wentworth et dokument på flerer sider hvor han redegjorde for mange av begivenhetene i forbindelse med gjenopprettelsens historie, herunder det første syn og Mormons boks fremkomst. Dokumentet inneholdt også 13 erklæringer som beskrev de siste-dagers-helliges tro, og de er etter hvert blitt kjent som Trosartiklene.

Wentworth trykte aldri dette dokumentet i *Chicago Democrat*, og det har heller aldri stått i noen historiebok om New Hampshire. Men Kirkens avis, *Times and Seasons*, trykte den i mars 1842, og den er blitt en av de aller viktigste uttalelser Kirken har når det gjelder dens inspirasjon, historie og læresetninger." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 256–57.)

Wentworth-brevet

Her følger hele teksten til Wentworth-brevet gjengitt slik det ble skrevet av profeten Joseph Smith:

"Jeg ble født 23. desember i det Herrens år 1805 i byen Sharon, Windsor county, i delstaten Vermont. Da jeg var ti år gammel, flyttet mine foreldre til Palmyra, New York, hvor vi bodde i omtrent fire år. Derfra flyttet vil til byen Manchester. Min far var gårdbruker og lærte meg å drive gårdsbruk og husdyrhold. I fjorten-årsalderen begynte jeg å tenke over betydningen av å forberede seg til et liv etter dette. Jeg stilte forskjellige spørsmål angående frelsesplanen, og fant ut at det hersket stor uenighet i religiøse spørsmål. Hvis jeg gikk til ett samfunn, henviste de meg til en plan, mens et annet samfunn henviste meg til en annen, og alle henviste til sin egen trosbekjennelse som *summum bonum*, (den høyeste grad) av fullkommenhet. Da jeg tenkte at ikke alle kunne ha rett og at Gud ikke kunne være opphav til så stor forvirring, bestemte jeg meg for å undersøke saken grundigere, for jeg trodde at hvis Gud hadde en kirke, ville den ikke være splittet i forskjellige grupper, og heller ikke ville han gi et samfunn anvisning på én form for gudsdyrkelse og hvordan de skulle forrette noen ordinanser samtidig som han underviste et annet samfunn i stikk motsatte prinsipper.

I tro på Guds ord hadde jeg tillit til den forsikring Jakob gir når han sier: 'Men om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud – for Gud gir alle, villig og uten bebreidelse – og så skal han få den' (Jakobs brev 1:5). Jeg trakk meg tilbake til et avsondret sted i et skogholt, og der begynte jeg å påkalle Herren i bønn. Mens jeg henga meg til inderlig bønn til Gud, ble mitt sinn ledet bort fra de ting jeg var omgitt av, og jeg ble innhyllet i et himmelsk syn hvor jeg så to strålende personer som var nøyaktig lik hverandre i form og trekk, og de var omgitt av et strålende klart lys som overgikk solens glans ved høylys dag. De fortalte meg at alle religiøse samfunn trodde på feilaktige læresetninger, og at ingen av dem var anerkjent av Gud som hans Kirke og rike – og jeg ble uttrykkelig befalt å 'ikke å slutte meg til noen av dem', samtidig som jeg mottok et løfte om at jeg på et senere tidspunkt ville bli gjort kjent med det fullstendige evangelium.

Da jeg om aftenen den 21. september i det Herrens år 1823 ba til Gud og anstrengte meg for å vise tro på de strålende løfter som er å finne i Skriften,

brøt plutselig et lys inn i rommet. Det var som dagslyset, bare renere og klarere og mer strålende, det virket først som om hele huset ble fylt av en fortærende ild, og dette lyset frembrakte et sjokk som hadde innvirkning på hele legemet. I neste øyeblikk sto en person foran meg, og han var omgitt av en stråleglans som var enda større enn den jeg allerede befant meg i. Dette sendebudet erklærte at han var en Guds engel som var sendt for å bringe det glade budskap om at den pakt Gud hadde inngått med Israel i tidligere tider, nå var nær ved å bli oppfylt. Det forberedende arbeid før Messias' annet komme skulle snarlig settes i gang, tiden var inne til at evangeliet i sin fylte skulle forkynnes med kraft til alle nasjoner slik at et folk kunne være beredt til å regjere i tusenårsriket. Jeg fikk vite at jeg var utvalgt til å være et redskap i Guds hender til å realisere noen av hans hensikter i denne strålende evangelieutdeling.

Jeg fikk også opplysninger om de innbyggere som opprinnelig bodde i dette landet. Jeg ble vist hvem de var og hvor de kom fra. Videre fikk jeg en kort oversikt over deres opprinnelse, fremgang, sivilisasjon, lover, styreformer, deres rettferdighet og ugudelighet, samt at Guds velsignelser til slutt ble fratatt dem som et folk. Jeg fikk også vite hvor noen plater var oppbevart som det var gravert forkortede opptegnelser på av profeter som hadde levd i tidligere tider på dette kontinent. Engelen viste seg for meg tre ganger i løpet av samme natt og åpenbarte hver gang de samme ting. Etter å ha mottatt mange besøk av Guds engler som forklarte det storslagne og strålende ved de begivenheter som skulle finne sted i de siste dager, overleverte Herrens engel om morgenen den 22. september i det Herrens år 1827, opptegnelsene i mine hender.

Disse opptegnelsene var gravert på plater som hadde utseende av gull, og hver plate var 15 cm bred og 20 cm lang, og ikke fullt så tykk som vanlig blikk. De var dekket med graveringer av egyptiske skrifttegn og var bundet sammen til ett bind på samme måte som sidene i en bok, med tre ringer som gikk tvers igjennom alt sammen. Boken var omtrent 15 cm tykk, og en del av den var forseglet. Skrifttegnene i den uforseglede delen var små og vakkert gravert. I boken fantes det mange ting som viste at den var antikk i hele sin konstruksjon, og den bar preg av stor dyktighet når det gjaldt graveringskunst. Sammen med opptegnelsene lå et merkelig redskap som de gamle kalte 'Urim og Tummim' som besto av to gjennomsiktige stener i en buet innfatning som var festet til en brystplate. Ved hjelp av Urim og Tummim oversatte jeg opptegnelsen ved Guds gave og kraft.

I denne viktige og interessante boken rulles de historiske begivenheter i oldtidens Amerika opp, fra den første bosetting av en gruppe som kom fra Babels tårn, da språkene ble forvirret, og frem til begynnelsen av det femte århundre i den kristne tidsalder. I disse opptegnelsene får vi vite at Amerika i fordums tid har vært bebodd av to forskjellige folkeraser. Den første ble kalt jareditter og kom direkte fra Babels tårn. Den andre rasen kom direkte fra byen Jerusalem omkring seks hundre år før Kristus. De var hovedsakelig israelitter og var etterkommere av Josef. Jareditten ble utryddet omtrent samtidig med at israelittene kom fra Jerusalem, og de tok nå landet i arv. Den største nasjon i den andre rasen gikk til grunne i et slag henimot slutten av det fjerde århundre. Levningen av dette folket er indianerne som nå bor i dette land. I denne boken kan vi også lese at vår Frelser viste seg på dette kontinent etter sin oppstandelse, at han her forkynte evangeliet i all dets rikdom, fylde, kraft og velsignelse, at de hadde apostler, profeter, hyrder, lærere og evangelister (patriarker), den samme orden, det samme prestedømme, de samme ordinanser, gaver, krefter og velsignelser som man hadde på det østlige kontinent, at folket ble avskåret som følge av sine overtredelser, at de siste av de profeter som levde blant dem ble befalt å skrive en forkortelse av deres profetier, historie osv, og deretter skjule disse opptegnelsene i jorden så de skulle komme frem og sammen med Bibelen oppfylle Guds hensikter i de siste dager. For dem som ønsker en mer utførlig beretning, kan jeg henvise til Mormons bok, som er å få kjøpt i Nauvoo, eller fra hvem som helst av våre omreisende eldster.

Ikke før ble nyhetene om denne oppdagelsen kjent, før falske rykter, uriktige fremstillinger og baktalelser ble spredd med vinden, mitt hjem ble stadig omringet av pøbelen og av personer med onde hensikter. Flere ganger skjøt de etter meg, det var bare så vidt jeg unnslapp, og ethvert tenkelig påfunn ble brukt for å ta platene fra meg, men Guds kraft og velsignelser var med meg, og mange begynte å tro på mitt vitnesbyrd.

Den 6. april 1830 ble 'Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige' organisert i byen Fayette, Seneca county i delstaten New York. Noen ganske få ble kalt og ordinert ved åpenbaringens og profetiens ånd, og de begynte å forkynne slik de ble påvirket av Ånden, og selv om de var svake, ble de styrket ved Guds kraft, og mange ble brakt til omvendelse, ble nedsenket i vann og ble fylt med Den hellige ånd ved håndspåleggelse. De så syner og profeterte, djevler ble drevet ut, og de syke ble helbredet ved håndspåleggelse. Fra da av rullet verket fremover med forbausende hastighet, og menigheter ble snart opprettet i delstatene New York, Pennsylvania, Ohio, Indiana, Illinois og Missouri. I sistnevnte delstat ble en ganske stor bosetning etablert i Jackson county, hvor mange sluttet seg til Kirken og vi vokste raskt. Vi kjøpte opp store landområder, og våre gårdsbruk ga rik avkastning. I våre hjem og rundt omkring i nabolaget var det fred og glede, men vi kunne ikke omgås våre naboer (mange av dem var lavtstående mennesker som hadde flyktet fra det siviliserte samfunn og ut i grenseland for å unnslippe lovens arm) og være med på deres nattlige utskeielser, deres misligholdelse av sabbaten, deres hesteveddeløp og gambling. Til å begynne med gjorde de narr av oss, senere forfulgte de oss, men til slutt ble det organisert en pøbelgjeng som brant ned våre hus, rullet mange av våre brødre i tjære og fjær og pisket dem. Til slutt, i strid med all lov, rett og menneskelighet, drev de dem bort fra deres boliger. Husløse og hjemløse måtte

de vandre omkring på den forblåste prærien inntil barna satte blodspor etter seg. Dette skjedde i november måned, og i denne ugjestmilde årstid hadde de ikke annet å dekke seg med enn himmelhvelvingen. Myndighetene lukket øynene for det som skjedde, og til tross for at vi hadde skjøte på våre eiendommer og ikke hadde brutt noen lov, fikk vi ingen erstatning.

Mange syke ble således på en umenneskelig måte drevet fra sine hjem og måtte tåle all denne mishandlingen og finne seg et hjem der det var å finne. Resultatet var at mange av dem som ble fratatt livets bekvemmeligheter og nødvendig legehjelp, døde. Mange barn ble foreldreløse, hustruer mistet sine ektemenn og ektemenn mistet sine hustruer. Pøbelen overtok gårdene våre, og mange tusen kveg, sauer, hester og griser ble tatt. Vårt husgeråd, våre lagerbeholdninger, vår trykkeripresse og skrifttypene ble slått i stykker, tatt, eller på annen måte ødelagt.

Mange av våre brødre vendte tilbake til Clay county, hvor de ble boende i tre år frem til 1836. De var ikke utsatt for direkte voldshandlinger, men det ble fremsatt trusler om vold. Sommeren 1836 begynte imidlertid disse truslene å anta en mer alvorlig karakter, og fra trusler utviklet det seg til offentlige møter hvor man fattet vedtak og kom med trusler om hevn og ødeleggelse. Situasjonen begynte igjen å bli tilspisset. Jackson county var jo et godt forbilde, for ettersom myndighetene i dette county ikke foretok seg noe, skrøt befolkningen av at det ville de heller ikke gjøre i Clay county. Ved henvendelse til myndighetene fant vi ut at det var riktig, og etter å ha lidd store savn og mistet våre eiendommer, ble vi igjen drevet bort fra våre hjem.

Så slo vi oss ned i countyene Caldwell og Daviess, hvor vi opprettet store og omfattende bosetninger. Vi tenkte at vi ved å slå oss ned i nye countyer med få innbyggere, kunne befri oss fra undertrykkelse. Men heller ikke her fikk vi lov til å være i fred. I 1838 ble vi igjen angrepet av pøbelen. Guvernør Boggs utstedte en utryddelsesordre, og med loven i hånd streifet en organisert bande rundt omkring i landet, tok fra oss vårt kveg, våre sauer og griser etc. Mange av vårt folk ble drept med koldt blod, våre kvinner ble voldtatt, og med sverd i hånd ble vi tvunget til å gi skriftlig avkall på våre eiendommer. Etter å ha blitt utsatt for alle tenkelige ydmykelser – så mange som det var mulig å dynge ned over oss av en umenneskelig, ugudelig gruppe plyndrere – ble 12 – 15 000 sjeler, menn kvinner og barn, drevet bort fra sine hjem og bort fra de eiendommer som var tilskjøtet dem. Husløse, uten venner og uten hjem, måtte de (midtvinters) vandre som landflyktige på jorden eller søke asyl på et mer vennligsinnet sted og blant mindre barbariske mennesker. Mange ble syke og døde som følge av kulden og strabasene de måtte igjennom. Mange hustruer ble enker, og barn ble foreldreløse og uten eksistensmuligheter. Det ville ta meg mer tid enn jeg har fått tildelt her å beskrive all urettferdigheten, alle overgrepene, mordene, all blodsutgytelsen, alle tyveriene, all elendigheten og all den sorg som er forårsaket ved delstaten Missouris barbariske, umenneskelige og lovløse handlinger.

I den forfatning som nettopp er beskrevet, ankom vi i 1839 til delstaten Illinois, hvor vi fant et gjestfritt folk og fikk et godt hjem. Her var et folk som var villig til å bli styrt etter prinsippene om lov og menneskelighet. Vi har begynt å bygge en by ved navn Nauvoo i Hancock county. Her er vi et sted mellom seks og åtte tusen personer, i tillegg til et stort antall rundt omkring i området og nesten i hvert eneste county i delstaten. Vi har fått skriftlig tillatelse til å anlegge en by og opprette en hær, som for tiden teller 1500 mann. Vi har også fått skriftlig tillatelse til å bygge et universitet, til å organisere et jordbruksselskap og en fabrikkvirksomhet, og ha våre egne lover og ledere, og nyte godt av de samme privilegier som andre frie og opplyste borgere.

Forfølgelse har ikke stanset utbredelsen av sannheten, men har bare nøret opp under ilden slik at utbredelsen har foregått i stadig stigende tempo. Stolte av den sak de har gått inn for, og overbevist om vår uskyld og om sannheten i selve systemet, har vår kirkes eldster gått ut under bakvaskelse og skjensel og forkynt evangeliet i nær sagt alle unionens delstater. Det har gjennomsyret våre byer, det er spredt utover våre landsbyer og har ført til at tusener av intelligente, edle og patriotiske borgere er blitt påvirket til å adlyde guddommelig myndighet og bli styrt av dens hellige sannheter. Det har også slått rot i England, Irland, Skottland og Wales, dit noen få av våre misjonærer ble sendt i 1840, og hvor over fem tusen samlet seg under sannhetens fane, og en rekke andre slutter seg nå til i alle land.

Våre misjonærer drar ut til forskjellige nasjoner, og i Tyskland, Palestina, Ny Holland, Australia, Ostindia og andre steder er sannhetens fane blitt heist. Ingen vanhellig hånd kan hindre dette verk i å rulle fremover. Forfølgelser kan rase, pøbelen kan slå seg sammen, hærstyrker gå i stilling og bakvaskelser vanære, men Guds sannhet vil gå fremad, djervt, edelt og uavhengig inntil den har gjennomsyret alle kontinenter, gjestet alle himmelstrøk, feiet over ethvert land og runget i ethvert øre, inntil Guds hensikter er fullført og den store Jehova skal si at arbeidet er gjort.

Vi tror på Gud, den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den Hellige Ånd.

Vi tror at menneskene vil bli straffet for sine egne synder og ikke for Adams overtredelse.

Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser.

Vi tror at evangeliets første prinsipper og ordinanser er: (1) Tro på Herren Jesus Kristus. (2) Omvendelse. (3) Dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse. (4) Håndspåleggelse for Den Hellige Ånds gave.

Vi tror at en mann må kalles av Gud ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet for å kunne forkynne evangeliet og forrette dets ordinanser.

Vi tror på den samme organisasjon som fantes i den opprinnelige Kirke, nemlig apostler, profeter, hyrder, lærere, evangelister, osv.

Vi tror på tungemålsgaven, profeti, åpenbaring, syner, helbredelse, tydning av tunger osv.

Vi tror at Bibelen er Guds ord så langt som den er riktig oversatt. Vi tror også at Mormons bok er Guds ord.

Vi tror på alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike.

Vi tror på Israels innsamling i bokstavelig forstand og på gjenopprettelsen av de ti stammer, at Sion (det nye Jerusalem) vil bli bygget på det amerikanske kontinent; at Kristus personlig vil regjere på jorden, og at jorden vil bli fornyet og få sin paradisiske herlighet.

Vi fordrer rett til å dyrke Den Allmektige Gud i overensstemmelse med vår egen samvittighet, og innrømmer alle mennesker den samme rett. La dem tilbe hva som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte de ønsker.

Vi tror at vi må innordne oss under konger, presidenter, fyrster og øvrighetspersoner og at vi må adlyde, hedre og oppholde lovene.

Vi tror at vi må være ærlige, pålitelige, kyske, kjærlige, dydige og at vi må gjøre godt mot alle mennesker. Vi kan i sannhet si at vi følger Paulus' formaning – vi tror alt, vi håper alt, vi har tålt meget, og vi håper å bli istand til å utholde alt. Vi trakter etter alt som er dydig, skjønt prisverdig og godt.

Ærbødigst Joseph Smith (*History of the Church*, 5:536–41).

Hvordan ble Trosartiklene en del av Skriften?

"I 1851 ble Trosartiklene tatt med i den første utgaven av Den kostelige perle som ble utgitt i Den britiske misjon. Etter at Den kostelige perle ble revidert i 1878 og kanonisert i 1880, ble Trosartiklene Kirkens offisielle lære." (*Kirkens historie i tidenes fylde*, 257.)

Hvilken betydning har Trosartiklene?

Trosartiklene kan hjelpe Kirkens medlemmer å forklare og forsvare mange prinsipper i evangeliet. Eldste L. Tom Perry, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt:

"Hvilken stor velsignelse det ville være hvis alle medlemmer av Kirken lærte Trosartiklene utenat og hadde kunnskap om de prinsippene hver av dem inneholder. Vi ville vært bedre forberedt til å dele evangeliet med andre...

...De inneholder direkte og enkle utsagn om prinsippene i vår religion, og de er en sterk stadfestelse av den guddommelige inspirasjon som hvilte på profeten Joseph Smith.

Jeg oppfordrer hver eneste en av dere til å studere Trosartiklene og læresetningene i dem... Hvis du bruker dem som veiledning i ditt studium av Frelserens lære, vil du finne ut at du er beredt til å bære vitnesbyrd om Herrens gjenopprettede, sanne kirke. Du vil bli i stand til med overbevisning å erklære: 'Vi tror på dette'." (Se *Lys over Norge*, juli 1998, s. 23, 24.)

TROSARTIKLENE 1:1–4
GUD OG HANS FRELSESPLAN

Trosartiklene 1:1. Tre separate og adskilte vesener

Eldste Dallin H Oaks, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt:

"Sammen med resten av kristenheten tror vi på en Guddom med Faderen, Sønnen og Den hellige ånd. Men vi vitner om at disse tre medlemmer av guddommen er tre separate og adskilte vesener. Vi vitner også om at Gud Faderen ikke bare er en ånd, men en herliggjort person med et følbart legeme, på samme måte som hans oppstandne sønn, Jesus Kristus...

...Mange kristne forkaster tanken om en følbar, personlig Gud og en guddom med tre adskilte vesener. De tror at Gud er en ånd og at Guddommen er bare én Gud...

Kollisjonen mellom den greske filosofiens spekulative verden og den tidlige kristenhetens enkle, bokstavelige tro og praksis, førte til en bitter strid som truet med å forsterke de politiske oppdelingene i det smuldrende Romerriket. Dette fikk keiser Konstantin til å sammenkalle det første rådsmøte for hele kirken i år 325 e. Kr. Vedtakene under dette kirkemøtet i Nikea er fremdeles den viktigste enkeltbegivenhet etter apostlenes død når det gjelder å formulere tidens kristne oppfatning av Guddommen. Den nikenske trosbekjennelse utraderte tanken om at Faderen og Sønnen var separate vesener ved å definere Gud Sønnen som 'en substans med Faderen'.

Flere kirkemøter fulgte, og på grunnlag av deres avgjørelser og skriftene til kirkemenn og filosofer, oppsto en syntese av gresk filosofi og kristen lære der den tids ortodokse kristne mister fylden av sannhet om Guds og Guddommens natur. Konsekvensene finnes ennå i kristenhetens forskjellige trosbekjennelser som sier at Guddommen bare er ett vesen og som beskriver dette ene vesen, eller Gud, som 'ufattelig' og 'uten legeme, legemsdeler eller lidenskaper'. Et av de trekk ved læren til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige som viser forskjell, er at den forkaster alle disse post-bibelske trosbekjennelser...

...Joseph Smiths første syn viste at tidens alminnelige oppfatning av hvordan Gud og Guddommen er, var

usann og ikke kunne lede deres tilhengere til den fremtid Gud ønsket for dem...

...Vi kan forstå de grunntrekk han har åpenbart om seg selv og de øvrige medlemmene av Guddommen. Og denne kunnskapen er grunnleggende for vår forståelse av formålet med jordelivet og vår evige fremtid." (Se *Lys over Norge*, juli 1995, s. 85–87.)

Trosartiklene 1:1. "Gud, den evige Fader"

I en utlegning av Skriften i 1916 stadfester Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum: "Gud den evige Fader, som vi betegner med det opphøyede navn 'Elohim', er bokstavelig talt far til vår Herre og Frelser Jesus Kristus og til alle menneskers ånder." ("The Father and the Son", *Improvement Era*, august 1916, 934.)

President Brigham Young har sagt:

"Jeg vil gjerne fortelle hver og en av dere at dere er godt kjent med Gud vår himmelske Fader, eller den store Elohim. Dere kjenner ham alle svært godt, for det finnes ikke en eneste sjel av dere som ikke har levd i hans hus og bodd sammen med ham i år etter år. Og likevel forsøker dere å bli kjent med ham når det faktisk er slik at dere bare har glemt det dere tidligere visste...

Det finnes ikke en person her i dag som ikke er en sønn eller datter av denne person [vår himmelske Fader]. Deres ånder ble først unnfanget og brakt frem i åndeverdenen, og de bodde der sammen med sine foreldre i mange tidsaldre før de kom hit." (I *Journal of Discourses*, 4:216.)

Trosartiklene 1:1. "Hans Sønn, Jesus Kristus"

President Heber J. Grant har sagt: "Vi tror fullt og fast at Jesus Kristus er Guds Sønn, unnfanget av Gud, den førstefødte ånd og den Enbårne i kjødet, at han er Guds Sønn like mye som du og jeg er vår fars sønner." ("Analysis of the Articles of Faith", *Latter-day Saints' Millennial Star*, 5. januar 1922, 2.)

Eldste Neal A. Maxwell, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt:

"Enten han kalles for Skaper, Den Enbårne sønn, Fredsfyrste, Talsmann, Mellommann, Guds Sønn, Frelser, Messias, Frelsens opphavsmann og fullbyrder eller for kongenes Konge – bærer jeg vitnesbyrd om at Jesus Kristus er det eneste navn under himmelen hvorved menneskene kan bli frelst! (se L&p 18:23).

Jeg bærer vitnesbyrd om at han er fullstendig usammenlignbar, både når det gjelder hva han *er*, hva han *vet*, hva han har *utrettet*, og hva han har *opplevd*. Og likevel er det rørende at han kaller oss for sine venner (se Johannes 15:15)." (*Lys over Norge*, april 1982, s. 12–13.)

Trosartiklene 1:1. Den hellige ånd

Eldste Spencer W. Kimball, dengang et medlem av De tolv apostlers quorum, sa:

"Den hellige ånd er en åpenbarer. Enhver verdig sjel har rett til å motta åpenbaring, og den kommer gjennom Den hellige ånd. I Moronis avskjed til lamanittene sier han:

'Og ved Den Hellige Ånds kraft kan dere vite sannheten i alle ting' (Moroni 10:5). Han minner oss om ting og vil hjelpe oss å huske det vi har lært og som vi trenger i øyeblikket. Han inspirerer oss og vil legge ordene i vår munn, opplyse vår forstand og lede våre tanker. Han bærer vitnesbyrd og vil gjøre det for oss når det gjelder Faderens og Sønnens guddommelighet og deres oppgave og om det program de har gitt oss. Han er en lærer og vil øke vår kunnskap. Han er en ledsager og vil vandre sammen med oss, inspirere oss hele tiden, lede vår fot, gripe fatt i vår svakhet, styrke våre beslutninger og åpenbare for oss riktige mål og formål." ("The Fourth Article of Faith", *The Instructor*, april 1955, 108–9.)

Trosartiklene 1:2. Adams og Evas overtredelse

Eldste James E. Faust, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, forklarte:

"Fordi Adam og Eva valgte å bryte en lov og forlate sin uskyldstilstand (se 2. Nephi 2:23–25), ble de utvist fra Guds nærhet. Dette omtales i kristendommen som 'fallet', eller 'Adams overtredelse'. Det er en åndelig død fordi Adam og Eva ble utestengt fra Guds nærhet og gitt frihet til å 'handle på egenhånd og ikke bli påvirket' (2. Nephi 2:26). De ble også gitt den vidunderlige evne å få barn slik at de kunne oppfylle budet om 'å bli mange og fylle jorden' og glede seg over sitt avkom (1. Mosebok 1:28).

Alle deres etterkommere ble også utvist fra Guds nærhet (se 2. Nephi 2:22–26). Men Adam og Evas etterkommere var ikke skyldige i den første synd fordi de ikke var delaktige i den. Av den grunn var det urettferdig at alle mennesker skulle lide evig for våre første foreldres overtredelse. Det ble nødvendig å rette på urettferdigheten, derav behovet for Jesu sonoffer i rollen som Frelser og Forløser. På grunn av forsoningens guddommelige innhold, er det mulig for enhver sjel å motta tilgivelse for synder og få dem vasket bort og glemt." (*Lys over Norge*, jan. 1989 s. 10.)

Trosartiklene 1:2. Straff for våre egne synder

Eldste Dallin H Oaks har sagt:

"For å kunne benytte oss av Frelserens livgivende seier over den åndelige død som vi lider under på grunn av våre egne synder, må vi oppfylle de betingelser han har foreskrevet. Han har sagt oss i nyere åpenbaring: 'For se,

jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide, likesom jeg (L&p 19:16–17)." (Se *Lys over Norge*, jan. 1988, s. 60.)

Trosartiklene 1:3. "Gjennom Kristi forsoning"

Eldste David B. Haight, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt:

"Vi tror at Kristus kom til verden for å forløse menneskeheten fra den timelige og den åndelige død som ble brakt inn i verden ved Adams fall, at hele menneskeheten ved utgytelsen av hans uskyldige blod blir oppreist i udødelighet, og at de som tror og følger hans lover, blir oppreist til evig liv.

Frelse gis på samme betingelser til alle tider. Menneskene må ha tro på ham, omvende seg fra sine synder, bli døpt i hans navn, motta Den hellige ånds gave og forbli trofast for å oppnå evig liv.

Gud Herren har sendt sine hellige profeter blant alle mennesker til alle tider for å forkynne dette, på samme måte som han gjør i dag (se Mosiah 3:13)." (*Lys over Norge*, juli 1988, s. 19.)

Eldste James E. Faust, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, forklarte: "Det er en forskjell mellom udødelighet eller evig eksistens, og det evige liv som gis dem som skal være i Guds nærhet. Ved Jesu Kristi nåde blir udødelighet gitt til alle mennesker, rettferdige og urettferdige. Men evig liv er 'den største av alle Guds gaver' (L&p 14:7). Vi får denne store gaven ifølge Herrens ord, 'hvis du holder mine bud og holder ut til enden'. Hvis vi holder ut, er løftet at vi skal få 'evig liv' (L&p 14:7)." (se *Lys over Norge*, januar 1989, s. 10.)

Trosartiklene 1:3. Lydighet mot Gud

Profeten Joseph Smith har sagt: "For å bli frelst må vi ikke bare gjøre enkelte ting, men alt som Gud har befalt. Menneskene kan forkynne og praktisere alt bortsett fra de ting Gud befaler oss å gjøre, og til sist vil de bli fordømt... Min hensikt er å adlyde og dessuten lære andre å være lydige mot Gud i alt han ber oss om å gjøre. Det spiller ingen rolle om prinsippet er populært eller upopulært, jeg vil alltid forfekte et sant prinsipp selv om jeg blir stående helt alene." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 252.)

Trosartiklene 1:3. Evangeliets lover og ordinanser

Eldste ElRay L. Christiansen, som var en assistent for De tolv apostlers quorum, har sagt:

"Hvis vi holder dåpens lover og pakter og hedrer prestedømmet og dets pakter, vil vi få anledning til å gå inn i Herrens tempel og der inngå nye pakter med ham, pakter som, hvis de blir holdt, vil gjøre oss kvalifisert til en fylde av glede i vår Faders rike og bli begavet med krefter, rettigheter, velsignelser og løfter om velsignelser som vil forskjønne vårt liv og velsigne oss i all evighet og gi oss en glede som overgår all vår forstand.

...For et håp, for en forvissning og for en glede dette skulle gi i menneskenes hjerter!" (*Conference Report*, april 1955, 30.)

Trosartiklene 1:4. Evangeliets første prinsipper og ordinanser

Profeten Joseph Smith har sagt: "Dåpen er for Gud, engler og himmelen et tegn på at vi gjør Guds vilje, og det finnes ingen annen måte under himlene fastsatt av Gud som gjør det mulig for mennesket å komme til ham for å bli frelst og gå inn i hans rike, enn ved tro på Jesus Kristus, omvendelse og dåp til syndenes forlatelse. Enhver annen fremgangsmåte vil være nytteløs, men deretter har dere løfte om Den hellige ånds gave." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger, s.* 150.)

Trosartiklene 1:4. Tro på Herren Jesus Kristus

President Joseph Fielding Smith har skrevet: "Evangeliets første prinsipp er tro på den Herre Jesus Kristus, og selvfølgelig vil vi aldri få tro på Herren Jesus Kristus uten at vi tror på hans Fader. Men hvis vi har tro på Gud Faderen og på Sønnen og blir veiledet slik vi burde bli av Den hellige ånd, da vil vi ha tro på Herrens tjenere, som han har talt igjennom." (*Frelsende læresetninger*, 2:246.)

Trosartiklene 1:4. Omvendelse

President Joseph F. Smith har sagt: "En sann omvendelse består ikke bare i å sørge over synder og ydmykt angre og vise et sønderknust hjerte for Herren, men den innbefatter nødvendigheten av å vende seg bort fra sine synder og opphøre med alle onde vaner og gjerninger – en fullstendig reformering av livet, en vesentlig forandring fra det onde til det gode, fra last til dyd, fra mørke til lys. Og ikke bare dette, men å gjøre opp så langt det er mulig for alt det gale vi har gjort, betale vår gjeld og gi Gud og mennesker det som rettelig tilkommer dem – det som vi skylder dem." (*Læresetninger i evangeliet*, s. 92.)

Eldste James E. Talmage, et medlem av De tolv apostlers quorum, har advart og sagt: "Omvendelsen blir vanskeligere når synden skjer mer bevisst, og det er ved ydmykhet og et sønderknust hjerte at syndere øker sin tro på Gud og kan motta omvendelsens gave fra ham. Når omvendelsen utsettes, svekkes evnen til å omvende seg, og forsømte muligheter med hensyn til hellige ting medfører tap av evnen til å gjennomføre dem." (*The Articles of Faith*, 114.)

Trosartiklene 1:4. Dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse

Eldste Joseph F. Smith, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, sa: "Dåp betyr nedsenkning i vann og må forrettes av en som har myndighet, og utføres i Faderens og i Sønnens og i Den hellige ånds navn. Dåp uten guddommelig myndighet er ikke gyldig. Den symboliserer Jesu Kristi begravelse og oppstandelse og må utføres i dette bildet." (*Journal of Discourses*, 19:190.)

Eldste Richard G. Scott, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Når en omvendt sjel blir døpt, blir alle tidligere synder tilgitt og trenger ikke å erindres. Etter en fullstendig omvendelse og etter at man er blitt renset, får man et nytt syn på livet og dets store muligheter. Hvor vidunderlig er ikke dette løfte som Herren gir: 'Se, den som har omvendt seg, fra sine synder, er tilgitt, for jeg, Herren, kommer dem ikke mer ihu.' Herren er og vil alltid være tro mot sitt ord." (Se *Lys over Norge*, juli 1995, s. 78.)

Eldste James E. Talmage har skrevet: "Den spesielle hensikten med dåp er syndenes forlatelse og innlemmelse i Kristi kirke. Trenger vi flere ord for å bevise verdien av denne guddommelig innstiftede ordinans? Hvilken større gave kunne tilbys menneskene enn et sikkert middel til å få tilgivelse for overtredelse? Rettferdigheten forbyr at det gis generell og ubetinget tilgivelse for synder som er begått, med mindre det utvises lydighet mot fastsatt lov, men det er tilveiebrakt enkle og sikre midler som gjør det mulig for den angrende synder å inngå en pakt med Gud og besegle denne pakten med et tegn som finner anerkjennelse i himmelen, om at han vil underkaste seg Guds lover og således plassere seg innenfor nådens rekkevidde under hvis beskyttende innflytelse han kan arve evig liv." (*The Articles of Faith*, 122.)

Trosartiklene 1:4. Håndspåleggelse for Den hellige ånds gave

Herren sa at en av de plikter Kirkens eldster har, er "å bekrefte dem som er døpt i kirken, ved håndspåleggelse for dåpen med ild og Den Hellige Ånd ifølge Skriftene" (L&p 20:41). Eldste Bruce R. McConkie, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Det finnes ingen større gave en person kan få og selv nyte godt av – i jordelivet enn Den hellige ånds gave, en gave som er retten til stadig å være ledsaget av dette medlem av Guddommen, og denne gaven får man bare del i hvis man viser personlig rettferdighet." (*Conference Report*, april 1953, 76.) Eldste Richard G. Scott, den gang et medlem av De sytti, sa at "Gjennom denne gaven kan vi motta den rene sannhet som rettesnor for vårt liv, guddommelig veiledning til løsning av problemer, og endog Guds kraft til å overvinne hindringer" (se *Lys over Norge*, mai 1980, s. 103).

Eldste James E. Faust, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, forklarte: "Denne mektige gave gir lederne og alle verdige medlemmer av Kirken rett til å være ledsaget av Den hellige ånd og nyte hans gaver. Den hellige ånd er et medlem av Guddommen og har til oppgave å inspirere, åpenbare og undervise i 'alle ting' (se Johannes 14:26). Resultatet av denne gaven er at Kirkens medlemmer og ledere har kunnet glede seg over og fremdeles gleder seg over fortsatt åpenbaring for å veilede dem i hva som er rett og godt." (Se *Lys over Norge*, oktober 1980, s. 21). Eldste Dallin H Oaks har sagt: "Ånden – Den hellige ånd – er vår trøster, vår veiviser, vår kontakt, vår tolk, vårt vitne og vår renser – vår ufeilbarlige guide og foredler på vår jordiske reise mot evig liv." (I *Lys over Norge*, januar 1997, s. 59.)

TROSARTIKLENE 1:5–13
DEN GJENOPPRETTEDE JESU KRISTI KIRKE

Trosartiklene 1:5. "Kalles av Gud ved profeti"

President Gordon B. Hinckley, den gang rådgiver i Det første presidentskap, sa: "Retten til å utnevne [medlemmer til kall i Kirken] påhviler de[n] øverste embedsmann[-menn] på et hvilket som helst plan. Men denne utnevnelse må støttes – dvs. godtas og bekreftes – av Kirkens medlemmer. Fremgangsmåten er spesiell for Herrens kirke. Det er ingen som søker et embede, ingen som forsøker å manøvrere seg til en stilling, ingen kampanjer for å fremheve sine dyder. Se Herrens fremgangsmåte i kontrast til verdens. Herrens måte er stillferdig, den er en fredens måte, den gjennomføres uten fanfarer eller økonomisk uttelling. Den er uten egoisme, forfengelighet eller ærgjerrighet. Under Herrens plan styres de som er ansvarlige for å velge embedsmenn, av et altoverskyggende spørsmål: 'Hvem ønsker Herren?' Dette blir overveid i stillhet og med omtanke. Det blir også bedt mye for å få Den hellige ånds bekreftelse på at valget er riktig." (I *Lys over Norge*, juli 1994, s. 55.)

Angående kall som foretas i Kirken, har eldste Boyd K. Packer sagt: "Ethvert medlem av Kirken kan motta bekreftelse ved bønn på at den femte trosartikkel er blitt etterkommet" (se *Lys over Norge*, juli 1985, s. 32).

Trosartiklene 1:5. Kalles av Gud ved håndspåleggelse

Eldste Boyd K. Packer har sagt: "Prestedømmet kan ikke overleveres som et diplom. Det kan ikke overleveres til deg som en attest. Det kan ikke overleveres til deg som et budskap eller sendes til deg i et brev. Du kan bare få det ved riktig ordinasjon. En bemyndiget prestedømsbærer må være tilstede. Han må legge sine hender på ditt hode og ordinere deg." (*"That All May Be Edified"* [1982], 28.)

Trosartiklene 1:5. "Av dem som har myndighet"

President Joseph F. Smith har sagt: "Det er imidlertid nødvendig at enhver handling som utføres i kraft av denne myndighet, gjøres til en dertil beleilig tid og på et dertil behørig sted, samt på den riktige måte og ifølge den rette orden. Myndigheten til å utføre dette utgjør prestedømmets nøkler. I sin fylde innehas disse nøkler kun av en person av gangen, av Kirkens profet og president. Han kan overdra en hvilken som helst del av denne myndighet til en annen, og i så fall vil denne person inneha nøklene til den bestemte oppgaven." (Se *Læresetninger i evangeliet*, s. 120.)

Om prestedømmets makt og myndighet har eldste Boyd K. Packer sagt:

"Den *makt* du mottar, vil avhenge av hva du gjør med denne hellige usynlige gave.

Din myndighet får du når blir ordinert. Din kraft får du gjennom lydighet og verdighet." (*"That All My Be Edified"*, 29.)

Trosartiklene 1:6. "Den samme organisasjon som fantes i den opprinnelige kirke"

Eldste Ezra Taft Benson, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, sa:

"Alle sekter som bekjenner seg til kristendommen, tror at Jesus Kristus opprettet sin guddommelige kirke her på jorden da han virket blant menneskene...

...Han kom med en høyere lov, en kjærlighetens lov, kjærlighetens evangelium, og han opprettet sin kirke. Han utvalgte embedsmenn. Vi leser om apostlene, syttiene, biskoper, eldster, prester, lærere og diakoner, og et av medlemmene i denne gruppen av ledere, sa senere at disse embedsmennene skulle være i Kirken'... for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjerning, til oppbyggelse av Kristi legeme,

inntil vi alle når fram til enhet i tro' (Efeserbrevet 4:12–13).

...Men selv i denne perioden var det tegn som tydet på at et frafall var i emning...

...Enkle prinsipper i evangeliet ble forvrengt, hedenske filosofier ble innført, det ble uten hjemmel og uten myndighet gjort tilføyelser av visse menneskeskapte seremonier, foretatt forandringer i organisasjon og styreform – alt dette og mer til var helt tydelig...

Og derfor var det bare menneskeskapte kirker tilbake, uten myndighet, og de hadde utlukket hverandre. Sikkert er det at frafallet nå var fullstendig.

Som den gjenopprettede Kirke bekrefter vi at etter apostlenes tidsalder drev Kirken inn i en tilstand med frafall. Prestedømmets suksesjon var brutt, og Kirken som en jordisk organisasjon var under guddommelig veiledning og med myndighet til å forrette i åndelige ordinanser, opphørte å eksistere." (I *Conference Report*, okt. 1949, 23–26.)

Eldste David B. Haight har sagt: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige erklærer for verden at denne kirke er en gjenopprettelse av Kristi kirke. En gjenopprettelse var nødvendig fordi profeter og apostler som utgjorde grunnvollen i Herrens opprinnelige kirke, ble drept eller tatt bort på annen måte. Kirken i dag er bygget på en grunnvoll av profeter og apostler med Jesus Kristus som hovedhjørnesten. Den er derfor ingen omdannelse, revisjon, omorganisering eller rett og slett bare en sekt. Den er Jesu Kristi kirke som er gjenopprettet i disse siste dager." (*Lys over Norge*, nr. 6, 1986, s. 6.)

Trosartiklene 1:6. Apostler

President Gordon B. Hinckley har forklart:

"Opprinnelig betyr ordet *apostel* bokstavelig talt 'en som blir sendt ut'. Hvis definisjonen lød slik: 'en som blir sendt ut med en bestemt myndighet og et bestemt ansvar', ville den gi en riktig beskrivelse av kallet slik det ble gitt på den tid da vår Herre vandret på jorden og slik det er blitt gitt i vår tid...

...Da [de første apostler i denne evangelieutdeling] var valgt, ble de samlet til et møte i Kirtland 27. februar 1835. Oliver Cowdery virket som sekretær på dette møtet og skrev følgende i referatet:

'President Smith stilte følgende spørsmål: 'Hvilken betydning er det knyttet til De tolv apostlers kall som er annerledes enn andre kall eller embedsmenn i Kirken?

Etter at spørsmålet var blitt drøftet, ga president Joseph Smith jr. følgende svar:

'De er De tolv apostler, som er kalt til det omreisende høyråds embede som skal presidere over de helliges menigheter blant gentilene (hedningefolkene) hvor intet presidentskap er organisert, og de skal reise og forkynne blant gentilene (hedningefolkene) inntil Herren befaler dem å gå til jødene. De har nøklene til denne virksomhet som består i å låse opp døren til himmelens rike for alle nasjoner og forkynne evangeliet for enhver skapning. Dette er apostelembedets makt, myndighet og kraft.' (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 53.)

Som det sies i senere åpenbaringer, skal de arbeide under ledelse av Det første presidentskap og gå ut som 'spesielle vitner om Kristi navn for hele verden' (L&p 107:23).

Når de trenger hjelp i denne plikt, skal de kalle på De sytti og deretter på andre ettersom omstendighetene tilsier det." (Se *Lys over Norge*, oktober 1984, s. 93–96.)

Trosartiklene 1:6. Profeter

Eldste Hugh B. Brown, den gang assistent for De tolv apostlers quorum, ga følgende "profil av en profet":

"Følgende kjennetegn skulle prege en mann som hevder å være en profet:

A. Han vil djervt hevde at Gud har talt til ham

B. Enhver mann som hevder dette, vil være en ærverdig mann med et ærverdig budskap, ingen hopping på bord, ingen hvisking fra de døde, ingen synskhet, men et intelligent budskap om sannhet.

C. Enhver mann som hevder å være en Guds profet, vil forkynne sitt budskap uten frykt og uten å gjøre små innrømmelser overfor den offentlige mening.

D. Hvis han taler for Gud, kan han ikke gjøre innrømmelser, selv om det han forkynte ville være nytt og i strid med tidens aksepterte lære. En profet bærer vitnesbyrd om det han har sett og hørt og forsøker sjelden å forsvare seg ved å diskutere. Det som er viktig, er hans budskap og ikke han selv.

E. En slik mann taler i Herrens navn og sier: 'Så sa Herren', slik Moses, Josva og andre gjorde.

F. En slik mann forutsier fremtidige begivenheter i Herrens navn, og de ville gå i oppfyllelse slik Jesajas og Esekiels profetier gjorde.

G. Han ville ikke bare ha et viktig budskap for sin egen tid, men ofte et budskap for all fremtid, som f.eks. Daniel, Jeremia og andre hadde.

H. Han vil ha tilstrekkelig mot og tro til å holde ut forfølgelse og om nødvendig gi sitt liv for den sak han forfekter, som f.eks. Peter, Jakob, Paulus og andre gjorde.

I. En slik mann vil fordømme ugudelighet uten å frykte. Han ville i alminnelighet bli forkastet eller forfulgt av folk i sin egen tid, men senere generasjoner og etterkommere av hans forfølgere vil bygge minnesmerker til hans ære.

J. Han vil være i stand til å gjøre overmenneskelige ting, ting ingen kan gjøre uten Guds hjelp. Konsekvensene eller resultatet av hans budskap og arbeid vil være overveldende bevis for hans profetiske kall. 'På deres frukter skal dere kjenne dem.'

K. Hans læresetninger vil være i full overensstemmelse med Skriftene, og det han sier og skriver, vil bli hellig skrift." (*The Profile of a Prophet*, 5–6.)

Trosartiklene 1:6. Hyrder (biskoper)

Eldste Bruce R. McConkie har sagt: "Biskoper er tilsynsmenn, hyrder og dommere i sin hjord" (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 352).

Eldste Robert D. Hales, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt: "Alle Kirkens medlemmer kan vende seg til sin biskop når de trenger hjelp, og de kan føle seg trygge på hans kjærlighet til dem og kan ha tillit til at de kan følge hans råd. Biskoper lærer å ikke dømme mennesker ut fra en fullkommenhetsnorm. En biskop lærer at han gleder seg med dem han presiderer over, for enhver liten fremgang de gjør." (Se "En biskops kappe", *Lys over Norge*, juli 1985, s. 26–27.)

Trosartiklene 1:6. Lærere

Eldste David O. McKay, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, sa: "Det største ansvar noen kan ha, er å være en lærer for Guds barn" (*Conference Report*, okt. 1916, 57).

Trosartiklene 1:6. Evangelister (patriarker)

President Thomas. S. Monson, en rådgiver i Det første presidentskap, har forklart:

"Den samme Herre som ga Lehi en Liahona, gir deg og meg en sjelden og verdifull gave som skal veilede oss i livet, markere farer for vår sikkerhet og stikke ut kursen, ja, en trygg vei – ikke til et forjettet land, men til vårt himmelske hjem. Den gaven jeg henviser til, er kjent som din patriarkalske velsignelse. Ethvert verdig medlem av Kirken er berettiget til å motta en slik kostelig og ubetalelig skatt.

'Patriarkalske velsignelser,' skrev Det første presidentskap i et brev til stavspresidenter, 'inneholder en inspirert erklæring om mottakerens slektslinje, og når Ånden tilskynder til det, en inspirert og profetisk uttalelse om mottakerens oppgave i livet, sammen med slike velsignelser, advarsler og formaninger som patriarken kan bli tilskyndet til å gi for at en slik livsoppgave kan bli fullført, idet det alltid blir gjort klart at realiseringen av alle lovede velsignelser skjer på betingelse av trofasthet mot vår Herres evangelium, hvis tjener patriarken er.' (Brev fra Det første presidentskap til stavspresidenter, 28.juni 1958.)

Hvem er denne mannen, denne patriark, som han gir en slik prestedømsmakt og slik makt som seer? Hvordan blir han kalt? De tolv apostlers råd har spesielt ansvar i forbindelse med å kalle slike menn. Av egen erfaring vitner jeg om at patriarker blir kalt av Gud ved profeti. Hvordan kunne ellers vår himmelske Fader åpenbare hvem som skal bli gitt slike profetiske krefter? En patriark innehar et embede i Det melkisedekske prestedømme som man blir ordinert til. Embedet patriark består imidlertid i å velsigne, ikke i å administrere. Jeg har aldri kalt en mann til dette hellige embede uten at jeg har følt Herrens veiledende innflytelse i avgjørelsen." (Se *Lys over Norge*, januar 1987, s. 54–55.)

Trosartiklene 1:7. Åndens gaver

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet:

"Ved Guds nåde – etter fromhet, tro og lydighet fra menneskets side – blir visse spesielle åndelige velsignelser som kalles *Åndens gaver*, gitt til mennesket. Å motta dem er alltid betinget av lydighet mot lov, men fordi de er fritt tilgjengelige for alle som er lydige, kalles de gaver...

"Hensikten med dem er å opplyse, oppmuntre og bygge opp de trofaste slik at de kan få fred i dette liv og bli veiledet til evig liv i den kommende verden. At de er tilstede, er bevis for at Herrens verk er guddommelige." (*Mormon Doctrine*, 314.)

Profeten Joseph Smith har sagt: "Paulus sier: 'Til en gis tungemålsgaven, til en annen profetiens gave og til en annen helbredelsens gave,' og videre 'er vel alle profeter?' taler vel alle i tunger, kan vel alle tyde dem?' Og dette viser klart at ikke alle var i besittelse av disse forskjellige gaver, men at én mottok én gave og en annen en annen gave – ikke alle profeterte, ikke alle talte i tunger, ikke alle utførte mirakler, men alle mottok Den hellige ånds gave og av og til talte de i tunger og profeterte på apostlenes tid, av og til gjorde det ikke. Det samme er også tilfelle med oss." (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 184.)

Trosartiklene 1:7. Tungemålsgaven og tydning av tunger

Eldste Bruce R. McConkie har sagt at tungemålsgaven og tydning av tunger "er av to slag: (1) å lære å snakke fremmede språk, å forstå det som blir sagt av utlendinger og oversette det som er skrevet på et annet språk, og (2) å snakke eller forstå fremmede og ukjente språk uten å være forberedt. Den første typen er uten sammenligning den viktigste og den som er vanligst forekommende, den andre typen er mer dramatisk og kan omfatte språk som tales av andre som nå er i live, eller kan være døde språk som lenge har vært ukjent blant menneskene. Noen har f.eks. talt Adams rene språk.

Både tungemålsgaven og den gave å kunne tyde tunger, er først og fremst gitt for å forkynne evangeliet. Misjonærer lærer språkene til dem de arbeider blant, og av og til blir de en kort stund gitt kraft til å forkynne og forstå uten å ha arbeidet for å studere eller strevd for å forstå.

Tungemål og deres tydning er den aller farligste og lettest etterlignbare av alle Guds gaver. Mennesker kan snakke og tyde ved intellektuell kraft og således bruke sine evner til å formidle løgner og fremme kjetteri. Lucifer kan få sine disipler til å fremsi uforståelig visvas på tungemål som djevlene kjenner." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 374.)

Trosartiklene 1:7. Profeti

Eldste James E. Talmage har forklart: "Å profetere vil si å motta og forkynne Guds ord og formidle hans vilje til folket. Forutsigelse, som ofte betraktes som det eneste viktige ved å profetere, er bare ett av mange kjennetegn på denne gudgitte makt. Profeten kan beskjeftige seg like mye med fortiden som med nåtiden eller fremtiden, han kan bruke sin gave like mye til å undervise i lys av tidligere begivenheter som til å forutsi fremtidige hendelser. Guds profeter har hans tillit, for det er deres privilegium å lære om hans vilje og planer." (*The Articles of Faith*, 228.)

Trosartiklene 1:7. Helbredelse

Eldste James E. Faust, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, sa: "Vi tror på helbredelsens gave. For meg omfatter denne gaven helbredelse både av legeme og ånd. Ånden taler fred til sjelen. Denne åndelige lindring kommer når vi nedkaller åndelige gaver som blir tilkjennegitt på mange forskjellige måter. De er rike og fullstendige, de finnes i rikt monn i Kirken i dag. De kan tilføres gjennom en riktig og ydmyk bruk av et vitnesbyrd. De kan også tilføres når vi bekrefter salving av en syk med innviet olje. Kristus er den store Lege som sto opp fra de døde 'med legedom i sine vinger' (2. Nephi 25:13), mens helbredelsen formidles ved Talsmannens mellomkomst." (Se *Lys over Norge*, juli 1992, s. 6.)

Trosartiklene 1:7. Andre åndelige gaver

Eldste Dallin H Oaks har forklart:

"I en prestedømsvelsignelse bruker en Herrens tjener prestedømmet slik han tilskyndes av Den hellige ånd til å påkalle himmelens krefter til gavn for den som blir velsignet. Slike velsignelser blir gitt av prestedømsbærere med Det melkisedekske prestedømme, som har nøklene til alle åndelige velsignelser i Kirken (se L&p 107:18, 67).

Det finnes mange slags prestedømsvelsignelser. Jeg skal gi dere forskjellige eksempler, og ber dere huske at prestedømsvelsignelser er tilgjengelige for alle som trenger dem, men de gis bare på anmodning.

...Patriarkalske velsignelser blir gitt av en ordinert patriark.

Personer som ønsker veiledning i forbindelse med en viktig avgjørelse, kan få en prestedømsvelsignelse. Personer som trenger ekstra åndelig kraft til å overvinne en personlig utfordring, kan motta en velsignelse. Vordende mødre kan få en velsignelse før de skal føde. Mange sistedagers-hellige familier har opplevd at en verdig far har gitt en prestedømsvelsignelse til en sønn eller datter som skulle gifte seg. Fedre får ofte forespørsel om en prestedømsvelsignelse før barn skal reise hjemmefra av andre grunner, som f.eks. skole, militærtjeneste eller en lang reise...

Misjonærer som nettopp har mottatt sitt kall, ber ofte om en fars velsignelse før de reiser...

Velsignelser som gis under omstendigheter som jeg nettopp har beskrevet, kalles av og til velsignelser til trøst og veiledning. De blir vanligvis gitt av fedre eller ektemenn, eller andre eldster i familien. De kan skrives ned og oppbevares i familiens opptegnelser til personlig åndelig veiledning for dem som er blitt velsignet." (Se *Lys over Norge*, juli 1987, s. 31.)

Trosartiklene 1:8. Skriften

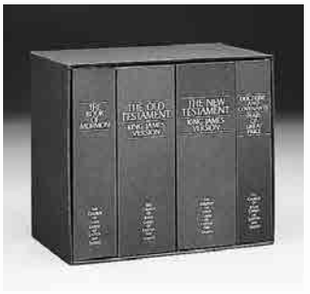

Eldste Gene R. Cook, et medlem av De sytti, har skrevet: "Vær takknemlig for Skriften. Takk Herren for hans ord som er så fylt av hans Ånd. Du vil ikke møte noe i livet som du ikke kan finne grunnprinsippene for i Skriften. Nøkkelen er å forstå dem og å dele dem med din familie. Nephi omtalte verdien av Skriften da han sa: 'Engler taler ved Den Hellige Ånds kraft, derfor taler de Kristi ord. Derfor sa jeg til dere: Nyt Kristi ord, for se, for Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre' (se 2. Nephi 32:3). Det er innlysende at Herren gir oss svarene i Skriften hvis vi bare vil lete etter dem." (*Raising Up a Family to the Lord*, [1993], 47.)

Trosartiklene 1:8. Bibelen er "Guds ord så langt som den er riktig oversatt"

Ca. 600 år før Jesu Kristi fødsel forutså profeten Nephi at en samling med hellige skrifter ville komme frem som vi kjenner som Bibelen (se 1. Nephi 13:20–25). Men Nephi profeterte også om at bibelteksten delvis ville bli forvrengt. Forandringene i Bibelen ville, ifølge det Nephi så i synet, skyldes den "store og avskyelige kirke", som ville ta bort "meget som er tydelig og meget viktig, og også mange av Herrens pakter...

Og alt dette har de gjort for å kunne forvrenge Herrens rette veier, forblinde menneskenes barns øyne og forherde deres hjerter" (1. Nephi 13:26–27, se også vers 28–29).

Selv om vi vet at Bibelen ned igjennom århundrene har lidd under at tekst er blitt forvrengt og kanskje blitt utsatt for andre utilsiktede tilføyelser, utelatelser eller forandringer, kan vi fortsatt ha tillit til at Herren har holdt sin hånd over den for å bevare den, og at den har stor verdi for oss i dag. President Ezra Taft Benson har sagt:

"Jeg er meget glad i Bibelen, både Det gamle og Det nye testamente. Den er en kilde til stor sannhet. Den lærer oss om Mesterens liv og virke. Av den lærer vi hvordan Guds hånd har vært med og ledet hans folks anliggender helt fra begynnelsen av jordens historie. Det vil være vanskelig å undervurdere den innvirkning Bibelen har hatt på verdenshistorien. Den har velsignet generasjoner.

Men etter hvert som generasjonene gikk, fikk ikke menneskenes barn noe mer hellig skrift. Uten flere åpenbaringer til å lede seg, begynte menneskene å tolke Bibelen på forskjellige måter. Det oppsto utallige kirker og trosretninger som alle brukte Bibelen som sin autorative kilde.

Men dette gjør ikke på noen måte Bibelen mindre verdifull. Denne hellige bok har vært av uvurderlig verdi for menneskenes barn. Det var faktisk et vers fra Bibelen som inspirerte profeten Joseph Smith til å gå til en lund like ved sitt hjem og knele ned i bønn. Det som fulgte, var det strålende syn som innledet gjengivelsen av Jesu Kristi evangeliums fylde til jorden. Dette synet innledet også prosessen med å frembringe ny hellig skrift som skulle stå likestillet med Bibelen når det gjelder å bære vitnesbyrd til en ond verden om at Jesus er Kristus og at Gud lever og elsker sine barn og fremdeles er sterkt opptatt av deres frelse og opphøyelse." (Se *Lys over Norge*, januar 1987, s. 67.)

Trosartiklene 1:8. Mormons bok

President Gordon B. Hinckley har sagt: "Jeg takker Den allmektige for mitt vitnesbyrd om Mormons bok, denne vidunderlige ledsager til Bibelen... Prøven på boken er å lese den. Jeg taler som en som har lest den, om og om igjen, og nytt av dens skjønnhet, dybde og kraft. Jeg spør dere: Kunne Joseph Smith, en ung mann som vokste opp i landsens omgivelser i New York uten skolegang, på så kort tid ha diktert en bok som er så komplisert i sin natur og likevel så harmonisk i sin helhet, med et slikt vell av personer og med en så omfattende spennvidde, kunne han ut fra sine egne evner har skapt språket, tanken, den følbare inspirasjon som har fått millioner over hele verden til å lese den og si: 'Den er sann'?" (*Lys over Norge*, januar 1994, s. 48.)

Trosartiklene 1:9. Fortsatt åpenbaring

Eldste David B. Haight har sagt:

"Et fremtredende trekk ved Kirken er at den hevder å motta vedvarende åpenbaring fra Herren ... I dag blir Herrens kirke veiledet ved det samme forhold til Gud som fantes i tidligere evangelieutdelinger.

Denne påstand blir ikke fremsatt lettsindig. Fordi jeg er vitne til hellige ting som også andre som administrerer hans verk har opplevd, vet jeg at det kommer åpenbaring.

Prinsippet om åpenbaring ved Den hellige ånd er et fundamentalt prinsipp i Herrens kirke. Gjennom denne prosessen mottar Guds profeter åpenbaring. De enkelte medlemmer av kirken kan også motta åpenbaring for å bekrefte sannhet." (Se *Lys over Norge*, nr. 6, 1986, s. 6.)

Eldste James E. Faust, som den gang var et medlem av De tolv-apostlers quorum, har sagt:

"Slik vedvarende åpenbaring kommer svært ofte til Kirken. President Wilford Woodruff har sagt: 'Denne kraft ligger i Den allmektige Guds skjød, og han gir av den til sine tjenere profetene ettersom de har behov for den fra dag til dag for å bygge opp Sion' (*Journal of Discourses*, 14:33). Den er nødvendig for at Kirken skal oppfylle sin misjon. Uten den ville vi feile...

Vi gjør ikke krav på noen ufeilbarlighet eller fullkommenhet hos profetene, seerne og åpenbarerne. Likevel kan jeg i ydmykhet si at jeg har sittet sammen med disse menn, og jeg tror at deres høyeste ønske er å kjenne og gjøre vår himmelske Faders vilje. De som sitter i de høyeste råd i denne kirke og har vært med når inspirasjonen har kommet og man har kommet frem til avgjørelser, vet at dette lys og denne sannhet går utover menneskelig

intelligens og fornuft. Disse dype, guddommelige inntrykk har kommet som dugg fra himmelen og falt på dem individuelt og samlet. Når vi er inspirert, kan vi gå frem i fullstendig enhet og enighet." (I *Lys over Norge*, januar 1990, s. 8, 9.)

Eldste James E. Talmage har skrevet: "Den hellige skrift er fortsatt åpen, mange linjer, mange forskrifter skal ennå føyes til, åpenbaringer som i betydning og strålende fylde vil overgå alt som er blitt nedskrevet, skal fortsatt bli gitt til Kirken og bli forkynt for verden." (*The Articles of Faith*, 311.)

Trosartiklene 1:10. Israels innsamling

Om Israels innsamling i fordums tid har eldste James E. Talmage skrevet:

"Israelittene er blitt så fullstendig adspredt blant de forskjellige nasjoner at dette folket har spilt en viktig rolle når det gjelder fremkomst og utvikling hos nesten hver eneste større inndeling av den menneskelige familie. Denne adspredelsen foregikk trinnvis og strakte seg over mange årtusener...

Til tross for at de er blitt slått av mennesker og en stor del av dem er tapt for den øvrige verden, er Israel ikke tapt for sin Gud. Han vet hvor de er blitt ført eller drevet, og for dem slår hans hjerte fremdeles med faderlig kjærlighet, og han vil visselig, når tiden er inne, og med fastsatte midler bringe dem frem til en tilstand med velsignelse og innflytelse som det sømmer seg hans paktsfolk... Like fullstendig som adspredelsen var, like fullstendig skal også Israels innsamling være." (*The Articles of Faith*, 316, 328–29.)

I en omtale av Israels hus i dag har president Joseph Fielding Smith sagt: "Enhver som tar imot evangeliet, blir av Israels hus, og de blir med andre ord medlemmer av den utvalgte slektslinje og blir Abrahams barn gjennom Isak og Jakob som løftene ble gitt til." (*Frelsende læresetninger*, 3:197, se også Abraham 2:10.)

President Spencer W. Kimball har sagt: "Israels innsamling består i å slutte seg til den sanne kirke og i å lære den sanne Gud å kjenne... Enhver som derfor har godtatt det gjengitte evangelium og som nå forsøker å tilbe Herren på sitt eget språk og sammen med de hellige i de nasjoner hvor de bor, har fulgt loven om Israels innsamling og er arving til alle velsignelser som er lovet de hellige i disse siste dager." (*Teachings of Spencer W. Kimball*, 439.)

Trosartiklene 1:10. Gjenopprettelsen av de ti stammer

Eldste Bruce R. McConkie har forklart: "I det tusenårsriket som kommer, skal Israel – som etter Salomos død har vært delt i to adskilte, krigførende, opprørske riker, nemlig Israels rike med sine ti stammer, og Juda rike med de resterende stammer, to riker som for lenge siden ble ødelagt og tatt til fange med sine medlemmer adspredt over hele jorden – dette Israel skal igjen bli en nasjon på fjellene i Israel, i deres fedres hjemland Palestina... De skal nok en gang tro evangeliet og motta dåpens velsignelser, slik de gjorde på den tid da den oppstandne Herre virket blant dem. Disse velsignelser og templets velsignelser vil bli forrettet for dem." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 641–42.)

Trosartiklene 1:10. "Sion ...vil bli bygget på det amerikanske kontinent"

President John Taylor har sagt: "Vi er her for å bygge opp Guds kirke, Guds Sion og Guds rike og være tilgjengelig til å gjøre alt Gud krever av oss. Først må vi rense oss for all ugudelighet, for begjær og for allslags ondskap, forsake synd av enhver art, fremelske Guds ånd og hjelpe til med å bygge opp hans rike, forskjønne Sion og ha skjønne boliger og skjønne haver og frukthaver inntil Sion vil være det vakreste sted som finnes på jorden... Sion vil igjen bli til lovprisning og herlighet for hele jorden." (*The Gospel Kingdom*, red. G. Homer Durham [1964], 221.)

President Joseph Fielding Smith har sagt: "Da Joseph Smith oversatte Mormons bok, fikk han vite at Amerika er det Sions land som ble gitt til Josef og hans barn, og at Sions stad, eller det nye Jerusalem, skulle bygges i dette land. Han fikk også vite at Jerusalem i Palestina skulle bygges opp igjen og bli en hellig by. Disse to byene, den ene i Sions land og den andre i Palestina, skal bli hovedsteder for Guds rike i tusenårsriket." (*Frelsende læresetninger*, 3:64.)

Eldste Bruce R. McConkie har forklart: "Sions staver som nå finnes, må bli styrket og fullkommengjort før de kan oppholde og støtte det Sion som det er bestemt skal komme. Når Sion blir fullt ut opprettet, vil det være ved lydighet mot det celestiale rikes lov, loven som bare delvis er gjort gjeldende i Sions staver." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 592.)

Herren åpenbarte at "stedets sentrum" for byen Sion i de siste dager ville være Independence, Missouri (se L&p 57:1–3). Herren åpenbarte også at dette Sion, som skal bygges før hans annet komme (se L&p 29:7–8, 49:24–25), vil være "det nye Jerusalem, et fredens land, en tilfluktsby, et trygt sted for de hellige som tilhører Den Aller Høyeste Gud.

Og Herrens herlighet skal være der, og redsel for Herren skal også være der, så de ugudelige ikke vil komme dit, og det skal kalles Sion...

...og det skal være det eneste folk som ikke skal være i krig...

Og det skal skje at de rettferdige skal samles ut fra alle nasjoner og skal komme til Sion" (L&p 45:66–67, 69–71).

Trosartiklene 1:10. "Kristus personlig vil regjere på jorden"

Eldste Bruce R. McConkie har skrevet: "Som hele jordens konge skal [Jesus Kristus] gjøre fullstendig ende på alle nasjoner, og de som samler seg under ett overhode, skal bli riket til vår Gud og hans Kristus, og han skal regjere evindelig og alltid. Når han kommer, vil det ikke være noen annen lov enn hans lov, og han skal gjeninnsette sine dommere og herskere i begynnelsen." (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 642.)

Trosartiklene 1:10. "Jorden vil bli fornyet og få sin paradisiske herlighet"

Eldste Joseph Fielding Smith, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, skrev:

"Den store forandring som vil finne sted når Kristus, vår Frelser, begynner å regjere i tusenårsriket, skal være en gjenopprettelse av forholdene slik de var før menneskets fall...

Denne nye himmel og jord som vil komme frem når vår Herre kommer for å regjere, er den samme jord med sine himler fornyet og gjenopprettet til sin opprinnelige tilstand og skjønnhet. Alt skal bringes tilbake så nær opp til den tilstand den var i begynnelsen." (*The Restoration of All Things* [1945], 294–95.)

Trosartiklene 1:11. "Rett til å dyrke Den Allmektige Gud"

I en uttalelse i 1979 sa Det første presidentskap:

"Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige erkjenner at en viktig hjørnesten i et fritt samfunn er prinsippet om religionsfrihet. Den første paragrafen i De forente staters grunnlov forbyr enhver 'lov som gjelder opprettelse av religion eller forbud mot fri religionsutøvelse'. Vårt (kirke)samfunn har oppmuntret til frihet og toleranse med hensyn til religion...

Vi beklager derfor de stadig større anstrengelser for å gjøre blasfemi som ateisme eller sekularisere til det offisielle syn i Amerikas forente stater og på denne måten tilsløre og undergrave den rike og mangfoldige religiøse arv vår nasjon har...

Helt fra første stund har Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige godtatt det konstitusjonelle prinsipp at myndigheter hverken skal opprette en statsreligion eller forby fri religionsutøvelse...

Men det konstitusjonelle prinsipp om nøytralitet i forhold til religion betyr ikke at vår nasjon skal overse sin religiøse arv, herunder den religiøse motivasjon nasjonens grunnleggere hadde og den sterke religiøse tro generasjoner av nasjonens folk og ledere har hatt...

Som det styrende prinsipp for adferd i livet til mange millioner av våre borgere skulle religion innta en hedersplass i vårt lands offentlige liv, og den allmektige Guds nav skulle brukes på en hellig måte når det kommer offentlig til uttrykk. Vi henstiller til våre medlemmer og til alle velvillige mennesker overalt, om å gå sammen for å beskytte og hedre vår nasjons åndelige og religiøse arv og motarbeide de krefter som vil forandre De forente staters offentlige konstitusjonelle syn – fra å være nøytralt til å bli fiendtlig innstilt overfor religion." ('First Presidency Warns Against 'Irreligion'", *Ensign*, mai 1979, 108–9.)

Trosartiklene 1:11. "La dem tilbe hva som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte de ønsker"

Eldste Carlos E. Asay, som var et medlem av Syttienes presidentskap, advarte og sa: "Skap ikke strid eller debatt om læresetninger. Mesteren advarte oss og sa at 'stridighetens ånd er ikke av meg, men av djevelen' (3. Nephi 11:29). Vi er inkonsekvente hvis vi tyr til Satans fremgangsmåte for å oppnå rettferdige mål. En slik inkonsekvens resulterer bare i forvirring, tap av Ånden og nederlag." (Se *Lys over Norge*, april 1982, s. 117, pkt. 4.)

Eldste Russell M. Nelson, et medlem av De tolv apostlers quorum, har sagt:

"Da jeg for noen måneder siden var så heldig å få delta i Parlamentet for verdens religioner (Parliament of the Worlds Religions), var jeg tilstede i en arbeidsgruppe som behandlet emnet toleranse. Der snakket jeg med gode menn og kvinner som representerte mange religiøse grupper. Nok en gang innså jeg fordelene ved etnisk og kulturelt mangfold, og enda en gang fikk jeg anledning til å reflektere over betydning av religionsfrihet og toleranse.

Jeg beundrer den inspirasjon Joseph Smith hadde da han førte i pennen den ellevte trosartikkel...

Denne edle uttalelsen om religiøs toleranse står i en særstilling når en tar i betraktning den personforfølgelse profeten ble utsatt for. Ved en anledning skrev han: 'Jeg er på denne tid forfulgt verre enn noe menneske på denne jord, og likeledes dette folk ... Alle våre hellige rettigheter trampes under fot av mobben.'

Joseph Smith led uopphørlig forfølgelse og til slutt en ubarmhjertig martyrdød ... ved de intolerantes hender. Hans brutale skjebne står som en kraftig påminnelse til oss om at vi aldri må gjøre oss skyldige i noen som helst synd tilskyndet av intoleranse...

...For ikke lenge siden ga Det første presidentskap og De tolv en offentlig uttalelse som jeg vil sitere fra:

'Det er moralsk galt av enhver person eller gruppe å nekte noen andre deres uavhendelige verdighet på grunnlag av den tragiske og avskyelige teorien om rasemessig og kulturell overlegenhet.

Vi kaller på alle mennesker overalt til på nytt å arbeide for de gjennomprøvde idealene toleranse og gjensidig respekt. Det er vår oppriktige tro at når vi anerkjenner hverandre med omtanke og medfølelse, så vil vi oppdage at vi kan leve sammen i fred uansett hvor langt vi måtte stå fra hverandre.' " (Se *Lys over Norge*, juli 1994, side 66, 68.)

Trosartiklene 1:12. Innordne oss under myndigheter og øvrighetspersoner

President Spencer W. Kimball har sagt: "Vi oppfordrer innstendig alle siste-dagers-hellige til å være gode naboer og gode borgere, lojale mot sitt flagg og sitt land." (*Lys over Norge*, oktober 1981, s. 131.)

Eldste Joseph B. Wirthlin, et medlem av De tolv apostlers quorum, har forklart: "Kirken er strengt politisk nøytral og favoriserer ikke noe parti eller noen kandidat, men ethvert medlem skulle følge aktivt med i det politiske liv. Vi skulle studere programmene og kandidatene for å forsikre oss om at vår stemmegivning er basert på kunnskap og ikke på folkesnakk. Vi må be for våre offentlige tjenestemenn og be Herren hjelpe dem i viktige avgjørelser som angår oss. Vår tro angående jordiske regjeringer og lover oppsummeres i kapittel 134 i Lære og pakter og i den 12. trosartikkel. Vi skulle støtte den politikk som faller sammen med denne moralske trosbekjennelse." (*Lys over Norge*, juli 1992, s. 83.)

Trosartiklene 1:12. "Adlyde, hedre og oppholde lovene"

Eldste L. Tom Perry har sagt: "Alle Kirkens medlemmer skulle være forpliktet til å adlyde og ære lovene i det land de bor. Vi skulle være eksemplariske i vår lydighet mot de myndigheter som styrer oss. For at Kirken skal tjene verdens nasjoner, må den øve en sunn innflytelse i livet til de mennesker som tar imot den, i timelige så vel som i åndelige saker." (Se *Lys over Norge*, januar 1988, s. 66.)

Eldste James E. Talmage har forklart: "De hellige er forpliktet til å innordne seg under sitt lands lover. Ikke desto mindre skulle de som borgere og undersåtter av sine respektive myndigheter bruke alle passende midler for å sikre seg selv og alle mennesker det kostbare gode som personlig frihet i religiøse spørsmål er. Det forlanges ikke av dem at de uten å protestere skal finne seg i enhver handling fra lovløse forfølgeres side eller i urettferdig lovgivning, men deres protester skulle fremsettes med lov og orden." (*The Articles of Faith*, 423.)

Trosartiklene 1:13. Karakteristiske trekk ved sann kristendom.

Eldste Mark E. Petersen, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, sa:

"Ærlighet, sannhet, dyd og godhet er kjennetegn på sann kristendom. Mangler vi dem, kan vi neppe si at vi følger Kristus...

...Hvis vi hevder å være gudfryktige uten at vi har gudfryktige gjerninger, er det rent hykleri, ja, 'likesom legemet er dødt uten ånd' (Jakobs brev 2:26)." (Se *Lys over Norge*, okt. 1982, s. 28).

Eldste James E. Talmage har skrevet: "Religion uten moral, fromhet uten nestekjærlighet, medlemskap i Kirken uten tilsvarende ansvar for personlig livsførsel i dagliglivet, ville være som en lydende malm eller en klingende bjelle... Ærlig hensikt, en rettskaffen karakter, personlig renhet, samvittighetsfrihet, vilje til å gjøre godt mot alle mennesker, selv våre fiender, ren velvilje – alt dette er noen av de frukter som kjennetegner Kristi religion og som hva betydning og verdi angår, langt overgår forkynnelse av dogmer og fremstilling av teorier." (*The Articles of Faith*, 429.)

Trosartiklene 1:13. Være ærlige

Eldste Marvin J. Ashton, som var et medlem av De tolv apostlers quorum, sa:

"Det er en synd å lyve. Det er en tragedie å være offer for løgner. Man blir ikke fanget i uærlighetens og løgnens snarer over natten. En liten løgn eller uærlig handling fører til en annen inntil gjerningsmannen sitter fast i et nettverk av bedrag... De som har blitt offer for denne snaren, kjemper ofte hele livet igjennom med sin tunge byrde fordi de er uvillige til å se sitt problem i øynene og anstrenge seg for å forandre det. Mange er uvillige til å gjøre det som er nødvendig for å fri seg fra løgnens lenker. Noen kan være svært så oppmerksomme på verdien av ærlighet, men likevel være ute av stand til å ta det første skritt på veien tilbake til ærlighet...

Ærlighet er grunnleggende. Det er sant at løgn er en medsammensvoren i enhver annen form for last. Eller som én har sagt: 'Synd har mange virkemidler, men en løgn er håndtaket som passer til dem alle.' (O.W. Holmes, i *The Home Book of Quotations*, s. 1111)." (I *Lys over Norge*, okt. 1982, s. 15, 19.)

Trosartiklene 1:13. Være pålitelige

Biskop J. Richard Clarke, den gang rådgiver i Det presiderende biskopsråd, sa:

"Praktisering av sannheten, den virkelige prøve på vårt engasjement, er kjent under mange navn – f.eks. *ærlighet, rettskaffenhet, ubestikkelighet* og *redelighet*. Jeg liker spesielt *redelighet*. En person som ved disiplin har lært seg redelighet slik at redelighet er blitt en del av vedkommendes natur, er som et moralsk kompass som automatisk viser 'rettvisende nord' under alle omstendigheter. Denne person tilstreber automatisk ærlighet, så han eller hun handler rett uten å måtte veie fordeler eller ulemper...

...Ville det ikke være en storartet idé å ha et kredittkort for siste-dagers-hellige? Man kunne store på at en siste-dagers-hellig med dette kortet holdt sitt ord, var ærlig overfor arbeidsgiveren og betalte sine regninger som avtalt. Da ville våre yrkesutøvere, håndverkere og forretningsmenn arbeide uten å gå på akkord med sin moral for fortjenestens del, enhver ville med stolthet sette sin signatur på sitt verk. Vi ville alle streve for å gjøre vårt aller

beste på alle måter. Ville det ikke være vidunderlig å være et 'forunderlig' (særegent) folk som var kjent for vår ærlighet og kvaliteten på vårt arbeid? Den siste-dagers-hellige norm for integritet skulle være den høyeste av alle normer i verden, for vi er Guds paktsfolk. Herren gjør ikke spesielle innrømmelser for kultur, rase eller nasjonalitet. Han venter at alle hans hellige skal leve etter evangeliets normer." (I *Lys over Norge*, oktober 1984, s. 110.)

Trosartiklene 1:13. Å være kyske

President Spencer W. Kimball har sagt: "Mange av de vanskeligheter som plager familien i dag, kommer av at det sjette bud blir brutt (se 2. Mosebok 20:14). Fullstendig kyskhet før ekteskapet og fullstendig trofasthet etterpå, er fremdeles normen som man ikke kan vike fra uten at det fører til synd, elendighet og ulykke." (I *Lys over Norge*, april 1981, s. 6.)

Eldste Richard G. Scott har sagt at intime fysiske handlinger utenfor ekteskapet "forårsaker alvorlig følelsesmessig og åndelig skade. Selv om de som innlater seg på noe slikt, ikke oppfatter at skaden skjer akkurat i øyeblikket, vil de gjøre det senere.

Seksuell umoral reiser en barriere mot Den hellige ånds innflytelse med alle dens oppløftende, opplysende og kraftgivende egenskaper. Den forårsaker kraftig fysisk og følelsesmessig stimulering. Med tiden oppstår et umettelig begjær som driver overtrederen til stadig alvorligere synder. Den skaper egoisme og kan føre til aggressive handlinger som brutalitet, abort, seksuelt misbruk og voldskriminalitet. Slik stimulering kan føre til homoseksuelle handlinger, og slikt er ondt og fullstendig galt.

Seksuell overtredelse vil besudle prestedømmet som du nå har, undergrave din åndelige styrke og din tro på Jesus Kristus og hindre deg i å kunne tjene ham...

All seksuell intimitet utenfor ekteskapets bånd – jeg mener all bevisst berøring av andres hellige, intime kroppsdeler, med eller uten klær – er synd og forbys av Gud. Det er også en overtredelse å bevisst stimulere disse følelsene i din egen kropp.

Satan prøver å få oss til å tro at det i orden å ha en viss intim kontakt mellom personer som er enige om det og som søker å stimulere disse sterke følelsene, og at hvis det blir holdt innenfor visse grenser, så har ingen skade skjedd. Som et vitne for Jesus Kristus bærer jeg vitnesbyrd om at det er fullstendig galt. Satan prøver spesielt å friste en som har levd et rent liv, til å eksperimentere med blader, videofilm og kinofilm med sterke bilder av kvinnekroppen. Han ønsker å stimulere lysten til å eksperimentere, noe som raskt resulterer i intimitet og besudling. Sterke vaner dannes som det er vanskelig å bryte. Resultatet er mentale og følelsesmessige arr." (Se *Lys over Norge*, januar 1995, s. 36.)

Eldste Marvin J. Ashton har sagt: "De som vil at vi skal forspille dyd og kyskhet for å bevise vår kjærlighet i seksuell aktivitet utenfor ekteskapet, er hverken venner eller orientert mot evig familieenhet" (se *Lys over Norge*, oktober 1981, s. 39).

President Spencer W. Kimball har sagt: "Innenfor rammen av det lovlige ekteskap er intime seksuelle forbindelser riktige og guddommelig godkjent. Det er intet vanhellig eller nedbrytende ved seksualitet i seg selv, for på denne måten er menn og kvinner med på skapelsesprosessen og gir uttrykk for kjærlighet." (*President Kimball Speaks Out* [1981], 311.)

Trosartiklene 1:13. Å være kjærlige

Eldste Dean L. Larsen, et medlem av De sytti, har sagt: "Rikets varige styrke vil ikke være å finne i medlemmenes antall, hvor raskt medlemstallet stiger eller hvor vakre bygningene er. I Guds rike er kraft ikke sidestillet med antall personer eller med en ytre rutinemessig etterlevelse av foreskrevne aktiviteter. Den finner vi i de stillferdige og uregistrerte gjerninger som utføres i kjærlighet, lydighet og kristen tjeneste som kanskje aldri kommer de offisielle ledere for øre, men som er etter mønster av Herrens eget virke." (Se *Lys over Norge*, april 1982, s. 48–49.)

Eldste Antoine R. Ivins, som var et medlem av De sytti, sa: "Jeg hørte en gang en ung mann tale til en forsamling av syttier i Barratt Hall, si: 'Det er ingen grenser for hvor mye godt et menneske kan gjøre om han ikke lurer på hvem som skal ha æren for det.' " (I *Conference Report*, april 1946, 42.)

Trosartiklene 1:13. Å være dydige

I en tale på prestedømsmøtet under en generalkonferanse sa president Ezra Taft Benson :

"Dydighet innebærer at man har rene tanker og rene handlinger. Han vil ikke ha begjær i sitt hjerte, for i så fall måtte han 'fornekte troen' og miste Ånden (L&p 42:23)...

Dyd er beslektet med hellighet, en guddommelig egenskap. En prestedømsbærer skulle aktivt søke det som er dydig og skjønt, og ikke det som er nedverdigende og skittent. Dyd vil alltid pryde hans tanker (se L&p 121:45). Hvordan kan noen mann hengi seg til onder som pornografi, blasfemi eller vulgaritet og likevel regne seg for å være fullt ut dydig?" (I *Lys over Norge*, januar 1987, s. 37.)

Trosartiklene 1:13. "Gjøre godt mot alle mennesker"

Eldste David O. McKay, den gang et medlem av De tolv apostlers quorum, sa: "Det finnes ikke noen enkeltstående stor ting vi kan gjøre for å oppnå evig liv, og det synes for meg som det viktigste vi må lære i verden i dag, er å anvende evangeliets strålende prinsipper i livets små gjerninger og ansvarsoppgaver... Den store solen er en mektig kraft i universet, men vi mottar

velsignelsene av dens utstråling fordi den kommer til oss i form av små stråler, som samlet fyller hele jorden med solskinn. Den mørke natten gjøres hyggelig ved skinnet av det som ser ut som små stjerner. På samme måte består et sant kristent liv av små Kristus-lignende gjerninger, utført akkurat i denne time, i dette minutt, i hjemmet, i quorumet, i organisasjonen, i landsbyen, hvor som helst vårt liv og våre gjerninger bringer oss." (Sitert av eldste Rex D. Pinegar i *Lys over Norge*, januar 1995, s. 79.)

President Spencer W. Kimball har sagt: "Gud er oppmerksom på oss, og han våker over oss. Men vanligvis er det gjennom et annet dødelig menneske at han ivaretar våre behov. Derfor er det av stor betydning at vi tjener hverandre i riket." ("De små tjenester", *Lys over Norge*, desember 1976, s. 1.)

Trosartiklene 1:13. Paulus' formaning om å tro, håpe og holde ut

Eldste Jeffrey R. Holland, som den gang var et medlem av De sytti, sa: "Bare Kristi rene kjærlighet vil føre oss frem til målet. Det er Kristi kjærlighet som varer, det er Kristi kjærlighet som gir. Det er Kristi kjærlighet som ikke hoverer og som ikke lett blir forbitret. Det er bare hans rene kjærlighet som gjør ham – og oss – i stand til å utholde alle ting, tro alle ting, håpe alle ting, og tåle alle ting (se Moroni 7:45)." (I *Lys over Norge*, januar 1990, s. 24.)

Eldste Marvin J. Ashton har sagt: "Sky motløshet. Et av Satans kraftigste våpen er motløshet. Det er direkte nedbrytende å lytte til tilskyndelser som: 'du klarer det ikke', 'du duger ikke', 'det er for sent', eller 'alt er håpløst'. Satan vil at vi skal tro at alt er tapt på grunn av en eneste feil. Han vil at vi skal gi oss. Det er viktig at de som venter, skyr motløshet. Dette kan muligens kreve en god del arbeid og energi, men det er oppnåelig." (I *Lys over Norge*, juli 1988, s. 58, pkt.2.)

Trosartiklene 1:13. Paulus' formaning om å trakte etter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt

Eldste Joseph B. Wirthlin, et medlem av De tolv apostlers quorum, har forklart:

"Uttrykket *trakte etter* betyr å søke, prøve å oppdage, prøve å erverve seg. Det krever en aktiv, pågående holdning til livet. Abraham søkte f.eks. 'efter fedrenes velsignelser og ... å bli en mer hengiven efterfølger av rettferdighet' (Abraham 1:2). Det er det motsatte av å vente passivt på at noe godt skal dukke opp uten noen innsats fra vår side.

Vi kan fylle vårt liv med det gode og ikke gi rom for noe annet. Vi har så mye godt å velge blant at vi aldri trenger i å delta i noe ondt. Eldste Richard L. Evans uttalte: 'Det finnes ondt i verden. Det finnes også godt. Det er opp til oss å lære og å velge mellom disse to. Å vokse i selvdisiplin, i dyktighet, i godhet, og fortsette fremover – sette det ene benet foran det andre – en dag, en time, et øyeblikk, en oppgave om gangen' (*Thoughts for One Hundred Days*, 5 bind [Salt Lake City: Publishers Press, 1966–72], 4:199.)

Hvis vi trakter etter det som er dydig og skjønt, vil vi helt sikkert finne det." (I *Lys over Norge*, juli 1992, s. 82.)

Eldste Russell M. Nelson har sagt: "Til dem som er interessert i fylden av det gjengitte evangelium – uansett nasjonalitet eller religiøs bakgrunn – sier vi som eldste Bruce R. McConkie gjorde: 'Behold all den sannhet og alt det gode dere har. Gi ikke slipp på noe fornuftig eller godt prinsipp. Gi ikke avkall på noen norm du tidligere har hatt som er god, rettferdig og sann. Hver sannhet som finnes i hver eneste kirke i hele verden, tror vi på. Men vi sier også dette til alle mennesker: Kom og ta det lys og den sannhet i tillegg som Gud har gjengitt i vår tid. Jo mer sannhet vi har, desto større blir vår glede her og nå, jo mer sannhet vi mottar, desto større blir vår belønning i evigheten. Dette er vår innbydelse til velmenende menn [og kvinner] overalt.' " (I *Lys over Norge*, juli 1994, s. 68.).

EN HARMONISERING AV SKAPELSESBERETNINGENE

Skapelsens første dag		
1. Mosebok 1 1 I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden.	**Moses 2** 1 Og det skjedde at Herren talte til Moses og sa: Se, jeg åpenbarer for deg angående denne himmel og denne jord, skriv de ord som jeg taler. Jeg er begynnelsen og enden, Den Allmektige Gud, ved min Enbårne skapte jeg disse ting, ja, i begynnelsen skapte jeg himmelen og den jord på hvilken du står.	**Abraham 4** 1 Og så sa Herren: La oss gå ned. Og de gikk ned i begynnelsen, og de, det vil si Gudene, organiserte og dannet himlene og jorden.
2 Og jorden var øde og tom, det var mørke over det store dyp, og Guds Ånd svevet over vannene.	2 Og jorden var øde og uten form, og jeg lot mørke komme over dypet, og min Ånd hvilte over vannflaten, for jeg er Gud.	2 Og jorden, etter at den var dannet, var øde og tom fordi de ikke hadde dannet noe annet enn jorden, og mørke rådet over dypet, og Gudenes Ånd ruget over vannene.
3 Da sa Gud: Bli lys! Og det ble lys.	3 Og jeg, Gud, sa: La det bli lys, og det ble lys.	3 Og de (Gudene) sa: Bli lys, og det ble lys.
4 Og Gud så at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket.	4 Og jeg, Gud, så lyset og at lyset var godt. Og jeg, Gud, skilte lyset fra mørket.	4 Og de (Gudene) fattet lyset, for det var klart, og de skilte lyset, eller så til at det ble skilt fra mørket.
5 Gud kalte lyset dag, mørket kalte han natt. Og det ble aften, og det ble morgen, første dagen.	5 Og jeg, Gud, kalte lyset dag, og mørket kalte jeg natt, og dette gjorde jeg ved min makts ord, og det skjedde slik som jeg talte. Og det ble aften og det ble morgen den første dag.	5 Og Gudene kalte lyset dag og mørket kalte de natt. Og det skjedde at fra aften til morgen kalte de natt, og fra morgen til aften kalte de dag, og dette var det første eller begynnelsen til det som de kalte dag og natt.

Skapelsens annen dag

1. Mosebok 1	Moses 2	Abraham 4
6 Og Gud sa: La det bli en hvelving midt i vannene, den skal skille vann fra vann.	6 Og videre sa jeg, Gud: La det bli en hvelving midt i vannet, og som jeg talte, slik ble det, og jeg sa: La den skille vann fra vann, og det ble gjort.	6 Og Gudene sa også: La det bli en hvelving midt i vannene, og den skal skille vann fra vann.
7 Og Gud gjorde hvelvingen og skilte vannet som er under hvelvingen, fra vannet som er over hvelvingen. Og det ble slik.	7 Og jeg, Gud, gjorde hvelvingen og skilte vannene, ja, de store vann under hvelvingen, fra vannene som var over hvelvingen, og som jeg talte, slik ble det.	7 Og Gudene befalte hvelvingen så den skilte vannene som var under hvelvingen fra vannene som var over hvelvingen, og det ble slik, ja, slik som de hadde befalt.
8 Gud kalte hvelvingen himmel. Og det ble aften, og det ble morgen, andre dagen.	8 Og jeg, Gud, kalte hvelvingen himmel, og det ble aften og det ble morgen den annen dag.	8 Og Gudene kalte hvelvingen himmel. Og det skjedde at det var fra aften til morgen de kalte natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften de kalte de dag, og dette var annen gang de nevnte natt og dag.

Skapelsens tredje dag

1. Mosebok 1	Moses 2	Abraham 4
9 Og Gud sa: La vannet under himmelen samles på ett sted, og la det tørre land komme til syne. Og det ble slik.	9 Og jeg, Gud, sa: La vannene under himmelen bli samlet til ett sted, og det ble slik. Og jeg, Gud, sa: La det bli tørt land, og det ble slik.	9 Og Gudene befalte og sa: La vannene under himmelen bli samlet til ett sted, og la det tørre land komme frem, og det ble slik som de befalte.
10 Og Gud kalte det tørre land jord, vannet som var samlet, kalte han hav. Og Gud så at det var godt.	10 Og jeg, Gud, kalte det tørre land jord, og vannene som hadde samlet seg, kalte jeg hav, og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt, var godt.	10 Og Gudene kalte det tørre land jord, og vannene som hadde samlet seg, kalte de store vann, og Gudene så at de ble adlydt.

11 Og Gud sa: Jorden skal la gress spire frem, og planter som sår seg, og frukttrær som bærer frukt med frø i, på jorden, hvert etter sitt slag. Og det ble slik.	11 Og jeg, Gud, sa: La jorden bære frem gress, planter som setter frø, frukttrær som bærer frukt, hvert etter sitt slag, og trær som bærer frukt som har frø i seg, på jorden, og som jeg talte, slik ble det.	11 Og Gudene sa: La oss berede jorden til å frembringe gress, urter som setter frø, frukttrær som bærer frukt, hvert etter sitt slag – hvis frø i seg selv frembringer sitt eget slag på jorden – og det ble slik, ja som de befalte.
12 Jorden lot gress gro frem, planter som sår seg, hvert etter sitt slag, og trær som bærer frukt med frø i, hvert etter sitt slag. Og Gud så at det var godt.	12 Og jorden bar frem gress, enhver plante som frør seg etter sitt slag, og treet som bærer frukt med sine frø i, hvert etter sitt slag, og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt, var godt.	12 Og Gudene organiserte jorden til å frembringe gress av dets eget frø og urten til å frembringe urt av dens eget frø, og sette frø av sitt eget slag, og jorden til å frembringe treet etter dets eget frø og bære frukt hvis frø i seg selv bare kunne frembringe det samme etter sitt slag, og Gudene så at de ble adlydt.
13 Og det ble aften, og det ble morgen, tredje dagen.	13 Og det ble aften og det ble morgen den tredje dag.	13 Og det skjedde at de tellet dagene, fra aften til morgen kalte de natt, og det skjedde at fra morgen til aften kalte de dag, og det var den tredje tid.
Skapelsens fjerde dag		
1. Mosebok 1 14 Og Gud sa: La det bli lys på himmelhvelvingen til å skille mellom dagen og natten. De skal være til tegn som fastsetter tider og dager og år.	**Moses 2** 14 Og jeg, Gud, sa: La det bli lys på himmelhvelvingen til å skille dagen fra natten, og la dem være til tegn og til årstider og til dager og til år.	**Abraham 4** 14 Og Gudene organiserte lysene på himmelhvelvingen og så til at de skilte dagen fra natten og organiserte dem til å være til tegn og til årstider og til dager og til år,
15 Og de skal være til lys på himmelhvelvingen og lyse over jorden. Og det ble slik.	15 Og la dem være til lys på himmelhvelvingen for å gi lys til jorden, og det ble slik.	15 og organiserte dem til å være til lys på himmelhvelvingen for å gi lys til jorden, og det ble slik.

16 Og Gud gjorde de to store lys, det største til å råde over dagen, det mindre til å råde over natten, og stjernene.	16 Og jeg, Gud, gjorde to store lys, det større lys til å råde over dagen og det mindre lys til å råde over natten, og det større lys var solen, og det mindre lys var månen, og stjernene ble også skapt ifølge mitt ord.	16 Og Gudene organiserte de to store lys, det større lys til å råde over dagen, og det mindre lys til å råde over natten – sammen med det mindre lys satte de også stjernene.
17 Gud satte dem på himmelhvelvingen til å lyse over jorden,	17 Og jeg, Gud, satte dem på himmelhvelvingen for å gi lys til jorden	17 Og Gudene satte dem på himmelhvelving for å gi lys til jorden og til å råde over dagen og over natten og til å skille lyset fra mørket.
18 til å råde om dagen og om natten, og til å skille lyset fra mørket. Og Gud så at det var godt.	18 og solen til å råde over dagen, og månen til å råde over natten og til å skille lyset fra mørket, og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt, var godt.	18 Og Gudene våket over de ting de hadde befalt, inntil de adlød.
19 Og det ble aften, og det ble morgen, fjerde dagen.	19 Og det ble aften og det ble morgen den fjerde dag.	19 Og det skjedde at det var fra aften til morgen at det var natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften at det var dag, og det var den fjerde tid.
Skapelsens femte dag		
1. Mosebok 1 20 Og Gud sa: La vannet vrimle med et mylder av levende skapninger, og la fugler fly over jorden, under himmelhvelvingen.	**Moses 2** 20 Og jeg, Gud, sa: La vannene frembringe en vrimmel av levende skapninger og fugler som kan fly over jorden under himmelhvelvingen.	**Abraham 4** 20 Og Gudene sa: La oss berede vannene til å frembringe et mylder av levende skapninger og fugler, så de kan fly over jorden under den åpne himmelhvelvingen.

21 Og Gud skapte de store sjødyrene og alt levende som rører seg, som vrimler i vannet, hvert etter sitt slag, og hver vinget fugl etter sitt slag. Og Gud så at det var godt.	21 Og jeg, Gud, skapte store hvaler og enhver levende skapning som rører seg som vannet frembragte en vrimmel av, hver etter sitt slag, og enhver vinget fugl etter sitt slag. Og jeg, Gud, så at alt jeg hadde skapt, var godt.	21 Og Gudene beredte vannene så de kunne frembringe store hvaler, og enhver levende skapning som rører seg som vannene skulle frembringe i rikt monn, hver etter sitt slag, og enhver vinget fugl, etter sitt slag. Og Gudene så at de ville bli adlydt, og at deres plan var god.
22 Gud velsignet dem og sa: Vær fruktbare og bli mange og fyll vannet i havet, og fuglene bli mange på jorden!	22 Og jeg, Gud, velsignet dem og sa: Vær fruktbare og bli mange og fyll vannene i havet, og la fuglene formere seg på jorden.	22 Og Gudene sa: Vi vil velsigne dem og se til at de blir fruktbare og blir mange og fyller vannet i havet, eller de store vann, og se til at fuglene formerer seg på jorden.
23 Og det ble aften, og det ble morgen, femte dagen.	23 Og det ble aften og det ble morgen den femte dag.	23 Og det skjedde at det var fra aften til morgen de kalte natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften de kalte dag, og det var den femte tid.
Skapelsens sjette dag		
1. Mosebok 1 24 Og Gud sa: Jorden skal la levende skapninger gå frem, hver etter sitt slag: Fe og kryp og jordens ville dyr, hvert etter sitt slag. Og det ble slik.	**Moses 2** 24 Og jeg, Gud, sa: La jorden frembringe levende skapninger, hver etter sitt slag, kveg og krypdyr og jordens dyr, hvert etter sitt slag, og det ble slik.	**Abraham 4** 24 Og Gudene beredte jorden til å frembringe levende skapninger, hver etter sitt slag, kveg og krypdyr og jordens dyr, hvert etter sitt slag, og det ble slik som de hadde sagt.
25 Og Gud gjorde de ville dyr på jorden, hvert etter sitt slag, kveget etter sitt slag, alt jordens kryp etter sitt slag. Og Gud så at det var godt.	25 Og jeg, Gud, gjorde de ville dyr på jorden, hvert etter sitt slag, og kveget etter sitt slag, og alt som kryper på jorden, hvert etter sitt slag, og jeg, Gud, så at alt dette var godt.	25 Og Gudene organiserte jorden til å frembringe dyrene, hvert etter sitt slag, og kveget etter sitt slag, og alt som kryper på jorden, hvert etter sitt slag, og Gudene så at de ville adlyde.

26 Da sa Gud: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse. De skal råde over havets fisker og over himmelens fugler, over feet og over all jorden, og over hvert kryp som rører seg på jorden.	26 Og jeg, Gud, sa til min Enbårne som var hos meg fra begynnelsen: La oss gjøre mennesket i vårt bilde, etter vår lignelse, og det ble slik. Og jeg, Gud, sa: La dem ha herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over kveget og over hele jorden og over alle krypdyr som kryper på jorden.	26 Og Gudene rådførte seg med hverandre og sa: La oss gå ned og forme mennesket i vårt bilde, etter vår lignelse, og vi vil gi dem herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over kveget og over hele jorden og over ethvert kryp som kryper omkring på jorden.
27 Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem.	27 Og jeg, Gud, skapte mennesket i mitt eget bilde, i min Enbårnes bilde skapte jeg det, til mann og kvinne skapte jeg dem.	27 Så Gudene gikk ned for å organisere mennesket i sitt eget bilde, i Gudenes bilde for å forme det, til mann og kvinne for å forme de dem.
28 Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, legg den under dere og råd over havets fisker og himmelens fugler og over alt levende som rører seg på jorden.	28 Og jeg, Gud, velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og fyll jorden og legg den under dere, og ha herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over alt levende som rører seg på jorden.	28 Og Gudene sa: Vi vil velsigne dem. Og Gudene sa: Vi vil se til at de blir fruktbare og blir mange og fyller jorden og legger den under seg og har herredømme over fiskene i havet og over fuglene i luften og over alt levende som rører seg på jorden.
29 Og Gud sa: Se, jeg har gitt dere alle planter som sår seg over hele jorden, og hvert tre med frukt som setter frø. Det skal være føde for dere.	29 Og jeg, Gud, sa til mennesket: Se, jeg har gitt dere hver plante som bærer frø som finnes på hele jordens overflate, og hvert tre med frukt som setter frø. Det skal være til føde for dere.	29 Og Gudene sa: Se, vi vil gi dem alle urter som setter frø som skal komme på hele jordens overflate, og hvert tre som bærer frukt, og frukten av treet som setter frø, vil vi gi dem, og det skal være dem til føde.
30 Og til alle jordens dyr og alle himmelens fugler og alt som kryper på jorden, alt som har livsånde i seg, gir jeg alle grønne planter til føde. Og det ble slik.	30 Og til alle jordens dyr og til alle luftens fugler og alt som kryper på jorden som jeg skjenker liv, skal alle rene planter gis til føde, og som jeg talte, således ble det.	30 Og til alle jordens dyr og til alle luftens fugler og til alt som kryper på jorden, se, vi vil gi dem liv, og vi vil også gi dem alle grønne urter til føde, og alle disse ting skal organiseres således.

31 Og Gud så alt det han hadde gjort, og se, det var overmåte godt. Og det ble aften og det ble morgen, sjette dagen.	31 Og jeg, Gud, så alt jeg hadde gjort, og se, alt jeg hadde gjort var meget godt, og de ble aften og det ble morgen den sjette dag.	31 Og Gudene sa: Vi vil gjøre alt som vi har sagt og organisere dem, og se, de skal være meget lydige. Og det skjedde at det var fra aften til morgen de kalte natt, og det skjedde at det var fra morgen til aften kalte de dag, og de regnet den sjette tid.
Skapelsens syvende dag		
1. Mosebok 2 1 Så ble himmelen og jorden fullført med hele sin hær.	**Moses 3** 1 Således ble himmelen og jorden og alle deres hærskarer fullendt.	**Abraham 5** 1 Og slik vil vi fullende himlene og jorden og alle deres hærskarer.
2 Gud fullførte på den sjuende dagen det verk han hadde gjort, og han hvilte på den sjuende dagen fra alt sitt verk som han hadde gjort.	2 Og på den syvende dag avsluttet jeg, Gud, min gjerning, og alle ting som jeg hadde gjort, og jeg hvilte på den syvende dag fra all min gjerning, og alle ting som jeg hadde gjort, var fullendt, og jeg, Gud, så at de var gode.	2 Og Gudene sa til hverandre: I den syvende tid vil vi avslutte vårt gjerning slik vi har betemt, og i den syvende tid vil vi hvile fra all vår gjerning slik vi har bestemt.
3 Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den, for på den hvilte han fra alt sitt verk, det Gud hadde skapt og gjort.	3 Og jeg, Gud, velsignet den syvende dag og helliget den, for på den dag hvilte jeg fra all min gjerning, fra alt som jeg, Gud, hadde skapt og gjort.	3 Og Gudene fullendte i den syvende tid, for i den syvende tid ville de hvile fra all sin gjerning som de (Gudene) hadde besluttet å utføre, og de helliget den. Og således var deres beslutninger i den tid de rådførte seg med hverandre om å danne himlene og jorden.
4 Dette er historien om himmelen og jorden da de ble skapt. På den tid da Gud Herren* gjorde jord og himmel,	4 Og nå, se, jeg sier deg at dette er himmelens og jordens slekter da de ble skapt, på den dag da jeg, Gud Herren, gjorde himmelen og jorden,	4 Og Gudene kom ned og formet disse himmelens og jordens generasjoner da de ble formet på den dag da Gudene dannet jorden og himlene,

5 fantes det ennå ingen markens busk på jorden, og ingen plante på marken var ennå grodd frem, for Gud Herren hadde ikke latt det regne på jorden, og det var ikke et menneske til å dyrke marken.	5 og hver markens plante før den var i jorden, og hver markens urt før den vokste frem. For jeg, Gud Herren, skapte alle ting som jeg har omtalt, åndelig, før de ble naturlige på jordens overflate. For jeg, Gud Herren, hadde ikke latt det regne på jorden. Og jeg, Gud Herren, hadde skapt alle menneskenes barn, men ennå ikke noe menneske til å dyrke jorden, for i himmelen skapte jeg dem, og ennå fantes det ikke noe kjød på jorden verken i vannet eller i luften.	5 ifølge alt de hadde sagt om hver markens plante før den var i jorden og hver markens urt før den vokste frem, for Gudene hadde ikke latt det regne på jorden da de rådførte seg med hverandre om å skape dem, og de hadde ikke formet noe menneske til å dyrke jorden.
6 Men en tåke steg opp av jorden og vannet hele jordens overflate.	6 Men jeg, Gud Herren, talte, og en damp steg opp fra jorden og vannet hele jordens overflate.	6 Men det steg opp en damp fra jorden og vannet hele jordens overflate.
7 Gud Herren formet mennesket av jordens støv, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel.	7 Og jeg, Gud Herren, dannet mennesket av jordens støv og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble en levende sjel, det første kjød på jorden, også det første menneske, Ikke desto mindre var alle ting skapt før, men de var skapt åndelig og gjort ifølge mitt ord.	7 Og Gudene formet mannen av jordens støv og tok hans ånd (det vil si mannens ånd) og satte den i ham, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel.
8 Så plantet Gud Herren en hage i Eden, i Østen. Der satte han mennesket som han hadde formet.	8 Og jeg, Gud Herren, plantet en hage øst i Eden, og der satte jeg mennesket som jeg hadde formet.	8 Og Gudene plantet en hage øst i Eden, og der satte de mannen hvis ånd de hadde satt i det legeme de hadde formet.
9 Og Gud Herren lot alle slags trær vokse opp av jorden, prektige å se på og gode å ete av, også livets tre midt i hagen, og treet til kunnskap om godt og ondt.	9 Og ut av jorden lot jeg, Gud Herren, hvert tre som er behagelig i menneskets øyne, vokse naturlig, og mennesket kunne se det. Og det ble også en levende sjel, for det var åndelig på den dag da jeg skapte det, for det forblir i den sfære som jeg, Gud, skapte det, ja, endog alle ting som jeg beredte til menneskets bruk, og mennesket så at det var godt til føde. Og jeg, Gud Herren, plantet også livets tre midt i hagen og også treet til kunnskap om godt og ondt.	9 Og ut av jorden lot Gudene vokse hvert tre som er behagelig for øyet og godt til føde, og midt i hagen også livets tre og treet til kunnskap om godt og ondt.

10 En elv rant ut fra Eden for å vanne hagen, og siden delte den seg i fire hovedstrømmer.	10 Og jeg, Gud Herren, lot en elv gå ut fra Eden for å vanne hagen, og derfra delte den seg i fire strømmer.	10 Det gikk en elv ut fra Eden for å vanne hagen, og derfra delte den seg i fire strømmer.
11 Navnet på den første er Pison. Det er den som renner omkring hele landet Havila, der det er gull.	11 Og jeg, Gud Herren, kalte den første Pison, og den renner omkring hele landet Havilah hvor jeg, Gud Herren, skapte meget gull.	
12 Gullet i dette landet er godt. Der er bdellium og onyksten.	12 Og gullet i dette landet var godt, og der var bdellium og onykssten.	
13 Navnet på den andre elven er Gihon. Det er den som renner omkring hele landet Kus.	13 Og navnet på den andre elven var Gihon, den samme som renner omkring hele landet Etiopia.	
14 Navnet på den tredje elven er Hiddekel. Det er den som renner øst for Assur. Og den fjerde elven er Frat.	14 Og navnet på den tredje elven var Hiddekel, den som renner østenfor Assur. Og den fjerde elven var Eufrat.	
15 Og Gud Herren tok mennesket og satte ham i Edens hage til å dyrke og vokte den.	15 Og jeg, Gud Herren, tok mennesket og satte ham i Edens hage for å dyrke den og ta vare på den.	11 Og Gudene tok mannen og satte ham i Edens hage for å dyrke den og ta vare på den.
16 Og Gud Herren bød mennesket: Av hvert tre i hagen kan du fritt ete,	16 Og jeg, Gud Herren, befalte mennesket og sa: Av hvert tre i hagen kan du fritt ete,	12 Og Gudene befalte mannen og sa: Av hvert tre i hagen kan du fritt spise,
17 men treet til kunnskap om godt og ondt, må du ikke ete av, for den dag du eter av det, skal du visselig dø.	17 men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke ete. Ikke desto mindre kan du selv velge, for det er deg gitt, men husk at jeg forbyr det, for på den dag du eter av det, skal du visselig dø.	13 men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke spise, for i den tid du spiser av det, skal du visselig dø. Nå forsto jeg, Abraham, at det var etter Herrens tid som var etter Kolobs tid, for ennå hadde ikke Gudene gitt Adam hans tidsregning.

18 Så sa Gud Herren: Det er ikke godt for mennesket å være alene. Jeg vil gjøre ham en medhjelp som er hans like.	18 Og jeg, Gud Herren, sa til min Enbårne at det ikke var godt for mennesket å være alene, derfor vil jeg gjøre ham en medhjelp som er hans like.	14 Og Gudene sa: La oss gjøre en medhjelp til mannen, for det er ikke godt for mannen å være alene, derfor vil vi danne en medhjelp til ham, som er hans like.
[se v. 21–25]	[se v. 21–25]	15 Og Gudene lot en dyp søvn komme over Adam, og han sov, og de tok et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt.
		16 Og av det ribben som Gudene hadde tatt fra mannen, dannet de en kvinne og førte henne til mannen.
		17 Og Adam sa: Dette var ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt, nå skal hun kalles manninne, for av mannen ble hun tatt.
		18 Derfor skal en mann forlate sin far og sin mor og skal holde seg til sin hustru, og de skal være ett kjød.
		19 Og de var begge nakne, mannen og hans hustru, men de skammet seg ikke.
19 Gud Herren hadde formet av jord alle markens dyr og alle himmelens fugler. Og han førte dem til mennesket for å se hva han ville kalle dem. Det navnet mennesket gav hver levende skapning, det skulle den ha.	19 Og av jorden formet jeg, Gud Herren, alle dyr på marken og alle fugler i luften og befalte dem at de skulle komme til Adam for å se hva han ville kalle dem. Og de var også levende sjeler, for jeg, Gud, blåste livets ånde i dem og befalte dem at det navn Adam ga hver levende skapning, det skulle den ha.	20 Og av jorden dannet Gudene alle dyr på marken og alle fugler i luften og førte dem til Adam for å se hva han ville kalle dem, og hva Adam kalte hver levende skapning, det skulle den hete.
20 Så gav mennesket navn til alt feet, til himmelens fugler og de ville dyr. Men for seg selv fant mennesket ingen medhjelp som var hans like.	20 Og Adam ga navn til alt kveg og til fuglene i luften og til alle dyr på marken, men hva Adam angår, fantes det ingen medhjelp til ham som var hans like.	21 Og Adam ga navn til alt kveg, til til fuglene i luften, til alle dyr på marken, og til og for Adam fantes det en medhjelp, som var hans like.

21 Da lot Gud Herren en dyp søvn komme over mennesket, og mens han sov, tok han et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt.	21 Og jeg, Gud Herren, lot en dyp søvn komme over Adam, og han sov, og jeg tok et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt.	[se v. 15–19]
22 Og Gud Herren bygde av det ribben han hadde tatt av mannen, en kvinne, og førte henne til mannen.	22 Og av det ribben som jeg, Gud Herren, hadde tatt fra mannen, dannet jeg en kvinne og førte henne til mannen.	
23 Da sa mannen: Denne gang er det ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt. Hun skal kalles manninne, for av mannen er hun tatt.	23 Og Adam sa: Dette vet jeg nå er ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt, hun skal kalles manninne, for av mannen ble hun tatt.	
24 Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød.	24 Derfor skal en mann forlate sin far og sin mor og skal holde seg til sin hustru, og de skal være ett kjød.	
25 De var nakne, både Adam og hans hustru, men skammet seg ikke.	25 Og de var begge nakne, mannen og hans hustru, og skammet seg ikke.	

PAKTEN MED ABRAHAM

Løfter	Forklaringer
Landområde	
"Et fremmed land ... vil (jeg) gi din etterslekt til evig eie" (Abraham 2:6, se også 1. Mosebok 12:7, 13:14–15, Joseph Smiths oversettelse av 1. Mosebok 15:9–12, 1. Mosebok 15:18:17:8).	Denne velsignelsen henviser spesielt til landområdet "fra Egypts elv [ikke Nilen, men en elv som skiller Egypt fra Israel], til ... den store elv, floden Frat" (1. Mosebok 15:18), som i virkeligheten strekker seg lenger enn til grensen til det vi vanligvis kaller Kana'an (eller Israel eller Palestina). Siden Abrahams tid har deler av, eller hele dette området, vært befolket av Abrahams etterkommere gjennom Ismael, Isak og Keturas sønner. Da Herren fornyet pakten med Abrahams sønnesønn Jakob, antydet han at Israels barn ville få hele Kana'ans land til arv, men at de også ville utbre seg "mot vest og mot øst, mot nord og mot sør" (1. Mosebok 28:14). For eksempel ble etterkommerne av Jakobs (Israels) sønn Josef lovet et spesielt land utenfor Kana'an hvor de ville "stange alle folkene like til jordens ender" (5. Mosebok 33:17, se vers 13–17, se også 1. Mosebok 49:22–26). Denne profetien henviser til den vestlige halvkule, hvor folkene i Mormons bok – som var etterkommere av Josef – slo seg ned og hvor evangeliet ble gjengitt i de siste dager til dem av Efraims stamme som var blandet med hedningefolkene (Efraim var den av Josefs sønner som hadde fødselsretten, Brigham Young sa at "Joseph Smith var en ren efraimitt" [Discourses of Brigham Young, 322].) Og videre sa Joseph Smith at "hele Amerika er Sion, fra nord til syd" (Profeten Joseph Smiths læresetninger, s. 273), hvor det er profetert at andre av de tapte stammer vil samles for å motta sine velsignelser ifølge pakten med Abraham "ved Efraims barns hender" (L&p 133:32, se vers 26–34). Herren har til og med utpekt et sted i Nord Amerika til byen Sion (se L&p 57:1–3), stedet for det nye Jerusalem (se L&p 84:2–5). Alle Israels stammer eller familier vil senere motta arveland i Kana'ans land, men landet er spesielt blitt nevnt som innsamlingssted for Juda stamme (se L&p 109:62–64). Til slutt vil dette løftet om et "evig" arveland bli oppfylt når de rettferdige arver jorden i dens herliggjorte tilstand (se Joseph Smiths oversettelse 1. Mosebok 15:9–12, L&p 45:57–59, 63:20, 88:17–20).

Prestedømmet og evangeliets velsignelser	
1. "Jeg vil ta deg for å iklé deg mitt navn, ja, ... prestedømme" (Abraham 1:18).	1. Som han ønsket (se Abraham 1:2–4), mottok Abraham prestedømmet, som er myndighet til å handle i Guds navn. Han mottok prestedømmet fra Melkisedek (se L&p 84:14).
2. "Gjennom din gjerning skal mitt navn bli kjent på jorden for evig" (Abraham 1:19, se også Abraham 2:9).	2. I tillegg til å forkynne evangeliet som Herrens representanter, blir denne velsignelsen oppfylt når prestedømsbærere forretter ordinanser som dåp, nadverden eller tempelordinanser, som gjør Herrens navn kjent ved å kreve at enkeltpersoner påtar seg dette navnet (se L&p 20:37, 77, 109:22, 26).
3. "Jeg vil ... gjøre ditt navn stort blant alle nasjoner" (Abraham 2:9, se også 1. Mosebok 12:2).	3. Vi vet at det ikke skal gis "noe annet navn ... hvorved frelse kan komme til menneskenes barn, enn i og gjennom ... Kristi navn" (Mosiah 3:17). Fordi Abrahams avkom har påtatt seg Kristi navn og verdens folk kjenner dette navnet på grunn av dem (se Abraham 1:18–19), blir Abrahams navn "stort", eller meget viktig og avgjørende for alle i hele verden som trakter etter evig liv. Abrahams navn er med andre ord stort fordi han presiderer over sitt avkom som forretter velsignelsene for evig liv til hele verden. Disse velsignelsene kalles "Abrahams evangelieutdeling" (L&p 110:12) og ble gjengitt av Elias 3. april 1836 i Kirtland tempel. Fordi disse nøklene ble gjengitt, har hele menneskeheten tilgang til opphøyelsens velsignelser for seg selv og sitt avkom.
4. "Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og forbanne dem som forbanner deg" (Abraham 2:11, se også 1. Mosebok 12:3).	4. Dette er en velsignelse som er lovet dem som bærer prestedømmet og representerer Frelseren på en rettferdig måte.
5. "Denne rettighet [prestedømmet] skal fortsette i deg og i din ætt etter deg" (Abraham 2:11).	Se "Avkom", punkt 5 i denne oversikten.
Avkom	
1. "Jeg vil gjøre deg til en stor nasjon" (Abraham 2:9).	1. I dette tilfellet later stor til å bety "mektig" eller "fremtredende" og henviser den livskvalitet Herren gir sitt folk (eller "nasjon") ved å tillate at de har evangeliet og etterlever dets prinsipper. Evangeliet gjør alle mennesker "store" som etterlever det. Abrahams slekt er også fremtredende fordi de har myndighet til utføre de frelsende ordinanser og binde familier sammen for evigheten (se "Prestedømmet og evangeliets velsigner", pkt. 3, "Avkom", pkt. 5, og "Frelse og evig liv", pkt. 1 i denne oversikten).

2. "Du skal bli far til en mengde folk" (1. Mosebok 17:4, se også 1. Mosebok 17:5–6, 16).	2. Abraham betyr "far til en mengde" eller "far til nasjoner". Abraham er blitt "far til nasjoner" gjennom etterkommerne til Isak (Israel), Ismael (se 1. Mosebok 17:20) og til Keturas sønner (se 1. Mosebok 25:1–4) og ved at Israels hus er blitt adspredt og er blitt tallrike i alle jordens nasjoner (se Amos 9:9, 1. Nephi 22:3–5).
3. "Jeg vil gjøre deg tallrik og din ætt etter deg ... og hvis du kunne telle sandkornene, ville du se hvor tallrik din slekt skal bli" (Abraham 3:14).	3. Dette løftet henviser til Abrahams jordiske avkom (se pkt. 2 ovenfor) og til anledningen gjennom evig eller celestialt ekteskap til å fortsette å få avkom gjennom evigheten (se L&p 132:30, se også "Frelse og evig liv", pkt. 2 i denne oversikten).
4. "Konger skal utgå fra deg" (1. Mosebok 17:6, se også 1. Mosebok 17:16).	4. Israels og Judas konger var alle etterkommere av Abraham i likhet med mange andre ikke-bibelske konger som nedstammet fra Ismael, Keturas sønner og levningen av Israels tapte stammer som bor i hedningefolkenes land. Den aller viktigste etterkommer av Abraham var kongenes Konge, Jesus Kristus, som kom gjennom Judas kongelige slektslinje (se Matteus 1:1). I tillegg til disse er de som mottar Abrahams pakt og er trofaste mot den, lovet at de vil bli konger og prester (eller dronninger og prestinner) for Gud (se Johannes åpenbaring 1:6, L&p 76:56).
5. "Din slekt ... skal bære frem dette kall og prestedømme til alle nasjoner... ...Denne rett [prestedømmet] skal fortsette i deg og i din slekt" (Abraham 2:9, 11, se også 1. Mosebok 17:7, 19, Abraham 1:4).	5. Å bære prestedømmet er både en velsignelse og et ansvar. Abrahams etterkommere er "rettmessige arvinger" til prestedømmet og dets velsignelser (se L&p 86:8–9), og det betyr at de har en rett til det. Imidlertid må de vise at de er verdige til velsignelsene (se Alma 13:4). De som ble forutordinert til prestedømmet (se Alma 13:3, Abraham 3:23), blir sendt til jorden i en tid og til et sted hvor de kan oppfylle det kall de ble forutbeskikket til, og forrette frelsens ordinanser for alle nasjoner. Disse velsignelsene henviser ikke bare til retten til å ha prestedømmet, men også retten til å motta prestedømmets frelsende ordinanser, og derfor gjelder det både mannlige og kvinnelige etterkommere av Abraham.

6. "Så mange som tar imot dette evangelium, skal kalles etter ditt navn og skal regnes til din ætt, og de skal stå frem og velsigne deg som sin far" (Abraham 2:10, se også Jesaja 51:1–2).	6. Før Abrahams tid ble evangeliets frelsende ordinanser forrettet gjennom fedrene i en patriarkalsk orden (se L&p 107:40–56). Abrahams far falt fra og hadde ikke myndighet til å forrette disse ordinansene til Abraham, slik Abraham ønsket (se Abraham 1:2–5). På grunn av Abrahams store ønske, tro og lydighet, mottok han prestedømmets velsignelser fra andre som hadde myndighet til å gi dem, og dessuten hadde de rett til å forrette dem til hans avkom. Dette åpnet en ny evangelieutdeling – hvor Abraham ble satt opp som "far" – og i denne evangelieutdeling kunne alle som ønsket de samme velsignelser for seg selv og sine etterkommere, motta dem på samme måte som Abraham gjorde. Fordi Abraham mottok det løfte at hans avkom skulle ha rett til prestedømmet fra hans tid og inntil verdens ende, mottar alle som ønsker velsignelsene ved frelsende prestedømsordinanser, dem ved Abraham og hans etterkommeres hånd. På denne måten, og uansett om de faktisk har Abrahams blod i sine årer, vil alle som tar imot evangeliet, bli Abrahams barn. Vi skulle legge merke til at profeten Joseph Smith sa at "Den hellige ånd virker på en gentil (hedning) ved å rense det gamle blod slik at vedkommende faktisk blir av Abrahams ætt" (Profeten Joseph Smiths læresetninger, s. 109), og derfor vil alle som er døpt og mottar Den hellige ånd, faktisk være Abrahams sønner og døtre. Dessuten var Kristus en etterkommer av Abraham, og det er han som muliggjør oppfyllelsen av alle de velsignelser som ble lovet Abraham (se Joseph Smiths oversettelse av 1. Mosebok 15:9–12). Når enkeltpersoner tar imot evangeliet og blir født på ny, blir de Kristi sønner og døtre og følgelig hans arvinger (se Mosiah 5:7). Kristus var den første som fullt ut mottok alle de velsignelser som var lovet Abraham. Bare ved at vi først blir Kristi sønner og døtre kan vi kvalifisere oss og bli arvinger til alt Faderen har (se L&p 84:38), som er det som ble lovet Abraham og hans ætt (se Galaterbrevet 3:27–29, se også "Frelse og evig liv", pkt. 3 i denne oversikten). Å påta seg Kristi navn er den aller viktigste måten å bli en sønn eller datter av Abraham på. Hvis en person nedstammer kjødelig fra Abraham, men aldri mottar Kristi evangelium, blir han eller hun gjort arveløs når det gjelder pakten og dens velsignelser (se 2. Nephi 30:2). Dette er grunnen til at Mormons bok presiserer at Abrahams barn ikke bare må få kjennskap til hvem de er som et folk, men at de også må samles til Kristus, og at deres paktsforhold med ham må gjenopprettes (se 2. Nephi 30:4–5).

7. "Han [Abraham] skal befale sine barn ... at de skal følge Herrens vei og gjøre rettferd og rett" (1. Mosebok 18:19).	7. Helt i begynnelsen i sin opptegnelse ga Abraham uttrykk for et ønske, ikke bare om å motta evangeliets velsignelser i dette liv og evig liv i den kommende verden, men også om å kunne forrette disse velsignelser for sitt avkom (se Abraham 1:2–4). De som hevder at Abraham er deres far, vil "gjøre Abrahams gjerninger" (Johannes 8:39), som innebærer at de oppdrar sine barn "i lys og sannhet" (L&p 93:40).
Frelse og evig liv	
1. "I din slekt etter deg ... skal alle jordens slekter velsignes" (Abraham 2:11, se også 1. Mosebok 12,3, 18:18, 22:18).	1. Jordens slekter blir velsignet gjennom Abraham fordi hans avkom gir dem evangeliets velsignelser som bringer "fred i denne verden og evig liv i den kommende verden" (L&p 59:23). Familier blir enda mer konkret velsignet gjennom pakten med Abraham fordi den største velsignelsen i denne pakten er evig ekteskap (se "Avkom", pkt. 3 i denne oversikten). Gjennom denne hellige ordinans blir foreldre bundet til sitt avkom i all evighet. På grunn av de nøkler som ble gjengitt av profeten Elijah (se L&p 110:13–16), kan Abrahams avkom også utføre ordinanser i templene for sine avdøde forfedre og for andre. Gjennom disse prestedømsordinanser som utføres av Abrahams ætt og som omfatter celestialt ekteskap for de levende og de døde, kan familier bindes sammen i all evighet. De som ikke aksepterer disse ordinansene og paktene, "forblir ugifte og alene [det vil si uten ekteskap og familie], uten opphøyelse... i all evighet" (L&p 132:17). Og til slutt, det største jordens familier blir velsignet med gjennom Abrahams ætt, er Jesu Kristi forsoning, han som var en sønn av Abraham i kjødet. Forsoningens velsignelser blir alle jordens familier til del (se 1. Korinterbrev 15:21–22, Mormon 9:12–23).
2. "Jeg vil velsigne deg overmåte... ... og i din slekt etter deg ... skal alle jordens slekter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser som er frelsens velsignelser, ja, det evige livs velsignelser" (Abraham 2:9,11, se også 1. Mosebok 12:2).	2. Gjennom Jesus Kristus er det mulig å motta alle det evige livs velsignelser. Abraham kjente til Kristus, så det arbeid han utførte og trodde på ham. Denne kunnskapen brakte hvile til hans sjel, og tro til å gjøre alt som kreves i dødeligheten (se Joseph Smiths oversettelse av 1. Mosebok 15:9–12, Hebreerbrevet 11:8–19). I Lære og pakter heter det at den aller største velsignelse Abraham mottok, var det celestiale ekteskap som gjorde ham kvalifisert til å bli opphøyet og i stand til å bli Gud lik

	(se L&p 131:1–4, 132:29–32, 37). Eldste Bruce R. McConkie har skrevet at når vi blir "viet i templet for tid og all evighet, inngår alle verdige medlemmer av Kirken personlig den samme pakt som Herren inngikk med Abraham" (A New Witness for the Articles of Faith, 508).
3. "Jeg er ditt skjold. Din lønn skal være meget stor" (1. Mosebok 15:1).	3. Ordene skjold og lønn beskriver de velsignelser som følger av vår pakt med Gud i dette liv og for evigheten. Gjennom pakter verner eller beskytter Herren oss mot Satans makt, mot ham som vil forhindre at vi arver evig liv. Gjennom pakter gir Herren oss dessuten løfter om vår evige belønning og gir oss til kraft til å oppnå den. Denne belønningen "er den største av alle Guds gaver" (L&p 14:7). Hvis vi erkjenner at Herren har makt til å innfri de løfter han gir slik han gjorde med Abraham (se 1. Mosebok 15), vil vi sette ham og hans pakt over alt annet i livet og motta disse lovede velsignelser.
4. "Din ætt skal ta sine fienders porter i eie" (1. Mosebok 22:17).	4. På grunn av kraften i evangeliet, prestedømmets ordinanser og Kristi forsoning vil hele Abrahams ætt (de som aksepterer alle ordinanser og pakter i Abrahams pakt) "overvinne alle ting" fordi Gud legger "alle [deres] fiender under sine føtter," og de kan "bo i Guds nærvær og hans Kristi nærvær evindelig og alltid" (L&p 76:60–62). De fiender Gud legger under sine føtter, omfatter også djevelen "som er en fiende av all rettferdighet" (Alma 34:23, se også Moroni 7:12)

JESU KRISTI KIRKE

AV SISTE DAGERS HELLIGE

NORWEGIAN
4 02358 52170 9
35852 170